

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSH ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIOIOCCXCI

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν ἵ
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί
αὖ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέσθαι ὅ,
τί σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἄμα ἐθέλοις εἶναι τὸν
ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυ-
νατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ
ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλούτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc
videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quid-
nam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere
oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem
esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi colli-
beat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non
negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
& prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX.

A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεντῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακάς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφанта, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τούτων σὺν, ὧ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὅραες; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ᾔτησας; οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχῆσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἰτεῖ παρὰ τοῦ Διός, ὅπταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόβεςμος τούτων γένωμαι, ιδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἀρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὁρισμένοις. G. quae septem diebus absolueban-
11 Τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.) Saturnalia, tur, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expers ~~παρεαμ~~.

Sat. Vides? non petisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo post transierit imperium. Ego vero, conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίστε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφέτταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδω-
σιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ
Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα
ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμύ ἐνο-
ρῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπι-
ρεύση τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίστε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ
παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦ-
τον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασι εὐκατα- 4

& fervos excipere convivio, & nudum canere, & tremu-
los plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam prae-
cipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere
mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & au-
rum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equi-
dem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omni-
no non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmi-
ne, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si
quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic
vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus
viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes cir-
cumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos
homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλισμένοι τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἑξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξηγήσαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδίστον, καὶ ᾧδικώτερον ἄλλου δοῦναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοῦπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰβλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὅρας ἤλικον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μῆτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχους, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, seniqnem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopolum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi perinorem videri in convivio, & ministrantium aliis incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανεμόντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὐκ ἄ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἀ πατηριθμησάμεν, Φαρρῶν αἴτει, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἀριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δύναμαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκρῃαι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καὶ μοι ἦν εἴπης αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρεᾶ.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινούμαι γὰρ, ἢν εἰδῶς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἀπερὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθεις τὰ γεννώμενα ὑπὰ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur & Rhea, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκεῖνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλ-
λομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκε σοι καταπιεῖν ὁ δὲ εἰς
ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ
κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδή-
σας αὐτόν σε, καὶ τὰ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅπως μετὰ
σοῦ παρτάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὔτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν
ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι ταῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας,
ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα
ἐρωτήσας, οὐκ αἰδέσθαις παλιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην
θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φη-
μι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι
καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἀνθρώποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύ-
κασι περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἷε γὰρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλα-
ζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἶδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὰ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζε-
σθαι γοῦν ἐφεῖταί μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero de-
vorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello
te victum regno expulisse, tum vincitum te tuaque omnia
auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari
licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis,
disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, ni-
hil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interro-
go; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos
homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum imposto-
rem, sani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφραγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἄσεβει ἀδελφῷ περιπεσών, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσῃ λίθον ἀκτὶ βρέφους ἐσθίαν, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπαλεροῦσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἴ.

ΙΕΡ. Τί παίδων δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ἅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπέδησθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ὀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ

4 Ἀλέλγυτος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, fustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis experies dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror; nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego. tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato,

ιεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα
πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν
τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανεί-
μαντα τοῖς παισὶν οὗσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι
τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματί-
ζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον,
οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλ-
λειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἦδη-
στον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπε-
τῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ
ἀρχεῖ, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας
ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀνα-
λαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους
οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπερα καὶ ἀνήροτα πάν-
τα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἑτοιμος ἄρτος, καὶ
κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμῶδον, καὶ

quo periuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem,
eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: ita-
que Iovi, quod nondum poenitet, cessi *imperium*. Et alio-
quin decens mihi videbatur, diviso filius imperio ipsum me
frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem pre-
cantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent,
perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandi-
nem deicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem fe-
nilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans
cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipe-
re mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me
imperante vita, cum ferente nullo aut arante nascerentur
illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes
curatae, fluebat amnium instar vinum, & fontes mellis

πῆγαί μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχοῦ κρότος, καὶ ῥῆθ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἶκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ πεδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, αἶτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτά ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-
7 Παιδοτρίβας) Ἀλιπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non definis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & definam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

σταν, ὥς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἀσίτον ὄντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες, ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττειον, αὐτοὶ ὀλόχραιοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιούδέ τι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷά ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῦται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ γε οὐδὲ εὐρτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσθεον οἱ πολλοὶ πεπειθήντας τὴν εὐρτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους· αἱ δὲ σοί τε λαιδαροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναίτιους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κύρακας. G. 9 Αἱ Θραῦται) Threiffae, G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui totum ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Aethaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἄβρὸς οὕτω θεὸς ὦν, καὶ γέρον ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρά, καὶ γυμνά, καὶ ἄΦυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθήκοτες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικενυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἅμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἐορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἥδη πίνειν δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πευθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἦγετο. V. 11 Παρήρησαι) Ἀφῆρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores siccae ac nudae, destituraeque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύνατο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτε μὴ ταῦτα ἀ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones morentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονόσολων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πάντας χρῆ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπέμψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ κεῖνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὄρισταί. ὑμεῖς δὲ, ὦ
 πλούσιοι, ὁράτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶην ἐγρηγορότι ἐκ-
 αργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδότης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέας, οἷον αὐτὸν οἱ ζαυγάφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

f. LEGISLATOR SATURNALIIUM (q. d. Saturnifolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 staturae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praefens oblarus. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιοῦσδε ὥφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦ-
 II τα προειρησθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνων αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πηνίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων' καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὅπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζω εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων, ἀνωμένω ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt; sed fallacem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitandum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concuriens, ut apparere mihi solet, Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris afflicti? Non enim merito, inquam, cum

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαινοὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτοὺς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσάμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ῥάδιον ἀλλάττειν, ὅσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἤδη ἐστὶ. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινάς, ἃ χρὴ πρῶττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφη. Ἐγὼ, ἥδ' ὅς, δι- 12 δάξομαί σε· κατὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἴτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἄρκην ταύτην ὀξεῖαν περὶ Φέρω, ἢ γελοῖος αὖ εἶην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε- 12 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἀρκην) Δραπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc, acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coc-

παικῶς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὅπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπέιλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδὲνα μὴδὲν μῆτε ἀγοραῖον, μῆτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὄψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλαις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μὴδὲν ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μὴδὲ τοῦτο ἐξέστω. μὴδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μὴδὲ ἀναγρᾶφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μὴδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μὴδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκηλος μέγας μῦθ, ἀνόντος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφρασίαν, τέρψιν. V.

lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violaverint, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri collegant cum tibis & cymbalis ! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii operosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, & pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκέειν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι,
καὶ Φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἐκάστου τῶν φίλων τούνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἑτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς εὐσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἑορτῆς, καθάρισον μὲν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θύόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δέιλῃν
ὄψιαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt verò etiam pecuniam in
promitu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
supereft ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, fordidius-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eiiciuntur fordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Κατανεύσαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἄξιαν ἑκάστῳ πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφοτέροι ὑποπτεύουεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἑκάστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότημον. τῶν εἰς τὸ πεμθῆναι προχειρισθέντων, Φυλαστέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque instituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem fidissimi servorum iam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quicunque calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia: æquum enim, illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissima sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mitti, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum nihil fervator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis superiore anno absens ea re expertus liberalitatis fuerit,

βανέτω καὶ κείνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρέα
 ὑπὲρ τῶν Φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ τινὲς
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστά
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφοθεν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἴνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δοκεῖτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὖφημον, καὶ
 συμποτικὸν ἢ, ἢ - αὐτοῦ σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ Φαιδρῷ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἣν δὲ
 ἀπόθηται, ἢ ἀποορίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἀρπῆς ἀπειλῇ ἐν-
 οχος ὢν, καὶ πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἣν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abeſto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalicia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecumque
 ponerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falsis se minis obnoxium, etiamsi, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραδὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὅπου τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἢ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὥς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδὲνι μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅπου τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γαί σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 ἦ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου χεῖρον ἐκάλουν. V.
 τῶν σμμάτων περιγραφομένην λί-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα
 χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάληα, τῷ δὲ κομιδῇ
 μικρά παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μῆρς, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος σὺς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὅξυ δε- 18
 δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακούετω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν.
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττεύετωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπ' αὖν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὖωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut*
de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντας
 εἰς χαλκὴν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένη, οὔτε λιμός, οὔτε λοιμός, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν οὐδὲν εἰσείσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἣν δέ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα
 πείσονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μίσφ καὶ ὑψηλῷ. G.

amici cum illo ministrant. Hasce leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
 εἶην, καὶ ὥς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι
 τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς
 (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
 ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι.
 τοῖς πενестέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθεῖρεσθαι· καὶ ταῦ-
 τα, Κρονίων ἐνεστώτων, ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέ-
 στειλας, ἠγησάμην δεῖν αὐθις ἀναμνησαί σε τῶν αὐτῶν.
 ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνίσον τοῦτο ἀφελόν-
 τα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα,
 ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὥς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμυξ ἢ

13 Μύρμυξ ἢ χάμμος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἡ παροι-
 μία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo lo-
 co essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne
 solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adie-
 ceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi
 adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, ne-
 que quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus;
 alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus.
 Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; facien-
 dum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem.
 Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inae-
 qualitate, bonis in medio omnium positis, deinde impe-
 rare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, πατέρω μὲν τοῖν ποδῶν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁποῖτον ἂν πόδα προβαίνει; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν,

20 εἰ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἑτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ αἱ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μικρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero *eius* pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poetas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsa bona, paratas unicuique ad fatietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam,

ἔρρεν. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀν εἰκότως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὡς τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῶν τοῖς πένησι· καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἱ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πᾶμπολλα δὲ τὰυτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδσαν ἡμῶν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιούσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & *unde nanciscar?* & *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, feremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' ἀλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντρυφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ ἁλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπιτρώνγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίατον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσοῦ χρίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ ὑπὸ σιγῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρσόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἀλουργίδων) Πορφυρῶν καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ

χλαμύδων. V.

10 Χρίνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σιγῶν) Σιωπῶν. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστις

βράμματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὰ
τ' ἀντὶ τοῦ θ. κίστις γάρ. . . οἱ
δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτάναντο
πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere rufantem, & beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulve oppleti, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immura, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quantum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μὲν-
 ται ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δειπνῶν, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὀψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἐστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίειν ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλομεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἣ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μὴδὲ ἐσκομισθέντος σὺς,
 διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα Φέρειν ἐγκε-
 καλυμμένα, προσιπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
 νειν, ἐστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖν, καὶ ἀναδοῦναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλομεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ
 τῷ πίνακι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube af-
 fumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsonius se ingurgitet, manente fervo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit idem servus, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 luta ossa offerat. Praecipere porro illos iube pocillatoribus,
 ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν
 μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκου
 23 διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης,
 καὶ μετακωσμήσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν
 δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖναι μὲν ἑορτα-
 ζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λου-
 σάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν
 ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζῶμον κνισσῶ-
 σαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν
 ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων τὴν κύνα δὲ παρεϊσπεσούσαν τόν
 τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψο-
 ποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ
 καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτάμενα,
 τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν
 Φησὶ μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα
 Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἴνου, καὶ
 ἡδύος. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκου διαρ-
 ρήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς στα-
 φυλῆς πρὶν πατηθῆ. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος
 ἐντέρου ἰσχυρασμένου· καὶ ἀλλαντο-
 πώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοί-
 ρους. G.

que esse *impera*; ubi enim scriptam esse illam legem, ut
 alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rum-
 patur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum
 ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus,
 festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes,
 ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit am-
 phoram; coquus autem nidore ius corruerit, & aliud
 agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens
 canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimi-
 diamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus,
 & porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei, quod de
 Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed
 exsilientes in montem ipsis cum veribus aufugiant: galli-

παχίας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένους οἷχασθαι καὶ ταύτας, ὡς μὴ μόνοι
 ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκας τινας, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
 νηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς
 σαγῆνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ἰακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λείας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπορρέουσας τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, οἳοὶ εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
 ωδαῖς οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντούν· τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπώγωνες) Σφηνοπώ-
 γωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσιν, ὁ μὲν
 ἐλεύθερος ἀναφαλαντίας ὄφρυς ἀνε-
 σπασμένος, ὁ ξυγίνειος· ὁ δὲ οἰκίτης
 ἀκμάζει καὶ ὄγων ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλανόμενον ἐν περιφορᾷ,
 ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων
 ἀγγέλω. V.

nae autem saginatae, licet vulvis iam pennis apparatusae;
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἐν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὄνθει φίλων καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis imperiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 **Τ**Ι ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλας βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἷς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτὰ. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἂ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituire? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δεῖ-
 πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατὲ, εἰ μὴ τι εὐλογον
 ἐκείνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἵστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἰ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τίνα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πᾶν ἀγνοεῖτε ὅποῖόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάβῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνῇ, μὴ ὁ

15 Βλακεύσας) Μαλακισθεῖς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus es-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducat, ne acescat

- σῖτος Φθειρίζῃσιν, ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπάγμاتا, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐβέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἡπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
- 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπεῖτοι οἶέ με αὐτὸν οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ιδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἂ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
- 28 ἀΦῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἂ νῦν ἐποτνιῶ πρὸς μὲ, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμενούς, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμευον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆται. V.

12 Ἐποτνιῶ) Ποτνιῶσαι, παρα-

καλεῖν μετ' οἰμαγῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνίστασθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciat, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum me ita infanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se & placentis, vos nasturrium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arroderere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαιλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα.
 εἴτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἀν' ἐς τὴν
 ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς
 ἄγαν πλησμονῆς, δυσᾶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγ-
 γάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσιν, καὶ τὸ πολὺ τῆς
 νυκτός, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κε-
 λεύῃ συναναφυρέντες, ἢ Φθόγην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδε-
 ρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς.
 ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως
 ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς
 γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φορά-
 δην ἐπὶ τεττάρων ὀχρούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κα-
 τάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ
 ρακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων
 μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαροῦμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam par-
 tem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti,
 per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre ni-
 mis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum
 divitiarum fructum habeant, tum maiorem noctis partem
 cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido impe-
 raverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem,
 vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxu-
 ria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui
 non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem
 autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum uten-
 tem pedibus, non quatuor hominum humeris investum?
 aureum illum quidem quod ad externa, intus vero con-
 sumilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vili-
 bus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem,
 nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

Lucian, Vol. IX.

C

μονίας, οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι
κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς
ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου
ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ
θύμω ὀρεγομένους ἐνίστε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν,
29 καὶ συῶν. Ἐὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς
ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρώσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς
ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνῶν· καὶ ὅλως, πολ-
λά ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐ-
τῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύ-
νοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχῆναι, καὶ προσκυνεῖτε.
εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατέφρονεῖτε, καὶ μῆτε
ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μῆτε με-
ταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγ-
δον ἀφωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι, τὸ μα-
λακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse?
aut si quid *talē simili* alia causa accidar. Quamquam ne
ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra,
quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo ole-
ris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita lepo-
rum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant,
aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer ne-
cessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in uni-
versum, quorum vos ignari aurum modo illorum specta-
tis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis
vectos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero despice-
tis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum
carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum
in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollitiem
vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς ἐπιδείξαντο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἢ κτήσις εἴη. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροίτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30 κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. τὰυτα ὑμᾶς παραμυθούμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμεν'· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coenentis rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat possessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari dignum est, si cogitetis, abeundum esse paulo post de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΙ πένητες ἑναγχος ἐπεστάλκασί μοι, αἰτιώμενοι 31 ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,

2 Ἐναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

ἡξίουں με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὦντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἐώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασί, ῥιγοῦντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλομι κακείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθῆτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περὶται, καὶ παχυτέραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσοῦ ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἐτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud peniere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus alius *quam* opus est, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. Quomodo enim, aiunt, rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus? Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litrem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

παλασμον, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προῆλθε. ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἀ καλῶς ποιῶντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων περί, 32
ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κακείνων τινὰς ἐστίαν διὰ μακροῦ ἐθελήσετε, πλεον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιερὸν τῷ δείπνῳ καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γιγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἷχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδ' ἐς κόρον ὁμῶς φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν. ὥσπερ τοὺς Ὀδυσσεῶς ἐταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ἅτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρά ἐστιν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν ἂν περί

10 Καταγιγνώσκειν) Διόδορον V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam convivio excipere post longum intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos convivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturitatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere, ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν
 μὲν παρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ
 παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ,
 καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἡδίστον, καὶ
 συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τού-
 του ἐνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαν-
 33 τες ἔχουσιν. Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται,
 ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων με-
 ταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος,
 ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἢ ὅσους αἰέμνηστος. ἄλ-
 λως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ
 πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
 μονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμά-
 ζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢ μόνοι καὶ ἰδία καὶ ὑπὸ
 σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασά-
 τωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

sione & ministris dicunt, qui vobis adstant, dum ultra
 modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, &
 alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime
 digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praeest hanc ob causam conviviis ve-
 stris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum
 omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accu-
 sent, sed honorent potius amentque, minorum istorum
 participes, quorum vos sumtrum non sentiat; quae ta-
 men, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore da-
 tum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne
 habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civi-
 tate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem con-
 ferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli
 & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vul-
 gus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξύ πίνοντες περισκοπεύειωσαν
 τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαν-
 τες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς
 ἐπαυθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλάνθρω-
 πους ἀκούειν, καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἕξω γε-
 ῆσεσθε· τίς γὰρ ἂν Φθονήσῃ τῷ κοινωνοῦντι, καὶ δι-
 δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖξαιτο εἰς τὸ μᾶκιστον
 διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπελαύνοντα τῶν ἀγαθῶν; ὥς δὲ νῦν
 ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίΦθονος δὲ ὁ
 πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδύ, 34
 εἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασι,
 καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς ἀνδρά-
 σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν
 οὐ καὶ Φθὸν καὶ ἄΦωνον τὸ συμπόσιον εἶασουσιν εἶναι, ἀλλ'
 ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικάς δεξιόσιν. V.

citiae poculum sibi invicem propinent; atque inter biben-
 dum considerent poculum, cuius pondus ipsi manu libran-
 do explorent, & argumentum quam accurate expressum
 sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
 enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam
 illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat
 sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet,
 quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut
 vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae
 opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra ex-
 pers. Neque enim aequè iucundum, puto, est, impleri so-
 lum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum soli-
 vago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam
 inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patien-
 tur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabu-
 lis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ ΦιλοΦροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἶαι ἡδίσται
 διατριβαί, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν
 διηγαῖμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρῆσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 βάμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνάσεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λούθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐγὼ λέ-
 γειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἃ μὲν γὰρ εὖξεσθαι κατ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστῆναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γέυσεσθε, οὔτε πλα-
 κούντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιόσεις ἢ
 προσποιείας. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, ταυτί-
 στιν ὀφθαλμοὺς κλιόντες. V.

comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae con-
 fuerudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum efflet? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἑλαφὸς ὀπταίμενοι
μεταξὺ δρασμῶν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου εἰς τὸ
ἔρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἄπτερος καὶ αὐ-
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ὠραιότατοι τῶν αἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα
τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ
πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπι-
κουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμα-
τος φίλους οὐ μεμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφύται χα-
λάμοις διασπαραγμέναι καὶ τεταρι-
χυνόμεναι σαπέρδαι λέγονται· ἃ τὰ
ἑνὶα τεμάχῳ ἢ γόνυς Παφλαγό-
ναι φασί. V.
3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα
ἐπὶ τοῦ ταχίως ἀπιδραμεῖν τάσσου-
ται. V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper &
cervus, dum affantur, fugam de culina meditabuntur in
faltum: & gallinae, ilicet! contentis aliis etiam implumes
ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pin-
cernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient,
idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies fe-
stos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, & mul-
tam illis pauperratem levate, quos parva pensione *interpo-
sita* amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γὰρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φεται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIMUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista,
Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab
istis obrunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεπδομένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὁμῶς
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διε-
 τελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδαιτητα καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μὴδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπα-
 ῶς αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέεσαν ἀλλὰ ἐπ'
 ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μὴδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ἀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειραι αἱ βλασ-
 φημίαι· καὶ εἴτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἦτοι παρευθύς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa
 fit, & ob id ipsum preces illorum furda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe no-
 bis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti,
 ante oculos verfarentur omnia, tanquam pulchrum esset
 auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, ver-
 fari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita,
 aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum,
 quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se
 habere dixerant, cum semel fores iis aperuissimus, alia
 super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim
 neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & male-
 dicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγο-
 νέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδοντα ἐχθρὸν εἶναι
 πάντως ἔδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένε-
 σθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες
 τοῦ ἐμπίπασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπει-
 δαν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωνσιν, ἢ παιδὸς ὠραίου, μεταξὺ
 ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἐνύξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ,
 ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχειρήσαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ
 συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελ-
 θόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι.
 καὶ εἰ σοὶ ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν
 ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίωνα· ὃς ἀξίω-
 θῆς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν
 χρεῖαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex con-
 victu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil
 dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia il-
 lis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, &
 unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabi-
 lia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & in-
 gurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam fatis esset, bibis-
 sent, vel formosi pueri, dum poculum praeberet, manum
 frangebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare au-
 debant. Deinde ubi vomitu opplevēre triclinium, postri-
 die maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam fa-
 mis convīctores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri con-
 tra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis,
 qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vo-
 bis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχειρεῖ ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν Φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσμεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφείμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, Φίλοι ἀγτὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἑστῶσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαι, καὶ κείνων τὰ δεόντα ποιεῖν ἐθελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus induciti decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admissuros in conviviiis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere definunto, pro adulatoribus & parasitis amici sunto. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκίῃ, διατριβὴν Φασι γε-
γενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταίνετου παρὰ τὸ δεῖπνον,
καὶ τινας Φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμι-
κρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος,
καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἡπίστατο Χαρίνος ταῦ-
τα; οὐ γὰρ συνεδείκνει μεθ' ἡμῶν.

Ι ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον
ἢ Λαπίθαι ἐπιγίγρεται. ἀφα-
μοιώται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ
Πειριόου τετελευτημένοις· καὶ γὰρ
οἱ Κένταυροι μεθύοντες, εἴτα ταῖς
τῶν Λαπίθων γυναῖξιν ὑβριστικῶς
ἐπιτίμνουν, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνων προύχονσαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς
πόλεμον προύβησαν ἀσπονδοί. τῶν
Λαπίθων γὰρ τις γάμος ἐπτελῶν,

ἐκάλει τινες τῶν Λαπίθων, καὶ
τινας τῶν Κενταύρων· εἰς δὲ τῶν
Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθύσας,
τὴν νόμφην ἐβουλήθη βιάσασθαι.
κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι,
ἀπέτιμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ
ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
Λαπίθαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ
πόλεμος. V. (Maro in Georg.
C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus fefellisse aiunt heri in
coena apud Aristænetum, & philosophos quosdam sermo-
nes habitos, & contemtionem non parvam super iis or-
tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δέ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ σὺν μεσοῦσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θάυμαζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεκία.

- 2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκίне, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἡκείν ἐκέλευε καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένετο ἅπασι, σέ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν Φθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnere ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

αιαιμωτὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώνησαν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πράξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν τὰ ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγούμενους πράγματα, ἐν οἷνῳ καὶ μέθῃ γεγόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα Θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

ἢ ἔξω βέλους) Διεξιότατα χί-
χρηται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ
τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβα-
λόν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω
φασὶ βέλους τοὺς ἀκρότερον τυγχά-
νοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν
τῇ ἐστίασει πόλεμος μεθυόντων συν-

εἰράγει, εἴτα τάχῃ γεγενημένα δι-
γείσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο,
παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προ-
θύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διηχλούμενος
τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχά-
νομεν ὄντες τοῦ χρεσίου πολέμου
καὶ τῆς ἐκεί παροιμίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, five se-
nes vinolento furore turbarint convivium, five iuvenes,
inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat,
& facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vul-
gus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vi-
num atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandan-
da potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sunt omnia: qui
nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque ope-
ratum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne ma-
lignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in
ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet
poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἔποιησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

4 ΦΙΛ. Θρύπτη ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσεις τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ εἰσείς με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δέησῃ. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὰν τὴν ἑωλοκρασίαν) Ἡνίκα συνέπινοι ἄλλήλοις παρ' Ἀθῆναις οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρ οἴγου ἐτίθετο· καὶ εἰ τις ἐκαθεύδουσε μὴ πιδὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτὶ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία· ἑωλον γὰρ τὸ χθαρσινόν. εἰρηται οὐκ ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

9 Ἀμυστί) Ἄνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuat me cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa interfe omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεὶ πρὸς οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἑρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἶπε, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰστίας ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλοσοφούντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῇ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πᾶν κατ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρεθίμεθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Lucian. Vol. IX.

D

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὐσπερ ἐβέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνοθεμῖς ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ζὼν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου υἱός, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμῶν παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσαττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταίνετου αὐτοῦ Φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἶκμα σχολιάτατον. καὶ ἐπὶ δὲ σχολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μικρόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeopravit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaeneti ipsius amici & familia-

πέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξύν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιᾶϊος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7 τὸν Χαιρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνεισιτᾷτο, διδάσκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρείττωνων καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυμαστὸς συμπαραών. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὔσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πλεθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

II Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ ἱστορίαν, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς πᾶν γάρμον οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐκάθιστον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σημειὸν ἐπὶ μιᾷς τραπέζῃς τοῖς ἀνδράσι συν- οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum vero Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praesentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero ianuae opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνοθέμιν τὸν Στωϊκὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικουρείον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκων, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνοθέμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γάρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἑρμῶνος, τουτοῦ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἶπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξίοντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνοθέμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπέξι-στασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικουροῦ πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμις, Ἐπικουρείον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἴτ' ἐγώ,

2 Ἐνδοιάζετο) Ἡμφισβητεῖτο. V. Ἀνακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ 4 τοῖν Ἀνάκων) τῶν Διοσκούρων. Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristænetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *post Hermonem duces*, *virum istum*, *ne quid aliud finistri dicam*, *Epicureum*, *discedo*, *solidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum*, *Zenothemi*. Verum, *si nihil aliud*, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponfus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμέ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάϊος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίне, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων, τοὺς σοφωτάτους ἐστίαν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τούσδ' οὐ, ἀλλ' ἀναμιξὶς ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰστιάμεθα 15
σὺν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα, πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμούς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκίας ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμούς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακοῦντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκίας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno. discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Hiftiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristaeonem, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenser, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim aderant omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Videa*,

Ὅρας, ἔφη, τὸν γέροντά (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γάρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δειξὼν οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἶπ. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δειξόντός μοι τοῦ Ἴωνος,
 12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. Ἄρρα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεισεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἀκλῆτος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπιδεύματος, σκάπταν. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκεῖοι καὶ γνήσιοι. ἢν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παρίσχει σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ ὄντο Ἀλκις ἐν τῷ, Ἀνθρώπος εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δείπνῳ ἵνα καλεῖ, πάρεσιν

ὀκτακαίδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τούτοις δὲ δῖ' οἱ ε' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἢν κράτιστον μὲν ἀνακαλεῖσαι. 1148. παρ' Ὁμῆρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μωραίνεις, παροφρονεῖς, παρτομοῖς. G.

inquit, *senem*, (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostenduro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruiat Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, sponte venire Menelaum. Plurisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mufsitantes subiiciebant, alius illud, *Heus, Menelaë, furis!* alius,*

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονθούζοντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν οὐδείς ἐτόλμα λέ-
γειν ἔδεδόκεισαν γὰρ τὴν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ Φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε Θρόνον τινὰ
λαβόντα καθίζεισθαι παρὰ Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὁ δὲ, ἄπαγέ, Φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακὸν, ἐπὶ Θρόνου καθίζεισθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δὲν ὑπτίον κα-
τακείμενοι, ἐστίασθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμπασιῶ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονθούζοντες) Ὑπαγογ-
γύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μά-
χην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρόδη-
σεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν.

οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ-
στις κρακτικὸν καὶ φοβερώδη. ὁ καὶ
διὰ τῶν ἐπομένων παρέστησεν κρα-
κτικὸν ἐπηνέγκας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
σκάμου. G.

*Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamorū plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apaga*, inquit, *muliebre*
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
*bulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo**

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἡγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρα-
κλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταί-
νετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν
ὁ Ἀλκιδάμας, εἰδέπνει, ὥσπερ οἱ Σκύβαι πρὸς τὴν
ἀφθονοτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
14 ρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστῶν. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξὺ διεξ-
ιῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκάπτων.
ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἰ-
τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν
ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νύσας εὐμεγέθη
σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγγχείαι· α. καὶ ἐδά-
κει ἄριστα ἐπινενοχέειναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζαρ. ἰγγ. G.

*cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit
Aristaenetus, siquidem ita navis. Ab eo tempore per or-
bem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut
Scythae solent, ad copiosiorems pastum transferens, & cir-
cumferentes opsonia ministrqs prosequens. Verum dum
pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio in-
terim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet
derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent
tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed
eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in prae-
sentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scy-
phum illi daret bene magnum, infunderetque meracius.
Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens,
quantorum scyphus iste malorum initium dedisset. Cere-
rum sumto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi*

ἐαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. Ἡδὴ δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβέϊτο 15 ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὀμιλῖαι, καὶ Φῶτα εἰσεκικόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὠραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστίας-σεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτα-τον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μεδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀπο-ληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δακτυλὸν ἀπέβλησεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Καταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξενοδόχηθαι Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβέϊτο ἡ κύλιξ) Ἐπι-νίτο, περιφέρειτο. V. (Προφέρει-το C. pign.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλῖαι, φιλικαὶ δεξιᾶσις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ὅτε ταῦτα ἐγένετο, V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένον-το. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ὁδίον. G.

10 Ὁ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκειν ἀρίστον Ἀττικῷ ἔθελαι. V.

abiectus iacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & con-
fabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstan-
tem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subride-
re videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter
ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, in-
primis si quid actum est venustius) diligenter iam obser-
vabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille
quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic
vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas de-
dit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐτῷ ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖδεν εἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὐ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τούτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταίνετου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆσαι διένευσσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τούτῳ μὲν ὥδὲ πῶς ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνῃς αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἄλ-

16

12 Ὀρεωκόμον) Ἐδὲν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non sumente, strepitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescitibus. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos diffimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaeonem. Transiit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae fane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percubisset, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeonem vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

καδάμας, ἔπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προῦπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὐποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσθεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκύπει τὴν σύναξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φάμεν εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν

ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας. ἢ προπίνω βασιλείᾳ μεγάλῃ, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi, Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de causa omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta, quod sponsae propinavi, advocato Deo nostro Hercule? Quin bene noritis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus!* hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam & furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς δὲ ἀποβλέψας ἡμερώτε-
ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιῶν. Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν
ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ
ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήκει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
πιν ἐφροσώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιάιος ὁ γραμματικὸς
ἔρραιψάδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ
αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον μινούς. καὶ,

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ εὐχολὴ πέλει ἀνδρῶν.
ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ἐλίγον,
ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχαν-
ώμενος Ἀρισταίνετος μηδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον μινούς) Καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis
in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prose-
quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrüi, iam cla-
more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
qui a tergo adstabant, fervis. At qui post ipsum accum-
bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis
scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more,
qui opsonia inferebant, curaverat Aristaenetus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρμένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοιότερος Φανείῃ καὶ ἀνάπαιστος
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὅποτε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσεειπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτο οἱ παγκρα-
τιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

ὁ Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
Κοινῶς μὴ τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῶ
ῥυθμῷ . . . λύσεις χοροῦ σκηνικοῦ
τοῦ κυκλικῷ σχήματος, καὶ κατὰ
παράλληλον θέσιν στάσεις τῶν χο-
ρευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέα-
τρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἴλε-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακόλουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ἔστι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῶν τὰ γυνά-
δια. V.

quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Acprodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidaman-
tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancratiū certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἡδoῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πο-
 20 λὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διονίκος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα Θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἥδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impaetuum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim scurrae nominis erat) confistit, certat pancratio. Erat res iucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidamas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibi-cinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque pugio, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε ἐς ἀγῶ-
να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθ-
μῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐ-
τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
τῆς Φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τούτου, ἀσφαλέςτερον ἢ δὴ προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
καλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων
τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
μὲν Διόνικος, οὐ μείον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ
ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
ἑαυτὸν, ἐδείκνυε ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῶν
ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκῆτης, 21
παρ' Ἐτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχᾶς) Ἀμυχὴ ἐπιπό-
λαιον ἔλκος. Cicatrix, puto, est.
G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ
στυγνότητος κατακλίνας. βύσαι γὰρ
τὸ φράζει. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
quam celerrime per fenestram deiecit in impluvium; & ab
hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
facie. Ac Dionicus, qui non minore narrationis plausum,
quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se interciens, coe-
nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματιδίον τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταίνετου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχρον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἡπόυ, ὦ Λυκίνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγυὲς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδώς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσοῦτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeenus, accedens ad candelabrum recitavit....

Phil. Numquid, Lycine, sponfae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

HETOEMOCLES PHILOSOPHUS

ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμῆσαι καὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγὼ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἢ λαγῶσῃ, ἢ πλακούντων, ἢ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύειν τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελές, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ δ' ἀνόητος ἐμαυτὸν Φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23 εἰκότως οὕτω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῶ ἐνὶ ἀποφράξαι ἂν μοι τάχιστ' ὁκῶ τὰ στόματά. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστὶ φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστιαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα λαυχεμένοις ὑπονεμεσῶσαι. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in viciniā. Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam demonstras. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut placentiarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officiū non ignaris. Alioquin vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annuū, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego (absit dicto invidia) syllogismo uno, ora obturare quam celerime mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phil-

Lucian. Vol. IX. E

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξως;
 ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἰπω τί, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ
 φερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς
 αὐτὸν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἷσθα ῥαδίως
 24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης κατα-
 Φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων
 ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὶς σε τήμερον
 προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. οἶψι γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκείνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδε πως

2 Ὁ μίντοι σωρείτης σοφιστικὸς
 ἐστὶ λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὰ, ὡς
 φασι, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν
 ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἀδελον
 ἢ ψευδὸς προφανές. ἐρωτᾷ γὰρ,
 πότερον ἢ πρώτη ρανὶς ἔδρασε τί εἰς
 τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἔδρασε,
 πῶς οὐχ ὀρατὴν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδὲ ἢ δευτέρα, οὐδὲ ἢ ἐσχάτη, πῶς
 ἢ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὁναίο αὐτ.) Ἀπολαύσεις. V.
 8 Ἐν τῷ Ἀνακείῳ) Ἰερὸν τῶν
 Διοσκυρίων. οὗτοι δὲ λέγονται Ἀνά-
 κειον προπαροξυτώνας, ὅσα ἀπὸ κτη-
 τικῶν συμπτώσεων, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἔχοντων τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτώνας, οἷον Ἡράκλειον,
 οὐ γὰρ Ἡράκλειος ἄθλος. Χαρά-
 νειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτρίνειον, Βα-
 σίλειον, καὶ Μανσώλειον ἔργον. V.

Isophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
 Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
 Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
 licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
 feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
 tionem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
 tum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
 storum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
 sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
 cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
 vitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet.
 Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἡ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόροισι, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.
καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεβέβην, ὅπως μά- 26
θης οἷον ἄνδρα παραλιπῶν, Δίφιλον ἐστιᾶς, καὶ τὸν
υἱὸν αὐτῷ παραδεδώκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ
μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθηκα,
ἔπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ
αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταραττεῖν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, Aristoteles III (ed. Ald.
559.) Rhetoricorum quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen Vidor. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis Interpretem in *Ranis*,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. G.

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελο-
ποννήσου λέγει· αὕτη δὲ ἐστὶ Κα-
λυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii foli,
Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto
Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.
Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine
aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea
adiicerem; quod verum esse, & Zopyro paedagogo illius poteris

γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητὰς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλο-
 27 σοφίας αὐτῆς ἐνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ οἰκῆτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλά-
 Φου, ἢ σησαμούντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
 28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὧς ἑταῖρε, ἀνα-
 γινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι πérieχεῖτο ὑπ' αἰ-
 δοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἡυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεισαν τὸν Ἐτοιμοκλέα, πολλὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὦν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπαταμένους τῷ πῶγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὐπότ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχροῖς αἰτίαις) *Ἡ καταισχύναι, ἢ ἀποστρέφειν. V.

3 Περισπάσαι) *Ἡ καταισχύναι, ἢ ἀποστρέφειν. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentae, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore difflebam prae pudore, &, quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermisisse Aristaeus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαράσχειν ἑαυτὸν
 ταιούτῳ τινί· ὥστε αὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ 29
 δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγιγνώσκων, τὸ μὲν
 συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφι-
 λον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρῶντας, καὶ τῇ
 ἀπορία τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοι-
 μοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτεγάρακτα,
 καὶ θορύβου μεστός ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡρώας,
 καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ὑπομειδιῶν
 ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελή-
 σεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη
 ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι,
 ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
 πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δέσμετος, (ἐβούλετο γὰρ συμ-
 πλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, ὥκ' ἔχων
 ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδοσίμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδοσίμον) Τὸ πρὸ τῆς αἰθῆς καθάρισμα, καὶ ἑνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum
 se casum committere: atque adeo ne tentare quidem su-
 stinuit. Cum ergo legere tandem servus desisset, convi-
 vium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos,
 meruentes, pallentes, vultus inconstantia fidem crimini-
 bus Hetoemoclia ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus
 ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, &
 subridens bene vertere, quæ facta erant, studet. Ac servum
 quidem remittit, his verbis usus, *sibi curæ fore*. Paulo post
 surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio,
 iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim require-
 bat occasionem, (volebat enim manus conferre cum Stoi-
 cis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei
 non haberet) præbenste tum initium epistola, *Talia, in-*

ἐπιστολῆς, τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτων δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόναν, καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁραῖτε ὅπως πρεσβυτικαί, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνέως μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρταρις. Ἡράκλεις, εὐφῆμα πάντα, καὶ ἑορτῇ πρέποντα. **Νῆ Δι',** εἶπεν ὁ Ἑρμῶν υπερκατακείμενος· ἡγήκοι γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ὤτεο μεμνησθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπτε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελιάγρος, ἀπομαρανθεῖς·

6 Οἰνέως) Ὁ γὰρ Οἰνέως ἐπὶ τὴν θυσιαν τὴν Ἄρτεμιι οὐκ ἐκέλευσε, ὥσπερ αὖθις ὁ Ἀρισταίνετος τὴν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελιάγρος) Σβροδείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἱμαραίνεται. τῇ Μελιάγρῳ γὰρ συγγενήθη λαμπάς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ἧσον ἀπτεται, ζῆ ὁ Μελιάγρος. ὅτι οὖν,

σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἀφόντισε τὸν Καλυδωνίον κῆπρον, ἱρὸν τῆς Ἀταλάντης, εἰσάγει αὐτὴ τὰ πρωτεῖα ἀργισθῆσαι ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γνομένης μάχης, ἀντίλει αὐτοὺς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελιάγρῳ μητὴρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦ, καὶ ἀπαιδοῦσα ἱσβίσε τὴν λαμπάδα. νῆ δὲ ὁ Μελιάγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vuculas quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habius philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeeneus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni omnis omnia, Hercules! & solemnī decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeeneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius mexinisse: sed per Vestam, Aristaeenote, mitte quam colerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri it-

καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
 μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν,
 καὶ φθεγγόμενος παρμυέχεθες) ἢ ἂφ' ἐνὸς ἀνδρός οὐκ
 ἐνόμως φιλοσοφούντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
 τρέψετε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωντα, σοφοὺς ἀνδρας; οἱ
 τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
 Διοσκούρων ἦδη, ὦ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέ-
 καρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
 τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
 ἱμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχρ-
 στα ἔπαβες; οὐ σιωπήσεις· οὐν τοιαῦτα συνεπιστά-
 μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστροπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
 γυναῖκος, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ οὐδὲ τοῦ ξέ-
 νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φοδίου παρακαταθήκας, ἔπειτα
 ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, αὐδ' ἐπὶ
 τέτταρσί δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς.

4 Φθγγόμενος) Πίνδαρος, θαρσαλίον παρὰ κρητῆρι φωνῇ γίνεται. G.
 16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

dius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum
 sic acciderat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nempe
 Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis,
 erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
 philosophante Hecemocle, impostore, Cleanthen metimini & Ze-
 nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
 tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas
 daturus tradendusque carnifici? Tu vero Socrati uxorem audi-
 toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam
 subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Ve-
 rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
 situm, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me ne-
 gavi: neque quaternarium [in mensem] drachmarum foenus exer-

- ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκεῖ-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιτο μὴ οὐχὶ
 33 Φάρμακον ἀποδεῶσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἄμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅποσον ἐτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμισυ σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε
 δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιός ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπεξῆτο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεὶς, πρᾶσπευσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
 στερεᾷ τοῦ πάγωνος λαβόμενος, ἐμελλε παῖσεν κατὰ
 κόρῃς· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
 ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταίειν, ὑπὸ δια-
 34 τειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνενοῶν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπίχυσεν.

14 Ὡς διασταίειν) Γράφεται
 διασταίωσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant
 mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum
 patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat:
 ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis
 offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob vi-
 ciniam pervenit, non sane indignum. Hermoñ igitur deter-
 gebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus,
 quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum
 non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, & , prehen-
 sa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incu-
 furus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset ma-
 num Aristaenetus, & transgressus super Zenothemin, me-
 dium se inter illos collocasset, ut separarentur, & , se tan-
 quam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fie-
 rent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστα-
σθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις καὶ τὸν βίαν ρυθμίζει
πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς
λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκά-
κοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆι με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγη
τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς
ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας· τοσούτων γοῦν
φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω
ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποιοῦν αἰσχροῦ, οἷδ'
ἔλεγαν αἰσχίῳ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἴ-
χον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμακλῆς ἄσι-
τος ἔτι καὶ ἄποτος ἔχεγράψει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιώμενοι,
οὔτε παροινούντες, οὔτε ἀσχημονούντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων
τοῦτο τῶν μαθημάτων ἴσθαι, ἀλλὰ
τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσεχόν-
τως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ
Ἀριστοτέλης φησιν, ὅτι τὸν μὲν
δύραβεν γοῦν προσεκτήσαντο, τὸν
δὲ ἰδεῖν ἀπόλασαν. V.
8 Ἀτνίς) Συνεχῆς. V.

bam, illud praesertim, quod cuivis in mentem venire ne-
cesse est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam
vitam componat in melius. Illos enim principes in literis vi-
debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde ita mentem
venit, verumne efflet, quod vulgo dicitur, a recta ratio-
ne doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros,
& quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot
enim praesentibus philosophis, neque forte quadam va-
cantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter,
aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae
siebant, imputare poteram, cogitans, quae Heteroemocles
impransus impotensque scripserat. Conversa igitur res erat.
Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrie-
tatem quidquam, neque quod aliquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, εὖσ-
 γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
 οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
 πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤσαν.
 ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
 εὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς αὖ
 ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιώτατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
 σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
 κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ρίψαι τὸ
 μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσούτον πόλεμον ἐπ'
 Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοῖνυν ἐδόκει μοι
 τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
 36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
 ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
 τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ
 Ἐρις μὴ κληθεῖσα, ἔριψε μῆλον ἐν
 τῷ ἀρίστῳ, ἢ ᾧ ἐγράφη, ΤΗ
 ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἡμφι-
 σβήθησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἦρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
 παρὰ τῷ Πάριδι. Προκρίθεισα ἡ
 Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι
 ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ἡ
 Τρωϊκὴς γέγονε πόλεμος. V.

esset, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos;
 puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid
 illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
 bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
 nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
 convivio mingebar, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
 batur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
 istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nem-
 pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
 convivium proiecissee, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
 tum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
 la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
 Iliade malorum auctor existisse. Neque enim desinebant
 rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λοιπεύοντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθεῖν-
 τι ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνάμεναι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ
 χρὴ τρόπον· ἀποκρίναί μοι οὖν, ὦ Ζηνοθέμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ
 κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέ-
 γοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὰυτα ἐξ
 πάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἀμφοὶ τοὺς πλουσίους αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ
 τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ
 τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρεῶν κατηγοροῦν-
 τες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἐνεκα ποιεῖτε, καὶ πά-
 σχετε, ἀγανακτοῦντες εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον·
 εἰ δὲ καὶ κληθεῖντε, τσαῦτα μὲν ἐσθίωντες, τσαῦτα
 δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδὸν
 περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος,
 μιστὴν αὔσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας
 ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἤνυκε,

esset Aristænetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *satis fuerit*, si ruditatis convincamini; *cras vero vos*, uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniariam possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper versemini, & foenori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usuras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mapulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερώς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμῶν, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινος ἕνεκα ἡδοῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδῆσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμις, εἰπέ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ, καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύνσας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταβήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονεύκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπῆνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθῃ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
- 38 Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας υἱός, καὶ

Et Hermon, Euge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion professus se manifestius, Desinite, ait; ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis; hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars omni in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeus praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniunctitate posse sperarent; transitque in locum suum Aristaeus, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de sartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα. προῦκειτο δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ἐκάτερον ἔχρην λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις· εἶτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί· μεθ' οὗς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὃ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι ἐγὼ εἶμι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΤΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἀρχομαι, ἔφη, 39 εἰ δοκῇ. καὶ μικρὸν ἐπισχῶν, Ἐχρην μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὅπόσοι μὴ κατὰ ταῦτα φιλοσοφοῦσι, περὶ γὰρ

1 Τρυάτῳ) Ταγῆνου. G. *ibid.* Σωσμοῦντες) Εἶδος πλικοῦντος. G.

& placenta e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed Aristaneneto & Eucriito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque *offerebatur*: deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discesserat, utriusque *adnota portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, *Primus* ergo, inquit, si videatur, incipio. Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, in *italium praesentia* virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειβομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδευαστέϊν. μόνον γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ θεῖ καὶ γυναικεῖον γάμον, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, 40 ὡς ἔξω ζήλου εἶημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δέ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικά ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδόρεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιάσιος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῶν ἐπιβαλά- 41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ κεῖται ὁ ζήλος ἐπὶ τοῦ γυναικεῖο ἐρᾶν; ἐζητήσιν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθισθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπῆν, τοῦτίστι περὶ γυναικὸς μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Παντολέοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλὰ. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum sumus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non desines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Ἡ οἷα πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις,
 Δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
 Πρῶχουσα πασάων ἀλλάων παρ' Φενικαίων,
 Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφ' ἡβων,
 Κρέσσων Νηῆος, καὶ Θέτιδος παῖδός.
 Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμῆιον ὕμνον
 Ξυγὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
 ρος, καὶ γὰρ τὰμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκεῖναι ἔκειτο,
 καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
 καὶ τὰ τῶ Ζήνωνι ἤδη ἀπιδόντι παρατεθέντα φέρεσθαι.

ἐπ' αὐτοῖς κίνηθαι γέλωτα. ἐξε- λωκον ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
 πίνους καὶ τοῦτο Λουκιανὸς ποιή- των καὶ πραχθέντων. V.
 ντατος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ- 2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.
 ποίου, καὶ λοιδορίαν καὶ χαμωδίακ 9 Ἀρίσθαι) Γραι. ἀνέλσθαι. G.
 τῶν ἰστωμένων. ὡς ὁ λόγος δεδή- 14 Ἀπιδόντι) Γραι. ἀπιδόντι. V.

Unica tandem qualis Aristaeneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum,

Nereo praestans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus saepe canemus olim.

Rifu super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristaenetus &
 Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς
 διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνιθος ἀντεπει-
 λημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες,
 καὶ τέλος, ἐνίκηθη, καὶ ἀΦῆκε, πολὺν γέλωτα παρα-
 σχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει
 43 μετὰ τοῦτο, ὥς ἂν τὰ μέγιστα ἠδίκημένους. Οἱ δὲ ἀμ-
 φι τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνοθέμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ
 εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνοθέμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν.
 παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλας πάντα ἴσα' καὶ ἀνεί-
 λοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελέ-
 στερα, (οὕτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀνα-
 ρεῖσθαι, τὴν αὐτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τείνυν ὁ Ζηνοθέ-
 μις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ
 γὰρ εἶμιν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ
 Ζηνοθέμις, Φημί, τὴν παρ' αὐτὸν ἀΦείς, τὴν πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶνος ἀνείλστο, πιστέραν, ὥς ἔφην, εὔσαν. ὁ δ' αὐτ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώων, ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρό-
 γὰρ Ὀμηρὸς μεγάλην λέγει χι- κλου σώματος. V.
 τεῖναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων 10 Πιμελестέρα) Λιπαρωτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc,
 ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimi-
 sit, risu multo convivis praebito, praesertim cum post
 ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Her-
 mon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque
 tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum;
 iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo di-
 cebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

ἐπελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρμισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν παύσαντων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν ὁ δὲ Ζηνοθέμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνῆλθον οἱ μὲν ὡς τούτων, οἱ δὲ ὡς ἐκείνων, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος· ἐκεῖνος δὲ ρέεσθαι αὐτὸν ἐφύλαττεν. Οἶδ' ἐμά- 44
χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνοθέμις, σκύφον ἄρμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταί-
ντου, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετο ἄλλη·
διείλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα
καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένε-
το, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί,
καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε·
καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλῳ. V.

tera parteprehendit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbis auxiliatiuros advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidamanrem & Diphilum: coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristanetum stabat, in Hermonem conicit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,
sponisque frontem luculento sane ac profundo vulnere diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret,

Lucian. Vol. IX,

F

- τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεοδήμος, ὁρῶν τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.
- 45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄβλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἰμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' αὐτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obterit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morfu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, vomuitque, Homeri sui verbo, cruorem. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
 στῶς, ἐώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἑμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιαίου διδάχθεις, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύφους ρίπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὡς τὸ εἶδος, μακρῶν χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ραδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλον, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις
 λυχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποιηκῶς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ-
 ἀναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene moris, perierant, nisi ille fregis-
 set clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbant
 singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exem-
 plo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita
 essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, fan-
 guinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas can-
 delabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam
 periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile lu-
 minis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa,
 eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lu-
 men inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibiicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ri-
 diculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu fur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπο-
 λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.
 47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
 δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
 τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἰωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
 ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
 πρεσβύτερος Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ
 δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι
 ὑπ' ἀλγηδόνων ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
 κοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
 σθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
 ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένου
 τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
 νίαις κατελημένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατε-
 θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ
 ἄβλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδέ-
 μενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπό-
 ληται. V.

6 Πονήρως) Ἀπὸ τοῦ βαρέως. V.
 13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἢ τοῖς
 φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse: Ion autem providentia qua-
 dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
 vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
 mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
 exportabantur, ita male se habebant: senex inprimis Ze-
 nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera oculo,
 perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon,
 licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
 dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferenter iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
 gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
 obvoluto capite, in currum impositus, quo vesturi spon-
 sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διώνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς οδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμπασίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικόν· ἐκείνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινοῦσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπρώγμονα ὄντα, συνεστιάσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικόν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπ:ως κραινοῦσι) Ἀνελπίστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Diu insperata patrant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

ἜΣΤΩ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τω ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρῆ, καὶ ἔστιν ἰρῆ τῆς Ἥρης
 τῆς Ἀσσυρίας. δοκέειν δέ μοι, τὸδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα
 τῇ πόλει οἰκομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λο ἦν· μετὰ δὲ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τὸδε ἡ ἐπωνυμία ἀπῆκετο. περὶ ταύτης αὖν τῆς πόλεως
 ἔρχομαι ἑρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστί. ἑρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρᾶ χρέονται, καὶ πανηγύριαι τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελεύουσι. ἑρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκως
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἑάν· καὶ τῶν ἀπηγγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθών· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην.

DE DE A SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio : vo-
 catur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Assy-
 riae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur,
 urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cogno-
 minis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in
 ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utun-
 tur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt.
 Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fa-
 bulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse
 Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
 tim vero a sacerdotibus sum edoctus, quae, aetatem meam

ἐκόσα ἔοντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι 2
 μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
 ται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἰσασθαι, καὶ
 τεμένεα, καὶ πανηγύριος ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἱρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρύς ἔλεξαν. μετὰ δὲ
 οὐ πολλοστῶ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
 ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
 καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
 παλαιόν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ
 ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
 ἱσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλείστα ὅπωπα. τό γε τοῦ
 Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν
 Ἕλληνας αἰεῖδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρ-
 χαϊότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
 ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνίοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
 γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλέος) Ἐξ Ἡροδότου
 τοῦτο λαβὼν ἔχει. Μ.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos
 novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
 & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum cau-*
sa instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narra-
 tiones sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab
 Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, &
 templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quo-
 que ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud
 Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in
 Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate
 inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non
 illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico,
 multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud
 quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Si-
 donii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

ληγαίην ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγγέετο,
 Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εἴδουσαν
 Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς
 ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον
 ἱόν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εἴδουσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθει,
 καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἥρπασε· καί μιν
 ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκετο. ταῦτε μὲν καὶ τῶν ἄλλων
 Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διί.
 5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογεῖσιν Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι
 δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱόν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
 πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο.
 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρ-
 6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱόν Ἀφροδί-
 τῆς Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτε-
 λέουσι. ἰδαίην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὰ

λὴν. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν
 ἥρπασθῆναι μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ
 ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θιδὸν κατε-
 φθῆναι. M.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σι-
 δώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐ-
 ρώπην καταπιεστικμένον. M.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audiui, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε
ἐκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἴσταται.
ἐπεὶ δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύδωνται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως ἔοντι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἥρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιος. γυναικῶν δὲ ὁκό-
σαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, ταιήνδ᾽ ἐκτελέουσι.
ἐν μιῇ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρῆσει τῆς ὥρης ἴστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μόνοισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃν θυσίῃ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἐνιοὶ Βυβλίων, οἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθᾶσθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδω-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσίριν πάντα πρῆσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. Μ.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione
factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singu-
lis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regio-
nem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrima-
rum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mit-
tunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo
illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Ae-
gyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum ve-
ro quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi.
Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum
autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium con-
fit Veneri. Sunt autem Byblierum quidam, qui sepulcrum
apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia
non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ver-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλάουσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θωῦμα. καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐδησάμην
8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὐρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέαται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χροίην ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσκει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθεόνται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὃ Ἀδωνίς

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμίτερος Δείος προφήτης Ἡσαΐας ἐπι-κερτομεῖ καὶ ταυθάζει [ἐν] τῷ κατὰ Δαμασκού ῥήματι, δι' ὃν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων πτέρυγες, ἐπικεῖνα ποταμῶν Αἰθιοπίας, ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ὄμυρα ἐν θάλασσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος· ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐγνωσμένην παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλατωμένων ἀποσημαίνων. ὡς καὶ τῶ ἐν ἀγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. Μ.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte ortum exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ
 ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν
 ἐπωθυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ
 τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπη-
 γέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἀδωνις ὁ
 ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἐρχεται· ὁ δὲ Λί-
 βανος κάρτα ξανθόγεός ἐστι· ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες ἐκεί-
 νησι τῇσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπι-
 φέρουσι, εὐῶσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλιώδεα· ἡ δὲ γῆ
 μιν αἰμιώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα,
 τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος
 τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ
 μὲν δοκεῖ κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία.
 Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9
 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ
 Κινύρης εἰσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλιώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συντυχία)
 Συντυχία ἡ ἐνασις καὶ ἡ αἰφνιδίως μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatouque in aquam illius sanguine immutari
 flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi ve-
 ro Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narra-
 vit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis*
flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubi-
cundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui statos illis die-
bus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem.
Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non san-
guis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet. Haec mihi
 narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divi-
 na valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi ve-
 ro etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum au-
 direm, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a
 Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa.

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.
 10 Τούτων δὲ ὄντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μείζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος, οὐδὲ
 χώρα ἄλλη ἱερότερη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θάματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρῶει γὰρ δὴ ἂν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμηγορεῖ καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἐκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρην ἀπο-
 κείαται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκοσα ἐς ἄργυρον
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμῶσι ἄλλοις ἀνθρώπων τοσαύτῃ ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint,
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tor-

ται. Ἰστοροῦντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὅκόσα τῷ ἱρῷ ἐστὶ, 11
καὶ τὴν θεὰν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γαντο, τῶν οἱ μὲν ἱοὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλήσι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἴσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν
Ἑλλήσι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνας ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο.
οὗτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ· τὸ αὖθις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθεῖνται. ὕβρισται κάρτα ὄντες, ἀβέμιστα
ἔργα ἔπρῃσσαν· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσαν, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalio-
nem, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audiui equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
*Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospiti-*

- νους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ
 μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ
 ἐκδίδοι, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ
 κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέ-
 βη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο.
 Δευκαλίων δὲ μῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευ-
 τέρην, εὐβουλὴς τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σω-
 τηρίη ἦδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς
 ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἐωυτοῦ,
 ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σῦες, καὶ ἵπποι, καὶ
 λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅσος ἐν γῇ νέ-
 μονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴ
 οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφισι μεγάλη διόθεν Φιλίη ἐγένετο.
 καὶ ἐν μῇ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπε-
 κράτее. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνες ἱστοροῦσι.
- 13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἰρῇ
 πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ
 χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

*tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis
 venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae
 fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum
 ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deuca-
 lion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa.
 Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat
 magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingres-
 sus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leo-
 num genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur,
 bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos
 amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navi-
 gant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant
 Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admi-
 ratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse*

κατεδῆξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἱερῆς ἅγιον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι· δις ἐκάστου ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ εἰς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μόνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρία, καὶ Ἀραβία, καὶ πέρηθεν τοῦ Εὐφράτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ εἰς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ, τοῖός δὲ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta essent, altaria constitui, & sacram Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: & est sub templo fane parvus. An vero ex maiore olim tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capitque ille hiatu, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ εἶδος εἰσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἥρῃ δὲ εἰσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἐωυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὐνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐβησάμην, θῆμα ξενὸν ἡμισέῃ μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι, καὶ ἄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περισσότερην δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἥδε ἰρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιεῖσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἶνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισσότερην ἀπῆκετο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα κου δεῖξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείβομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνίοι εἰσι, οἱ ἰχθύας

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iulioni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, & nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam verò mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτεύονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ τὸ δὲ ἱρὸν Ἀττεω ποίημα.
 Ἀττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἀττεω πάντα ἔμαθον. ὡς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρήϊου ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θηλέην ἡμεΐψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικῆϊν
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ὄργια τε ἐπετέ-
 λее, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὡς δὲ οἱ πέρην Εὐφρῆτew ἄν-
 θρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποίησατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοῖν
 Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 desuit, specieque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

Lucian. Vol. IX.

G

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρην μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέην δὲ
τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα
μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέραν. Ἀνδάνει δὲ
μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱροῦ πέρι, τοῖσι Ἑλλήσι τὰ πολλὰ
ὁμολογέοντες, τὴν μὲν Θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διόνυσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
εἰς Συρίην ἀπῆκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διόνυσου ποιητέω σήματα
ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ
ἐλεφάντων κέραα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεικε, καὶ
Φαλλοὶ δὲ ἑστάσι ἐν τοῖσι προπυλαίοις δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΤΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audivi,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt,
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUIT.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσω ἐγείρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοῖονδ' ἐτι φέρουσι, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεπονημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τὰδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τὸδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ κἀθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν 17 οἰκιστέων τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἔρεώ καὶ τοῦ νηοῦ πέρι, Θεσίως τε ὁκῶς ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἑόντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἑόντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2. Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἱερὸν ἔχοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοὺς ἱστῶσι αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ ὀστέων ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοῖον ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιετίθουσι ἐμφορίαις, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μηροῖς, καὶ ἐκτετακέντες τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἔχον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ χαραινισθεῖσα ἐζητείτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλατομένη δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολυδῆμας παῖς οὕτως λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δεῖξαι αὐτῷ

τὴν μητέρα εἰ παιδεραστικήν αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τούτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολυδῆμος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἴπα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολυδῆμος, καὶ τῶνδε λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἰδνῆσκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ σκίνου ξύλου πολεμήσας, κατέπλεεν αὐτὸν πρὸς μνήμην τοῦ Πολυδῆμου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μικροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀποδεσμούμενοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis trasta*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narrant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc fit, non esse illam ab initio statim struam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡρῆσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίῃ. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῶ κακῷ, αἰσχυρῶ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσее. ἐκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἥτε χροίη πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρός, ὡς εἶδε μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἀρρώστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ Φωνή, καὶ χροίη, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίηε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νενήσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρικὴ ἀπίκετο, τὴν τε χροίην ἠλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γινόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίηε.

nunc sit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invalisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intransibus tranquillius admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodi-

καί μιν ᾧδε ἴσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέρα 18
 ρα, κάρτα ὀρρωδέοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὅδε ὀρρωστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδίκη· ὅδε χάρται
 ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δὲ μιν καὶ Φρενοβλαβεῖν ἔχει.
 ἐπιθυμείει δὲ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἑμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ
 ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλῆϊ,
 μηδὲ ἡτρός ἐών, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνώως ἐών, ἐδέετο. ὁ δὲ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσιος
 σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαρεόμενος, ἥδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιώμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπρηξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum fanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amen-
tia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per,*
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
mihī filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihī meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
deprecetur? Ad haec ille, neque se uxori unquam parfurum,

παῖδι σωτηρίας ἐφθόνηε, εἰ καίτοι μητρύϊς ἐπεθύμει· σὺ
 γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμεναι, γαμετὴν, ἣ παῖδα ὀλέ-
 σαι. ὡς δὲ τὰδε ὁ ἱστὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσ-
 σεαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ,
 πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τοιούτοις, καὶ τῷ μὲν
 παῖδι λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλείην· αὐτὸς δὲ ἐς
 τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκητο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐ-
 φράτῃ ἐπάνωμον ἑαυτοῦ ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευ-
 τὴ ἐγένετο. ὥς μὲν ὁ ἱστὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰῆσατο.
 19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοι-
 κέουσα, ὅναρ τοιόνδε ἐβηήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε
 ἐγείρασι οἱ τὸν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθεῖοι, πολ-
 λά οἱ καὶ κακὰ ἀπειλέε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίην
 ᾠρὴν ἐποίετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε,
 τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλά-
 σκετο, καὶ στήσιν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque invifurum filio salutem, etiamfi fuam is nover-
 cam amaret; non enim aequalem effe calamitatem, con-
 iugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus,
 Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat.
 Quae verò modo dicebam, confilia erant omnia. His ille obse-
 cutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in
 Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognomi-
 nem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille
 medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stra-
 tonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, so-
 mnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti tem-
 plum Hierapoli sibi excitaret; si non pareretur, multa illi
 & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius ratio-
 nem habuit. At postea, cum magnus illam morbus inva-
 deret, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, &
 statuere aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit

ὕγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν
 δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατὸν πολλόν, τοὺς μὲν οἰ-
 κοδομέειν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἶνεκα. καλέσας
 δὲ τινὰ τῶν ἑωυτοῦ φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ
 οὐνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε,
 ἰσθλὸν ὄντα, Φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ
 πάνπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας,
 τὴν δὴ ἐπεδῆξαο· νῦν δέ μοι χρεῖω μεγάλης πίστιος, τῷ
 σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέ-
 σαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ
 ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τάδε
 ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μὴ μὴν
 ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτοῦ μέζονα
 χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀρρώ-
 δεε, μὴ κοτέ αἱ ζηλοτυπία χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρα-
 τονίκην γένοιτο, τὴν μούνος ἀπάξειν ἐμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praeesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persua-

οὐδαμῶς ἐπειβητο, ὃ δὲ ἰκεσίνης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναί
οἱ χρόνον ἑπτὰ-ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστείλαί μιν, τε-
λέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς
τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοῖά-
δε ὠδύρετο· ὦ δέλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος;
τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; νέος μὲν ἐγώ,
καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ
ἔσσεται, εἰ μὴ ἐγῶγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσο-
μαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάν-
τα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑαυτὸν ἐποίεε,
καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
σμύρνην τε ἄμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι,
καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορῆν σφηνάμενος, τὸ τραῦ-
μα ἴητο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορεῖν ἐδόκεε, ἀπικόμενος
ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἄμα τὸ
ἀγγήιον, καὶ λέγει ὥδε· ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime factu opus es-
set. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & hu-
mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero
magnae mihi erit calamitati, nisi omnem ego mali causam atque
obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mu-
tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum
myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίαισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
ἐπόθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
τόδε θήσομαι· σὺ δὲ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ
μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
εὖτ' ἂν δὲ ἀπικῶμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσωμαι. ὁ δὲ δε-
ξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι
Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὢν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
ἀσφαλέα ὁδὸν ἦν· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν,
σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ
ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος
ὁρῶδее. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην
ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ὄντα λα-
θέειν μηδαμᾶ· Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ρηϊδίως
τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ 22

mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: eſt enim auro mihi
carius, & non minus, quam vita, pretioſum. Cum rediero, ſalvum
rurſus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo,
quaestoribus ſuis aſſervandum tradit. Combabus igitur ab
eo inde tempore ſecurum iter peregit. Delati Hierapolim
diligenter aedem aedificant, treſque ipſis anni in hoc ne-
gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore ſecum
verſaretur, amare coepit: qui amor poſtea in furorem,
& magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
harum rerum cauſam volentem fuiſſe: non fuiſſe illam,
virum bonum eſſe Combabum; Stratonicen autem ulciſci
voluſſe, quod non facile templum aedificandum ſuſcepiſſet.

τὴν νόσον ἔκρυπτε· ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίᾳ ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δέ, ἀμνησέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπείᾳ ἰκέσιν ἐδίξετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογεῖν ἐφύλασσετο, αὐτῇ δέ ἐπιχειρεῖν ᾗδετο. ἐπινοεῖ ὦν τοιαύτῳ οἶνω ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δέ οἶνω ἐσιόντι παρρησίᾳ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχερῇ, ἀλλὰ τῶν πρῆστομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίᾳ ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήσια ἐν τοῖσι Κομβάβῃ· αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγεε. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δέ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δέισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi *Combabo* occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεκε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὕποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἑλήβετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποίεετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξί Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπείε δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23 τονίκην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεύμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἔξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀληθεῖα, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγρέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὰ Ἕλληνες Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντι ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὗς νῦν καρζιμοὺς καλοῦσιν. M.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua

νεβοίης περί λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυ-
τὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείβομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπι-
τελέσαι, εἰ τὸν Ἰππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθῃ Φαίδρη.
24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
γελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπίκητο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος
τὴν αἰτίην, θαρσέων τὲ ἦιε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίῃ οἴκοι ἐλί-
πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδῃσέ τε
καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρόντων οἱ τῶν Φίλων,
τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
χίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
θῶν, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε εἶντα, καὶ ἐς πίστιν
ὑβρίζαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστέωτες ἤλεγχον, ὅτε
ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoſſia, idem de Stratonice fa-
bulantur Aſſyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
que Phaedram feciſſe talia, ſi vere amavit Phaedra Hip-
polytum. Verum ea ita ſe, uti facta ſunt, habeant. Ubi
vero Hierapolin nuntius venit, cauſamque cognovit Com-
babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta ſibi eſſet de-
fenſio. Venientem rex ſtatim in vincula coniectum tradit
cuſtodibus. Deinde praefentibus amicis, qui etiam tum,
cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
dium accuſare occipit, & adulterium illi atque malam li-
bidinem obicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
memorat, triplici ſe ſcelere obſtringere Combabum affir-
mans, qui & adulter eſſet, & in fidem ſibi habitam con-
tumelioſus, & in Deam impius, cuius in opere commiſiſ-
ſet talia. Multi adſtantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἔδοκεε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκεε, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναίρει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἴνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμίων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεβήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μῖν, ἐκέλευε ἐνεῦκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἐνει-
 κε, λύσας τὴν σφρηγῖδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει· ἔλεξε τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρῶσδων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἔπεμπες, αἰκῶν ἥιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίῃ μεγάλῃ
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόσδε μέντοι ἐὼν, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lanti causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iur mandares, &
ivi invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupescens ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαιο; τί δὲ σεαυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μαῖνος ἀνδρῶν ἐπρήξας; τὰ οὐ πᾶμπαν ἐπανέω, ὦ σχέτλιε, ὅς τοιᾶδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὄφελε· οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιᾶδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἑσθῆτες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βασιλῆιοι. ἀπίξεται δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδὲ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπε τε ἅμα, καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγονέε. ἔδοκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβη σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἶκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γὰρ μιν ἀπολελοίπε) αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem! Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceam. Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo aut felicitate. Postea cum perisset, ut liceret sibi, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) de-nuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πρὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίης εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἐστάναι χάλκεον καὶ ἔσθῃ
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος. Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ἀκαίῃ γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν Φίλων τοὺς μάλιστα
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθους, κοινωνίην ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαίταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱερολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρῃ Οἰλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μῶνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρίῃ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἔπει- 27
 ᾗ ἅπας ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτους ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρῃ χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' ὧν, ἐσθῆτα δὲ οἷοι οὐκ ἐτι ἀνδρικήν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἵματα τε γυναικῆα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene factorum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, inquam; honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem iacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, adamatam a Iunone Combabum: hanc multis illam castrandi se mentem iniecisse, ne solus ademtam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Combabi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέσται
 καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτία. συνενείχθη γάρ οἱ
 καὶ τὰδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
 καλόν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐπὶ ἀνδρήϊν ἔχοντα, ἔρωτι
 μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἔόντα, ἐων-
 τὴν διεργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμῶν, ὅτι οἱ
 ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικῆϊν
 ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
 ἦδε αἰτία Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
 μοι πέρι τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
 ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
 ται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτεν ἐνέκα ἐς
 τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
 θέσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάθεος, καὶ δῆτα ἐρέω.
 28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται, λόφος ἐστὶ,
 κέσται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
 Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
 grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
 xit homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
 amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
 se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
 feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
 sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
 causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
 dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone
 mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
 modo castrantur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
 rei causa in templum non ingradientur. Prius autem cogi-
 to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
 Locus ipse, in quo *sacrum* constitutum est, collis est. Iac-
 et autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα διὰ περικέεται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἀναμὸν Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοις τοῖσι προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς τούτων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἑκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτὶν δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὀμιλέει, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχοθεν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιεῖσθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὐρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεια τῶν δεινῶν ἦσαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρμυδιότες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γὰρ μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ τούτοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι

us. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bonā petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτε μὲν εἴτε-
 χα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὁδε εἰς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δέ οἱ ἀνοδὸς
 τοιήδε. σειρῇ μακρῇ ἑαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν
 περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων πρὸς οὐρανὸν τῶν
 Φαλλῶν, ὁκόσον εἰς χώρην ἄκρου ποδὸς· ἀνικῶν δὲ ἅμα
 ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ δέ τις τὸδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβα-
 τέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κού,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ εἰς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἑτέραν ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα ἀπὸ
 τῶν ἑδρῶν συνδέων, ὁκόην καλὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρύ-
 σον τε καὶ ἀργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

2. Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσον, οἶμαι, τὴν αἰτίαν ἐρεῖν, κινά-
 δειαν Διονίσσου κατάγορον. παρ'
 ὅσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορευ-

κότος Κορύβου Διόνυσον ὑπόμνημα,
 μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐχ-
 ποτικῶτα, Σιμέλης τῆς μητρὸς μύ-
 ντρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea incendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reiecit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 diurnum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τις ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιάσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
 ματα ἑκάστος. παρεστώς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει·
 ὁ δὲ δεξάμενος τὸ ὄνομα, εὐχολὴν ἐς ἑκάστον ποιεῖται.
 ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὐδὲι δὲ οὐδαμᾶ. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνίων ἀνεγείρει τε, καὶ
 αἰκέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἥδε ἡ ζημία τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὧν ἐς τὸν σκορπίον μυθεῖνται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἔρεειν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἡ οὐρώδιη. Φαλλοβατέων μὲν δὴ περί τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
 καὶ ἐργασίνη ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιεοῦσι. ἔδρη
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, οὐ
 κάρτα μακρή. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνῃος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum
 edit instrumento aëneo, quod, ubi movetur, magnum
 quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepit, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
 tus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρῃσι τε ἤσκηται χρυσέῃσιν ἔνδοθεν
 δὲ ὁ νῆος χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφῇ
 πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὅκοιη
 λέγεται τῆς χώρας τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόν-
 τι, προσβάλλει πνοὴν κάρτα ἀγαθὴν καὶ ἦν αὐτὶς
 ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς
 πολλὸν ἔχει τὴν πνοήν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σεαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νῆος οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
 θάλαμος ἄλλος πεποίηται. ἀνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλί-
 γῃ θύρῃσι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀπτίον ἅπας ἀνα-
 πέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχον-
 ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱεεὲς μῶνον. οὐ μέντοι πάν-
 τες ἱεεὲς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχιθεοὶ τέ εἰσι, καὶ
 τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱὸν μέλεται θεραπείῃ. ἐν δὲ τῷδε
 εἶαται τὰ ἑδρα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα
 ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρύσειοί τε εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum est. Intus autem
 aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est au-
 reum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur re-
 gionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum in-
 halat optimum; & si inde discefferis, non deserit; quin &
 vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper
 obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed tha-
 lamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus.
 Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venientibus
 apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes;
 in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes qui-
 dem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & qui-
 bus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collo-
 cata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit,
 alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες Φο-
 μέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
 ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἰ-
 ματα, καὶ ἔδρην· καὶ μὴν οὐδὲ ἐβέλων ἄλλως εἰκάσεις.
 Ἡ δὲ Ἥρην σκοπέοντί τοι πολυεῖδές μορφὴν ἐκφανέει. 32
 καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρην ἐστὶ ἔχει
 δέ τε καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης,
 καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
 ρῶν. χεὶρὶ δὲ τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἑτέρῃ δὲ
 ἀτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει, καὶ
 πύργον, καὶ κροτάλον, τῷ μόνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
 σι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσοὶ τε ἄλλος περικέσσεται, καὶ
 λίθοι κάρτα πολυτελεές, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδα-
 τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶσι
 πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέουσιν
 Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
 Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum lunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempes
 Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
 bus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum affimules. Ve-
 rum luno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
 versum, ut vere dicam, luno est. Sed habet aliquid etiam
 Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae,
 & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
 colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ce-
 stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra
 vero & aliud autum circumpositum est, & gemmae val-
 de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
 tae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, &
 Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
 Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι· λίβον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορεῖ, λυχνὶς καλεῖται, ὄνομα δὲ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχία. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λυχνοῖσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενεῖ. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεια. καὶ ἄλλο θαυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν ἑστεῶς ἀντίος ἑσπέρης, ἐς σὲ ὀρῇ καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορῆν, 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελεῖ. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοις ξοάνοις εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορεῖ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλεῖται δὲ σημήιον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδὲ τι ὄνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ περὶ καὶ εἶδος λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστρεφὴ χρυσὴ ἐφέστηκε. τούνεκα δὴ μυθεόν-

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychmis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdiu splendor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obtutus ille persequitur: & si ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob cau-

τα Σεμειράμιος ἔμμεναι τόδε σημήιον· ἀποδημέει δὲ δις
 ἑκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδα-
 τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἡῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέεται 34
 πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου
 γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτε
 δὲ εἵνεκα ᾧδὲ νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι
 τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιεέ-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδε·
 Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ
 σφέας πάντες ὀρέουσι. κοίη ὧν αἰτὴ ξοανουργίης, τοῖσι
 ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
 ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιεέσθαι· οἱ μὲν
 γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνῆται, καὶ
 πρωθήβην ποιεέουσι. μεῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειή-
 τεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἐωυτοὺς μὲν
 ἐπαινεοῦσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων,

nam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
 [desertur] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi,
 aquam. In ipsa porro aede ad finistram intrantium Solis
 primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
 inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
 Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
 didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
 rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
 na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
 causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
 conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis si-
 gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
 omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
 pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum
 ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκονται αἰτῇ
 δε ἥδε δοκέει αὐτέοις, ἀσοΦίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτε-
 λέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδα. τὸ δὲ νέον ἀτελές
 ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι
 καινουργέουσι. μῦθοι Ἀπάλλωνα εἵμασι κοσμέουσιν
 36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ
 τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου
 ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολ-
 λὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ,
 καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἔστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων
 ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὁ δὲ αὐτός τε κι-
 νέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ
 αὐτῆς τοιούσδε. εὐτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑορῇ
 πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ
 μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέδον ἔτι κινέεται. εὐτ'
 ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντα περιδινέων,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt
 puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insi-
 pientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam
 autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam
 in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apo-
 linem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam ve-
 ro, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem
 oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa,
 multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia
 multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis
 respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad fi-
 nem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult red-
 dere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes
 vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille fu-
 dat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeun-
 tes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἀντίσας, ἐπερέταί μιν περὶ πάντων πρηγμάτων· ὁ
 δὲ ἦν τι μὴ θελή ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δὲ τι
 ἐπαινή, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκωσ-
 περ ἡμιοχέων. οὗτοι μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ
 οὔτε ἰρὸν πρηγμα οὐδέν, οὔτε ἴδιον τούτου ἀνευ ποιέουσι,
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος περί, καὶ τῶν ὥρέων αὐτοῦ πα-
 ρέων, καὶ ὅκότε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήϊου
 περί, κότε χρά μιν ἀποδημέειν, τὴν εἴπον ἀποδημίην.
 Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἐπρήξε. οἱ μὲν 37
 μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλι-
 πει, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μούνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
 Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆω
 καὶ Εἰλειθυίῃς. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39
 σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ
 ἡέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνησασθαι.

& in alium ex alio transilit. Tandem obfistens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, & quando non futurae sint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam modo, processionem suscipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacerdotum: recensabo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεαυτοῦ Σεμιράμιδος ἑστάντων ἔστηκε, ἐν δεξιᾷ
 τὸν νηὸν ἐπιδεικνύουσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίνην τοιήνδε· ἀν-
 θρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσιν, νόμον ἐποιέετο, ἑω-
 τήν μὲν ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
 καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογεῖν καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς
 οἱ θεοὶ ἀπὸ τοῦ νοῦσός τε καὶ συμφορῇ, καὶ ἀλγέα,
 μαίνης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνήτην ἑωυτὴν
 ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἥρην
 τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἐτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
 κνεομένοις τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
 40 οὐκ ἐτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
 Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρυμεί-
 χης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
 δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
 λην, καὶ Πρόκνην, ἐτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
 νιν, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιδος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
 tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
 bus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea pla-
 carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
 negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
 illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
 rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
 vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
 Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
 placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
 sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
 cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
 lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Phi-
 lomelam, & Procnem, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
 volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔσθηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροή-
 θεις. Ἰρῆες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχεται· τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήϊα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἑσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῦνος οὗτος φορεῖ, καὶ τιάρῃ
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συρσιτῶν, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβείες. Θυσίῃ 44
 δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & urfi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii maculant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 asseclae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres su-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδού-
 τε, οὔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ καταρχῶνται,
 αἰδούσι τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι.
 45 καὶ μοι τούτου πέρι, σαφές οὐδέν εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι
 δὲ καὶ λίμνη αὐτοῖσι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
 ἰχθύες ἱοὶ τρέφονται πολλοί, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
 ται δὲ αὐτέων ἐνιοὶ κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
 εἶην ἐν αὐτοῖσι χρυσαφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
 χρύσεον αὐτέων ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ παλλάκις ἐβη-
 46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
 λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκο-
 σίων ὄργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μᾶλλον δὲ αὐτῆς
 βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέειν ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλάκειν
 τέ μιν, καὶ τοῦ ὕδατος ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὥδε νο-
 μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφεστὼς μέγας, ἀνέ-
 χειν τὸν βωμόν. ἔστεπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυάματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrifi-
 cant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero
 Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepi-
 tant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam
 lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nu-
 triuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum op-
 pido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me
 spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius
 pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego
 saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus ma-
 gna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducento-
 rum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum.
 Putes ad primum conspectum, natare illud, & in aqua
 fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero viderur
 columna subiecta ingens sustinere altare. Vittis illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
πανηγυρίες τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἰρὰ πάντα
κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἑρμὴ πρώτη ἀπικινέεται τῶν
ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃται. ἥν γὰρ
τοῖδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπείρ-
γει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μὲν 48
γινεται δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τούτων περὶ σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἶ-
παι· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
ἰδοιτορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποίεουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγγέ-
ναι. ἀγγηγὼν ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
κηρῶν δὲ τὰδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
χρῶνται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὕρνις οὗτος; ἢ πᾶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
ἢ ἀπὸ οὗτου καλούμενος; ὅριθι ποία μυχῶν ὕρνις οὐκ ἀμφίβιος
γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τού- οἰκήσει; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
candi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse acces-
si, neque illam profectiorem expertus sum. Quae autem in
reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
num pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec
vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τήν τε σφρη-
γίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσ-
μὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέσται, καὶ πολλὰ μνῆες ἐκ
τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρονί ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς
τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκοντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,
49 ἐπίσω ἀποναστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα,
μεγίστην τοῦ εἵαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καὶ μιν οἱ
μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐ-
τῇ τοιγὰ ποιοῦσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ
κυλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγνέοντες αἶγας τε, καὶ οἴας,
καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι.
ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀρ-
γύρεα ποιήματα. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται,
περιενείκοντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνίσσι,
τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν
πέριξ χωρέων πασέων. Φέρουσί τε τὰ ἐωυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi
illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius
rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae
multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in tem-
plum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro
abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum
ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogam, vocant alii;
alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbo-
res excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras,
& oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspen-
dunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Per-
festis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem
subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne
multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa
omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

ἑτα, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμνη-
 μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἶρόν 50
 ἀγίρονται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱροὶ
 ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πῆ-
 χας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
 πολλοὶ δὲ σφισι παρεστῶτες, ἐπαυλεύουσι, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰδούουσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
 ἄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ
 ἐπύρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσθι τὰδε ποιεύουσι. Ἐν ταύ- 51
 τῇσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ
 ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιεῶνται, ἐς πολλοὺς
 ἢ ἢ ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς Θέην ἀπικό-
 μενοι, μετὰ δὲ τιαῶδὲ ἐπρήξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποιεύουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τὰδε ἀποκέαται, ρίψας τὰ εἴ-
 ματα, μεγάλη βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
 ρέται, τὰ δὲ πολλὰ ἕτα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
 κέ' λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit
 multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, cae-
 rimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem
 caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi
 perstreunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica.
 Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant,
 quicumque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli.
 Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad
 plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo
 venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid
 agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibus abiectis ma-
 gno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a
 multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc
 igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

- πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οἰκίην τὰδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικῆιον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι
 52 τομῇσι ποιοῦσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἰείροντες, ἐς τὰ προάστεια φέρουσι. Θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τὰδε πρῆξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἣν ἐσέλθωσι,
 53 οὐκ ὅσια ποιοῦσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρεώνται τουτέοισι· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἰδῆται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκηίων τοῦ νέκυος ἕκαστοι Φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, οὐ
 54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum accipit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gallus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, & rasos capites, intrant: ante vero quam istuc fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλας, καὶ αἰγας, καὶ οἷας. σύας δὲ μῶνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' αὖ σφίας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρούς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτοῖσι περιστερὴ δοκεῖ χρηῖμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτῶν δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες ἀψωκται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτοῖσι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκῆϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ ἡμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ 55 ἐκεῖνοι πειέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνεῖται, κεφαλὴν μὲν ὁδὸν καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔξεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἐσωτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεούσαν θυσίην δεκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαυθὶς ὑπισχέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὅκοσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubacula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem professionem susceperunt. Tum abla-

- κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἐωυτοῦ ὁδοιπορεῖ, ὕδασί τε
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
 ἐς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἐωυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὧν ἐκάστης πό-
 λις αὐτόθι ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἱρῷ· ἀλλ' ἐπεὶ παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήιον, ἐπι-
 σπεύσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκῆϊα· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἐωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες τὰ ἱρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἐωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοις ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea
 pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens :
 nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi
 perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit il-
 lum publicus hospes ignotum : certi enim uniuscuiusque
 civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua do-
 mi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod
 omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso tem-
 plo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
 ventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces
 fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum*
 iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae
 deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum libe-
 ros inde deiiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos
 in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσὶ. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματῇ φορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κῆνοι ποιέουσι. Τροϊζηνιοὶ τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡμέτεροι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἴππολύτῳ κόμας κείρασθαι καὶ ὧδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαί τῶν
 γενέων ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρούς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι· τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 duris se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iu-
 venes mentorum ibi primitias ponunt. Submitunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscri-
 pto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Ι ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταιντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσίοντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἧδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου θεόμενος· ἄωρὲ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξε μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

Ι ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λευκίου τοῦ ἰδίας καὶ ἀγγλίουας. G. ΙΙ Ἀμέλει μὲν) Ἀπὸ τοῦ πάντος. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

IN AMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde Lutere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspicatus, Heus, inquam, Thersagora poëta, quorsum ergo, & unde?

Thersf. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thersf. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poëtices quibusdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιοῦν, ἔφη, καὶ τὰ τροφεῖα
τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρχάμενος, ἥδ' ὅς, ἔλαθον ἐμαυ-
τῷ, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφη,
δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μάλιστα πρότερον, 2
ἔφη, προσειπεῖν τουτοῖς δεόμενος ἦκα, τῇ χειρὶ τὸν Ὀ-
μηρον ἐπιδείξας. ἵστε δῆπου τὸν ἐκ δεξιᾶ τοῦ τῶν Πτολε-
μαίων νεῶν, τὸν καθευμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν
αὐτὸν ἀφικόμεν, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφ' ὧν
μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη.
πάλαί γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δη-
μοσθένην, ἐπικουρῆσαι τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ
εὖν ἡμῶν ἐπαρκέσαι τὸ εὐχεσθαι, συμβουλοίμην ἄν
σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῶν τὸ Ἑρμαῖον.

5 Πολὺ μάλιστα πρότερον) Ἡ ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φι-
λοσόφῳ ἐστὶν εὐρεῖν. V.
Ἀττικαῖς, καὶ ποτὶ μὲν, ὥς ἀπὸ 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται
πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὶ τὸ εὐρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ
οὐ, ὥς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis
nutritionisque illi praemia solvas.

Thers. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad
hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus
mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus ado-
raturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nem-
pe noslis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis
comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, & rogaturus,
ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent,
olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor,
ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat.
Quare si precari satis esset, focium me tibi adiungerem:
commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θεῖως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποιήσιν ἐξεβακχεύθη· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ὁ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῇ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

- 3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἦδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θείας ψυχαγωγούμενος μυθα-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὅτε καὶ εἰ τι εὐρισκόν τινας ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῶν Ἑρμῆ ἀντίθουν, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος. ἀλλ' ἔπει τὸν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστίλλεσθαι εἰάθασιν Ἀττικῶι, ἐν τῶν ὅσο ἀνάγκη παρελίσθαι, συνηπακούεται γὰρ τὸ λοιπὸν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἶναι, λείπει τὸ τότε, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον, συνηπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φανλότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἀλλείψει

τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνηπακούομενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτάτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλοι Ἀθηναῖοις τῶν ἄρθρων ἐλαττωστέρας τὰς πτώσεις προφέρουσας, αὐτοὶ γὰρ ἀφεκόμενοι φασὶ πρὸς βασιλείαν, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὰ στάδια. ἐνταῦθα Ὅμηρος συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς βύτορα χάριν, καὶ τὴν βίαν δὲ σαμνύει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρειν. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυδούμενος, τέρπειν. V.

Thersif. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum autorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Confulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum incidere. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης αὔσης. ὁ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐρευθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κὼς τὸν δάλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντροφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρωθῶντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γε λάσας, Ὡς δὴ σαι τὶ τῶν ἀπόρων
ἴπην, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καὶ Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα Φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωες, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὀ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπαν· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Κατορρωθῶντι) Φοβουμένη. V. ex Demosthene addita in Urba-
13 Πρὸς Ὅμηρου) Πρὸς pro no. Πρὸς Ὅμηρου. πρὸς τοῦ Δη-
ἐπὶ antiqui utuntur. Exempla μοσθένους τετάχθαι. G.

palaestrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in cer-
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poëtici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam aëtuero.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes,
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare mallo a De-

5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γέ μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτρεχέως κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῆ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰούσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης Φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολ-
λάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους
ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα,
καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβα-
ρες, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμούς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρου συγκρίτει Δημοσθένει, καὶ δείκνυσιν ἐπιγίγνεται εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὴν βίον δὲ συμνύει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίους εἰσφέρειν. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐκλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμούς) Κορδακισμός ἐστὶν αἰσχρὸς τῶν μένων φόρος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam; licet multo sane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Thers. Novi sane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum *ipsis* Homeri virtutibus contendere; & illud *Vitte memo.*., conferre cum ebrietasibus Philippi & satiationibus & lascivi-

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑπαθεμένους
ὑπὸ τῆς καὶ τό·

Ἦκε μέγ' εἰμώξειε γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τὸ·

Πηλεὺς ποτὲ στενάσαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δύσκει καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεύς νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τὸ·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεῖρξας τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὐτῷ αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

via: istud vero, *Auspicium felix unum*,... cum illo, *Opor-*
et enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem oppetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:

Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiamsi in-
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas satietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis redivit, & suavitates illas comparationum ad vim ea-

- 7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι
 πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἐν τᾷληθές ἀπακρυφαίμην)
 εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι
 Δημοσθένους, ὃ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνεμμένος,
 τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαιῖδας προσειπόντος· διαρκεστέραν
 δὲ τόνω πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγω-
 δίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγους
 ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν σκεδαννύοντος.
- 8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώ-
 λων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς
 ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἐλαττῆς ἀν-
 τιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ
 καθαρότητος. ἀλλ' εἴκει φύσει πῶς ὑπάρχειν, ταῖς δυ-
 νάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιτεπλέχθαι. πῶθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνεμμένος) Ἐκλελυμένος, παρ-
 αιμένος. V.

5 Διαρκεστέρα δὲ τόνω) Ὅτι
 κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δε-
 μοσθένους. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὁμηρος γὰρ
 πεποίηκε τὴν Διομήδην τῷ Γλαύ-
 κῳ, ὁρῶσιν ἡδὴ τῆς μάχης διεξο-
 δικότερην ἀναγταριζόμετον τῷ λό-
 γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique
elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque
 enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere so-
 cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt,
 dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaëidum nomi-
 ne Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
 plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
 loquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantiū* impetum. Sae-
 pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
 & numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingre-
 diuntur, quemadmodum neque Homero sua defunt an-
 titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
 mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
 tum, ut *suae utrique* facultati virtutes velut *mutuo* imple-

Οροσίην αὖ τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἥττον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει,
 φημί τῷ τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραϊάν τινά κρηπίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος, εἰ γοῦν τι σαφές αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν αὖ ἀμφί-
 λεκτος ἀνθρώποις ἕρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῶ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) *Lege Gellium: (III, 11.) Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
 Athenae. G. Graece sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περίριζαν Ὅμηρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.*

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo fecius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τὸννομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγειῇ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσαφεῖ
 κείμενα. περιστὲνόν δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν
 ἀπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 20 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λείον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅψον ἔτοιμοι ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοσθένει προσήψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραί, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τῆν

rum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prone an aequalis, an posterior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 fane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem *opus, ita pergebat*, ad manum,
 percurfu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adiiciendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσῖνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλατ-
τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἷς ἐπ'
ἴσης ἀξίας ἐΦικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν ὁ Δη-
μοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾷ ἐνομιζόμην, ἐν νόμῳ τοῖς
ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης Φέρων
ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύ-
θερον σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα
ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μεῖζον προσ-
κέοιτο τοῦ πύγμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὲ τὰς II
Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατρὸς τριήραρχος, χρυ-
σεῖα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
πρότερον τιμῆματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
ους ἐτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
mus. Isocrates autem corollarium *laudum* Helenae inferuit
Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
violatam tibi arceffas, maioremque ipso sacco tabellam at-
que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
tionem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo
utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καὶ ἱστορίαν παρ-
 ειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μὴδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δή-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατὰ-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίαν μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης
 τοῖς μεираκίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὅς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρέφειν. V.

orbis est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Καίναυθα, 13
ὡ βέλτιστε, Φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἐρωτος
παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
ἡμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσοῦς
τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσάλ-
βεις νότους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
λους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
νία σῶφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγυὺς, καὶ θεῶν
ἀγχίποροι, Φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14
μα, κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
διαρρηῖσαι, μετελθεῖν ὅψ' ἐκ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

¹ Φύνης) Πέρων. V. Ἀπ πόρην, vel πόρην; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
Ἀκκί. V.

fed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulne-
rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
chritudinis puramque formam contendat, fano quodam il-
larum mentium furore, quae *Iovis propinquae*, & *proximi
comites Deum* Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
ticulare linguam, iam profecta aetate, actioni dare ope-
ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνους ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοαῖς, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμφυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖζαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate exstiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschilo Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem composuit orationem Demosthenes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

ἔθενν δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν
 Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ
 λύχου· καὶ τοῦτ' ἐμὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου,
 κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γὰρ τοι μείων ὁ περὶ
 τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ὑπῆρχε καὶ μοὶ λόγος. Ἄλλ' εἰ 16
 μετέοις ἐπὶ ταῖς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρή-
 μασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρό-
 τητα, καὶ ὁ μὲν ἦει συνεύρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσω·
 ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν
 ὕτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοβορίας τε, καὶ χορη-
 γίας ἑδελουσίου, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ
 τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδό-
 σεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας,
 καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσόν, γελαῖν ἔπεισί

8 Συνείρων) Συμπλέκων. V.

scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam olere videba-
 tur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste
 quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis
 est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque ora-
 tio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias,
 & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica
 administranda splendorem... Atque ille sic continuans ora-
 tionem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas,
 ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas,
 & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, &
 moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & eloca-
 tiones virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio
 est; & obitas legationes, & leges perlaras. Ac quoties illa
 rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγους τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιν.

- 17 ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφη, ὦ γὰθε, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὅσα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός, ὥς σὺ φῆς, δεόμεθα; πλὴν εἰ μὴ σε τούναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχῃς πρὸς λαμπράν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιαῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δέιν, ὥς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνῆνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὄρᾶν. καὶ μὴδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὀφείας, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ ταῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim absuit, quin abiicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuentum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & insuetus Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
 μᾶς ὀρρώσεως τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ
 ἀνάγκης ἢ ἀπάσης λαβεῖσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
 Δημοσθένην ὅλον ἐθάπαξ τῇ γνώμῃ τράποις, καὶ μά-
 λα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου
 πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πά-
 γχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλίκοι
 καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
 μάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλ-
 θωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
 μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
 περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεπῶς, ὀρμῆς διαπύ-
 ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
 ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
 βίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
 ματες, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
 Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
 tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
 ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
 dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
 mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
 tacufanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
 nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
 luptates incidant; nec enim quo se vertant habent, trans-
 ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
 illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
 illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
 vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
 multorum magnorumque quaestuum contemtu, iustitia,
 humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
 tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὐβοϊαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλησπόντον, Βυζάντιον, σὺν ἔχεις ὅπαι τὴν γυνώμην ἀπο-
 19 κλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡς-
 περ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῶ τραπόμενος,
 αὐτῷ πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμενὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

ἢ Κασμόν, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

ἢ τὰν Διονύσου παυλυγαθέα τιμὰν,

ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;

οὕτως δὲ καὶ σύγε ταῦτ' ὅσας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμενὸν καὶ χρυσάλακα) Ἄρ-
 καὶ τὰν Πινδάρου τοῦ με-
 λοποιῶ ὕμνων. V.

14 Οὕτως δὲ καὶ σύγε) Γραι.
 οὕτως οἶδεν. καὶ οὐ ταῦτ' ὅσας
 ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflektas, quem tot praeclara velut auferant. Quemadmodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmumne, spartos an genus inclytum,

An caerulea flammea Thebes,

Vinne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

θάνατον τῶνδ' ὁρῶς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδέν ἔργον ἐκφυ- 20
 γέν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς ἄτου δὴ λαβόμενος, ἢ
 τῆς ῥητορικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατάβου τοῦτον τὸν
 λόγον. ἰσχυρὰ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
 γὰρ τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθαῖς τι κέν-
 τρον δοῖν παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γὰρ οὐχ ὁρῶμεν,
 ὅλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδέν ἔμμονον ἔχουσιν,
 οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
 κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
 λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
 ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένην, καλὸν μίαν
 ἡντιναοῦν ἀποτέμενεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
 θαυσιλῶς, δύο καὶ σύγκτρεκς ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
 λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
 εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαυεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
 bore, *inquit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque par-
 tem attingens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
 hanc orationem conferto. Apti tibi *hic* fuerit eloquentia Pe-
 riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
 lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
 eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo
 conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
 temporis illud examen iudiciumque possit sustinere. . . . Re-
 liqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si ver-
 teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
 publica facta converso decens fuerit, quodcunque inde de-
 cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
 ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
 riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
 lis. Si vero non in universum, sed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐν μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰχίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ εἰλθεῖν. οὐκ οὐν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέται.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ἐπιθεδείχθαι μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρουμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προσηύδεντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ραστώτην ὑποτίθει,

mus, praesto quidem Homericæ lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poetis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Therfagora,

Lyc. Puto ego, inquam, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem; soluta oratione adiuncta carminibus.

Therf. Ille, Facilitatem tibi, inquit, negotii tui ob oculos positurus eo proventus sum, orationem ut percurrere

πρήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος αἰεὶς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.

ΛΥΚ. Προὔργου τοίνυν, ἔφη, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ ἴθι, σκόπει δὲ μὴ καὶ πλεόν ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γάρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπερον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δῆ;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταράξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνά-
λπται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπο-
ρίας ἑωλὰ σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Ταῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μὲν-

³ Προὔργου) Προέργου. πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον το-
γῆται, ἀπὸ τοῦ πλέον. V.

rem, & levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam augmentum sit.

Thersf. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas.

Thersf. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim consumpta sunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae medicinae.

Thersf. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat.

τοι καθάπερ ὁδοῦ. ὁ δὲ ἀλλοτρίαν εἶναι τὴν συνήθει-
στάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προῦθέμην, ἢ Φασὶν
Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα
τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἄρματη-
λασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν
ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἅπαν-
τας, μὴδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ
τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦτον δὲ γε, τοῦναντίον σπεύ-
δει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλλεῖνειν· οὐ μάλα ῥαδίον δ',
αἵμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ ται τὸ Παύσωνος, εἶφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; εἶφην· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι
γράψαι ἵππον καλινδύμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quæ tri-
tissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi
proposui illi, in qua gloriam appetuisse dicitur Cyrenæus
Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenæum enim
aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum
Academiā egisse curricula, per eandem omnia orbitam,
quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unus
in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem
facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quæ
tritæ sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis com-
mentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum
volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιαρτὸν περὶ τὸν ἵππον ὥς δ' ἔτι γρά-
 φτος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
 τοῦτο προστάξαι τὸν οὐκ Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
 μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
 ἐπιθεῖσαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
 ὀφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἦδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἷη με
 στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
 σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ
 Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γινόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρα-
 σμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὀψέως, ἐπεὶ κατηνα-
 λῶκει πάσας ἰδέας ἀν' θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
 χείων, αὐτῷ αὖ πένια μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
 γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
 locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pauso-
 nem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
 ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
 versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, *inquam*, Therlagora, si putas,
 unam me tot annorum hominum conversionem machina-
 ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
 mutare, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usur veniat.

Thersf. Quid illud est, *inquit*?

Lyc. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus est, cum huma-
 nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
 denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ
τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κήματος ἄΦροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδό-
κει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὃδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μετὰξὺ δ' ὥσπερ ἔνθεος γενόμενος, ἐπιπτύξας
τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν,
καθάπερ Ἀθῆνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν
ἄλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἶσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fa-
natICO velut impetu correptus, complicatis tabellis suis.

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudiciū. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οικίας υπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεις, τὸ βιβλίον
 κατὰ παρέργον ἐκτῆσάμην· καὶ νῦν ὑπερμνήσθην
 ἔχων οὐκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπατρῶ
 παρεχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ὅ
 μοι δοκεῖς οὐκ αὖ παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
 χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-
 λείβομαι σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι·
 σύ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέ-
 θλον, εἰκας δ' ἐστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
 Ὡς οὖν ἀνέγνων τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27
 βαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δι-
 καίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου, καὶ μόλις
 μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε
 μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διέτε-
 θην, ὥς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνοματῶν

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie
 libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum.
 Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antiparro domi ge-
 stis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditu-
 rus esse videris.

Lyc. Et nunc, inquam, pro istoc nuntio eam tibi gra-
 tiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam; ne-
 que vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis
 constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis ac-
 cepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris acceptu-
 rus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati pau-
 tum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae do-
 mum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo
 ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam,
 ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum

τε καὶ ῥημάτων ὑμῶν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκλη-
πιῷ μῖόν τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων
αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσοδήμου τοῦ Τροι-
ζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύῳ, τὸ
μὲν ποίησιν καινὴν ποιῆν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας,
ἐκλείπεται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον
ἐν καιρῷ καμίζουσι. χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν
28 θεὸν δοκεῖν τιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτα
(ἐστὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸδε
δρᾶμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνῆσθαι
παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἰ τις ἄρα τῶν νεώ-
τερων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν.
ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυ-
ρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπα-
τρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύ-
της ἢ τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς
οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio,
si, cum nemo salutantiam fecit cantica, Alisodemi Troezenii &
Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere,
Comoedias, Tragodiasve, desitum est; sed quae ab aliis com-
posita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non
minus commendant, quod se: honorem habuisse Dii videntur.
Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum
ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo
refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Ar-
chias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsilibus
fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasioni-
bus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad An-
tipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspe-
rans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
 θη, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
 ἤγαγες;

APX. Ἡγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
 τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
 τί γὰρ τῶν ὁσῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
 ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
 βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

APX. Κατειλήψαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὔπερ ἦν, ἐν Καλαυρία.

*etiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
 Sed ipse libellus dicat reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sum, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
 mosthenis affero.*

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
 & urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
 poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἄλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείβουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως αὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. Εὐφῆμαι, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Fortè vestrae negligentiae culpa fuit, qui non factis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfectorius illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μη' ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
 τοὺς ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότες, Ἱμεραῖον τὸν
 Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
 ἐκ Πειραιεῶς Εὐκράτην, τῶν ραγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
 διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
 ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
 χὴν ἐλπίδα θρασείας ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
 οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
 ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
 οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκο-
 φανῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
 σχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
 μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέρην ἢ
 κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
 σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
 mosthenem, & illos conquirere homines male perditos,
 Himeraeum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
 illum ex Piraeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
 humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
 nibus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
 ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
 more, residentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
 ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
 latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
 bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
 catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
 lam calumniam splendidiore viro, quam olim Alcibiadi,
 reditum *ab exilio* contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
 perides*] pensi nihil habuit, neque puduit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῶν ἐχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων) μοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ
Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα θαυμάσας Δη- θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nomne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῶ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοκῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῶ συνακτικῷ γε, καὶ πρυστικῷ. μετενοοῦμεν γούν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες
 Ἀθηναίους. Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεῖς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμίας τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τάνδρῳς ἠπιστάμην. οὗτος μέν γε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 θεῖσας Ἀθήνηθεν ποτε, καβαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 inducti, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτικότες, καὶ τι καὶ σκωπτί-
κον εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντες, ὦ Παρμενίων,
ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν· μό-
νος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμῶς
τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμά-
των. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριη-
ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἑκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμ-
ματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λα-
βόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
34 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ
Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις
λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν
προεῖμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν
ψυχὴν. Vel Βοιωτίας accusativi
casus: sunt enim duae. Lege
Stephanum. Sed illud ἀδύνατον,

non est in Codice D. Marci. G.
11 Μηχαναῖς) Κριὸς ἢ κατα-
πίλται, arietes, τοιχομαχικὰ ὄρ-
γανα. G.

lippum inuectus fuerat, & indignante Parmenione, atque
ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo, in-*
quit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes.
Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum
rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis
eremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum,
ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, par-
tim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius ma-
chinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem.
Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis di-
cens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim,
non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me ha-
beat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν
 προσαπολέσσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριδὲς
 οὐδαμῇ τιθεῖς δευτέρον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιούτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπίθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἐμοὶ γε, καὶ Φλήναφος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράττειν
 διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 αἱ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 εἶχαμὲν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
 tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
 sstitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
 malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
 ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
 bus vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
 minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
 sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
 licitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
 bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
 remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
 ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
 viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
 set, facilis urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-

πάντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνος ἐγρήγορα, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγί-
 μασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνδρωπός
 ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀlynθον, οὐ Φω-
 κίας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησου, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
 μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανῦραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ παλίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ραθυμίας
 τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντί-
 σας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐχειρεῖ δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus
 omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se
 imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum
 machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno ver-
 bo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo
 minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetit-
 set, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocen-
 ses haberemus & Pylos, nec Chersonesum, & quorum circa
 Hellepontum positi sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, &
 velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut
 urens & secans illorum socordiam, parum, quid incundum illis
 sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae redditus a theatris ad exer-
 citus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione
 rerum tantum non plane corruptam. Abiectam satis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πά-
 λαι τοὺτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανά-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
 κατεργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἐστίν, οὐ Φενα-
 κίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκείνων ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀν- 37
 τίπατρε, χρή δεδιδέαι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντας ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δη-
 μοσθένης, Ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτῆσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν,
 Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὰν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπεΐθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τας τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἴπω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ ταῦτα τὰν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemu-
lationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutui-
que auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater,
magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
cles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus
cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
do igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quas circa
Hellspontum sunt, Boeotiam. Et praetere e re mea faciunt
Athenienses, cum Chareta, & Diopithen, & Proxenum, & horum
similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi
in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &

θρωπὸν ὅπλων ἀπέθηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὁκνῶ, μὴ περὶ τῇ
 Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὃ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀπαπέμπει,
 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τῶνδ' ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὐ γὰρ καὶ τοὺς λόγους ὥς-
 περ κριοῦς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμωμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευμένα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λόγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε, μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ροπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνεργασμένη, κέ-

narium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum;
vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui
vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, de-
prehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
ses dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat.
Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum
non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concio-
nes, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis in-
de ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam
de Chaeroneae neque post victoriam commemorare apud
nos defuit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset,
Et si enim praeter spem, & vitio ductum, & milium immodestia
& nec arripata fortunae inclinatione, quae in multis saepe persi-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀβροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοίας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μηδ' εἰσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχει τὸν Ἀθηναίων
 ὄμιον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἰ τινας ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλιν ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶ-
 στα ἦν κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γάρ ἐστι κατὰ 40

*diendis nos adiuvit, vicinus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestan-
 tissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene ser-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali. Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, Frustra, inquit, legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγείρειν τρόπαιον. ταῦτα δὲ
 Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες;
 εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Δίῳ, Ἀρχία, τί ποτε
 νομίζεις; βούν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μάλ-
 λον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων,
 καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιοῦμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐ-
 τῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πο-
 λιτευμάτων· ἐτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς
 τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν
 ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεποιηκότων,
 μηδὲνα αὐτῷ πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως,
 καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ,
 εἴφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος,
 καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τούτων
 ἀναπεῖθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

*nissimus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet
 erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis infe-
 riores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Io-
 vem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum
 acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis,
 totoque imperio nostro adhibituri? Natura enim illi me
 etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica
 gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud
 Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam do-
 mum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit prae-
 ter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam
 circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeri-
 tatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, in-
 quit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, &
 Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,*

κίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσιν, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
 κατηναλωκότα. διαμαρτάναντες δὲ, φοβήσιν οἷσθε,
 πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν υποθεῖναι ταῖς τῆς
 πατρίδος ἀδήλοισι τύχαις καὶ καταπτομένον τῶν πρατ-
 τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
 μῳ υποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
 γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
 Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
 γνῶμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
 καὶ τῶν αἰὲ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
 μην, ἀποστάς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
 σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
 καὶ τι καὶ νουετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθηναίων
 τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον,
 ἔξον εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρησθαι
 φίλοις.

*qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, pu-
 blice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
 lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
 iicere incertis patriae fortunis? & in facto illo vestra invohente,
 indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
 tis, inquit, patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
 tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
 supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
 audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
 tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
 irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
 percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
 putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensibus
 vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
 tos magis & firmiores amicos habere.*

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλαθήναιος ἦν.

ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεσμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξεια τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὧν ὥδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμεῖν ἀναλωκότες.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ Φιλάνθρωπα προτευνόμεν, ἔξέοντινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν.

;) Πῶς ἀπῆλθεν;) De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus es: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupecebamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὅ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρῶν εἶναι· νῦν, ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μὴδὲν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γενναίου πρὶς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον αἰτονος καὶ νεωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε· πῶς γάρ; ὃς ἡδὺ 44 γελάσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίδατον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτα τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἶγε τῶν λοιπῶν ἀκρύσαις, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λή-

4 Παρὸν εἶναι νῦν) Παρέλκει ἀπαγορεύσεις τάττεται, ὅσον οὐκ ἔστιν εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον ποτ' ἂν ἐγὼ ἐκὼν εἶναι ποίμην ἔκων εἶναι, ἐκεί μὲν γὰρ σφείνην. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ans. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et soli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime affuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingebium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinatum illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Quī enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histriquem diceret.

Ans. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando iubes, Rex.

γενν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπάμοτον, οὐδὲ
 παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς
 Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀlynθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολ-
 λα ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην,
 ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
 Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ
 αἶν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, ποι-
 λύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν
 παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκημέναι, μηδ' ἦν ἑμαυτὸν
 ἔτασσα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὰ
 ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπι-
 δέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξ-
 εργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐδελοντὴς
 ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρη-
 σία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψήφισματα
 στρατιωτικά, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων
 ἀρεταὶ, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἐμῶν.

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est: neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. Tametsi ego, inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Antipatri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in Macedonicam me coniciam. Praeclarum enim esset, Archia, si vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, & moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, & Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & militaria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-

πολλάκις ἔστε Φανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἔλε-
 βέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνέξεδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρὰ γε τουτοῦ Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεῶ,
 μὴδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευ-
 τὸς. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταττόμενη. ἔξην
 γὰρ καὶ ὅψε τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθίδας θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπησχυνόμεν
 οὐκ οὖν ἡρούμεν αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμεταβάλ-

paes, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Grae-
 corum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolera-
 bilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos,
 aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolven-
 dis eranis adjuvi. Si vero servare me non potest insularum im-
 perium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab
 hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
 praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Ar-
 chiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos
 pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere
 Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum
 Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissem.
 Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei fi-
 lias vereretur & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
 παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
 ἑμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
 ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
 47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
 διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθῆναι,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν
 κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
 βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
 τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καὶ τινα
 πικρότερον ἔλεγε, προαχθεῖς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
 βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
 τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν
 στερρὰ κερανύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
 χίας ὦν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθῆναι) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

*ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
 ab omnis turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
 quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
 ultro eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amicu-
 lo. Verum, inquit, fas enim est Tragoediarum apud te meminisse,
 se, nonne praeclarum est illud dictum:*

At illa dum moritur, tamen

Multa cavet cura, decenter ut cadat.

*Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
 rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
 oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
 qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus
 est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
 bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, in-
 quit, hifce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-*

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότες κακῶ γενέσθαι. Τότε δὲ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διανοούμενην ὅδ' ὡς ἦσθε-
 το, δηλὸς ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
 Ἔσκεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόναι, καὶ τριήρεις, καὶ
 τέχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρώπιναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
 ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἀπὸ ρήτητος
 εἶναι μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδελῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μην, ἀδελῆς δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος ἐμέλη-
 σι δ' οὐδέν οὐκ Εὐκτήμενος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη τὸ κατ' ἐμὲ γὰρ, οὐδέν παράνομον ὁ νεὺς
 πείσεται τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἶπομαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad igna-
 viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
 At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
 Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
 nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
 autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
 & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
 respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
 dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
 pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
 clemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedes, nec Phi-
 lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
 quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
 huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponse sequar, Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις Θεραπαίνης ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεῦσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτάμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔφθασεν ὑπερβᾶς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξις, οὐ, μὰ τούς. . . . καί μοι μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτυ. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὃ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιουρκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*; *Demosthenem vero non duces*. Per ego illos. . . Et videbatur mihi adiecturus, *qui Marathone ceciderunt*. At *Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζόμενας ὁδοὺς, ὁπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναίωμεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quæ Heroum dicitur, vel vias, quæ putantur animarum in coelum, sectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, præstantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α.

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς αὐτὰς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος εἰς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετόικων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀντὶ τοῦ ὅδοντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

II Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἐφεί-
ται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἑρῶτα.
οὐ γὰρ ἐξ ἡν θηλείας δημηγορεῖν. V.

D E O R U M C O M I T I A.

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, & aegre ferre, si indigni multi convivio nostro interfunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari classicorum Deorum, quibus ius est? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΟΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δέησιν.

ΜΟΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν αἰσῶνται εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconium tibi hoc iam permittit: itaque me [permissu] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrum, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.

- 3 Πολλοὶ γὰρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῶν ξυνοδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπὲρτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τούνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iur. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὐγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοῦνομα. ὁ γάρτοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλη-
ν μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοινικός τινος ἐμπορίου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατρίδους, ἐπέιπερ ἤξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μήτραν, οὔτε τὴν
μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ἑρᾶτε
ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμάνης, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ Θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειλήνον, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς,
σκιρτητικoὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους·
ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ ἑοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένος, ὀλίγον

7 Οὔτε τὴν μήτραν) Μίτρα ὁ διὸς τις ὅπλις αὐλοειδὴς, τῶν
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός· πρὸ τοῦ ἥ-ρου φυλακὴ τις καὶ
λέγεται δὲ μίτρα καὶ προγαστρί- ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare fane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incessum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus natura, semifurius, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαφέρων ἔστιν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς
την ῥίνα, ἐπὶ ὅνῳ τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεϊς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κε-
ράσται, ὅσα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἔω γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἑρω-
μένην οὔσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

ἱ Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιλπὸν
λέγει. V.

11 Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ)
Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγε-
γύνη γεωργός· τοῦτο φατὶν τὸν
Διόνυσον· δευτεῖα τὸ κλῆμα πρῶτον,
ἀφ' οὗ ἰκαρία ἡ πρώτη ἀμπelos
ἀνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐνεγκύσσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος εἶδωκε
ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κοῖς, οὗ πίνοντες νομίσαντας τοὺς
λοιποὺς, ὅτι τεθνήκειν οἱ βαθεῖ τῷ
ὑπνω διὰ τὴν οἶνοποσίαν κατασχε-
θίντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάριον, νο-
μίσαντας θανάσιμον φάρμακον δι-
δασκάναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν,
ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγορῶσι καὶ
τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποι-
ν-
τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ
τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐ-
τοῖς ἐμβαλεῖν τοιοῦδε. ἐλθὼν γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὄραίου παι-
δός, ἐξέμνην αὐτοὺς πρὸς ἑρμὴν μί-
ξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθύς ἀφα-
νὴς ἐγγενέει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου
ὑποσχομένου τὸ κατ' ἑρμὴν αὐτοῖς
εἶν ἐκτελέσαι, ὀρμηκέσαν ἀχρε κι-
νήσεως. καὶ δὴ μεμενέκεσαν οὕτως
αἰ ἐκ τῆς ἐργῆς Διονύσου, ἀκατά-
παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξίλασάμενοι τὸν θεόν, τοιαῦτα
κατὰ χρησρὸν ποιοιηκότες πῆλιστα
σχήματα, καὶ ἀνθ' ἐαυτῶν ἀναθί-
τες ἐπαύσακτο τῆς μανίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus fenex, fimis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascentur: hi Phryges.
Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
siam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam fide-

χειρουργῷ θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ αἰρανῷ τὸ ζῦνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ἔβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιῶ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γάρ οἱ Φερῇ τῷ λό-
γῳ. οὗτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὅθ' Ἡ-
ρακλῆς, υἱὸς ὧν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν
ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπέμ
ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πυρός. εἰ δὲ ἔξην καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆ-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam : & quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὐκ αἰμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείβομαι, οὔτε Ἀχαιῶν 7 Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι Φάσκουσιν. Ἀ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν ταιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες. θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσόχων τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς.

5 Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν)
Αἴγιον καὶ Ἑλίην καὶ Βούρα καὶ
Ῥόπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πε-
λοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ
τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ
τῶν Ἑχινάδων νήσων, ὅς πρὸς τὴν

ἰῶ, αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιαι,
τῆς ἐπὶ Κόρινθοι φερούσης Ἑλίης
δὲ καὶ τὰ εἰρηπία ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ
τὸν αἰγιαλὸν· αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ πόλις
ὑπερρύχης ἐστὶ τῇ θαλάσσῃ, αἰεὶ
οὐκ ἔστι πάλαι τοῦτο παθοῦσα. V.

Iup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐχλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκας γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ
γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιοτάτον
ἐστίν, ὅπότ' ἂν τις ἄφνοι ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ,
τέθηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότης αὐτοῦ. καὶ πάλιν
ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θνητὰς ἐτρέπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιθωνόν,
καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἡ ἐχλόβιον ἡμῖν γένη) Ἐλλόβιον, τὸ ἐνύτιον παρὰ τὸ ἐνέυρεσθαι
τοῖς τῶν ἀντὶν λοβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis semideis istis opplevisti: neque
enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subi-
to audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicitissimi.
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴ-
πης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεираκιον, ἀνει-
δίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἵετός εἶπω, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμή-
δους ἕνεκα ἑάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάσιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλή-
θησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν,
καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἡμ
προπῆ τις, ξυνήσι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται
ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες,
αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν
ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥνπερ καὶ Ζάμολξις,

Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit
omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim
feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius
aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coe-
lo est, in regio sceptrō sedens, & tantum non tuo in ca-
pite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam
Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis fane,
Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro
vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara,
qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi pro-
pinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum
videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
nant, & Deos, quoscunque voluerint, suis suffragiis eon-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἱβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τρώγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς
 ἀνεχέσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα Φύσωσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελαῖν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

fituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepfit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producant?

Iup. Turpissima sane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεαύς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

12. ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὃν Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιωδῆς ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τῶν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἐτι σὺ, ὦ Ἀπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμάδεϊ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γότος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητρολόου υἱὸς ἂν) Ἀλκμαίονος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαρέου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπεκτονῶς ἐπλανᾶτο κατὰ πάσης γῆς, μηδένος αὐτὸν διὰ τὸ ἔργον τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσατος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ἑρτεῖν γῆν εἰς κατοικίαν, ἥτις οὕτω ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτενομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι, ἥτις πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. Το-

λερὸς γὰρ οὗτος ἀειρίων, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν ἡνίοσις εἰς θάλασσαν ἐκδιδούς, ὑπωπτεύθη αὐτῷ πρόσχρῳ οὗτος ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδείξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὕσα τοῦ τῆς μητρὸς φένου. καὶ δὴ πορευθῆναι φασί, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοιτιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἐνός τῶν υἱῶν Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνᾶσιον τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphilochem, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praeftigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praeftigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀβλήτου ἀνδριᾶς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν
Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορ
δύουσι ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν
Χερρόνησῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσούτοι γεγόναμεν, ἐπιδέ-
δωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως
καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα
ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ'
ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ,
καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλη-
τος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυ-
πόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
κῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως
αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε
οὐδὲς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας
ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae;
& Theagenis in Thaso; & Hectori sacrificant in Illo, &
Protesilaio e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot nu-
mero facti sumus, magis periuria invaluerunt & sacrilegia;
& plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spu-
ritis & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam
nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt
inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam,
Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa
omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *For-
tuna*, pugnancia sibi & casta rerum nomina, a stupidis ho-
minibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere fi-
cta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare
iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas of-
ferat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώ-
σθη. ἥδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ
ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ
ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ
μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν.
πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ
γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίτ-
τοντας· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
14 τῶν λόγων. Πέρασ γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά
τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη συγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω·
καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὥς μὴ ἐπὶ πλεον
ἂν γίγνηται.

funt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt
destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne
unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam re quo-
que audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus,
novi, nisi adeo furdus es, ut neque clamantes illos exau-
dias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam ora-
tionem. Video enim, gravari plerisque dictis meis, & ex-
fibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo
libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam
de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: &
oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum ex-
crescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἱσταμένου, ὁ
 Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάται
 Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ
 Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων,
 οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι
 ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφεύτες, οὐκ
 οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸν
 οὐρανόν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώ-
 δους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοι-
 πε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τὴν
 κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ
 αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Q U O D felix faustumque sit! Comitibus legitime habitis,
 septimo die ineuntis *mensis*, Comitibus Iuppiter habuit, re-
 tulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere
 functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod
 peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari,
 nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruuntur,
 in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deo-
 rum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut ple-
 num turbulenta multitudo sit convivium, diversarum
 linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque am-
 brosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet
 propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci qua-
 dam superbia depulsi veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 θεοὺς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατρία, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθω
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλεῖσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυτελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἑα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἦν δὲ
 τις ἄλῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμό-
 νων ἐκκρίβέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrium morem arrogant, & in terra quoque honore praeferrī illis velint: *Eorum rerum causa* placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaesitores autem illos federe iuratos prius legitimum iusiurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel eiektorum a Quaesitoribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitur

μη ἐμπιστεῖν τούτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναίαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησμεύειν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρωδὸν,
ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προσιπέειν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὅπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων 18
μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τὰ Φον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστήσαι ἀντὶ
βωμοῦ. ἣν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐδελῇσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
τινάτω τὴν χεῖρα· μάλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro placeat, suum quemque Deorum opus
facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
rant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altari-
bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi *placeat*
aut Iovis *signum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
& ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnan-
to *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum est.

Iup. Aequisissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,
Lucian. Vol. IX. N

γὰρ οἷδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζον-
 τες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς
 ἀποδείξεις, πατὴρ ὄνομα, καὶ μητὴρ, καὶ ὅθεν καὶ
 ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φύλῃν, καὶ Φράτορας. ὥς
 ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώ-
 μοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum ve-
 ro praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quis-
 que argumenta afferentes, patris nomen, & matris, &
 unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & cu-
 riales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt
 Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, &
 homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ .

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνά μὲν ἔχεις καὶ ἰ
 κόμην, χιτῶνά δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, καὶ
 ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
 θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
 δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περιουστεῖς
 ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
 ὡς ἄσπην πάμπολλον τοῦτ' ἐν τριβώνιον φέρειν· οὐ μέντοι
 καὶ τοῦτο λεπτόν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἂν πορι-
 σθεῖν ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
 fuit in C. G. Πῶς δὲ Κυνικὸν
 εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κυν-
 δυνεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τοῦ
 τομιοδῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.
 9 Τριβώνιον) Τὸ τριβώνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεργηκὸς
 ἱμάτιον. τριβῶν δὲ τριβῶνος τὸ τῶν
 φιλοσόφων ἐνδυμα εὐτελής. Erat
 autem usque ad pedes, καὶ χει-
 ρίδας ἔχον πλατείας καὶ κεκολλη-
 μένας. G.

C Y N I C U S .

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**EUS tu, quid tandem barbam alis & comam,
 tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine
 soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
 tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
 teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
 ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
 tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
 cillime paretur, & possessori quam minimum faceffat mo-

2 χίστα παρέχον· τριούτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον δαισιώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν δαισιᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεδέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφήν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestitiae, tale, inquam, mihi fatis est. Tu vero, per Deos; mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerisque, victu & cultu utentem, illos vero sumtuoso magis, me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit satis?

Lyc. Si ita tibi videtur,

ΚΥΝ. Ἄρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἐκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνη-
ται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρείας,
καὶ μὴ ἐξικνηται πρὸς τὸ δεόν;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ
αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμὴν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν
διόμεθα, οἷον οἰκία, ἃρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δέ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτῇ
τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis,
quod aequè late, atque usus & necessitas illius, pateat; an
aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non
aequè late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum re-
rum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si confideres, ad quid factum sit unumquodque
illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, non-
ne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam
haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνας ἐδεήθημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τῷ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμὰ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἰσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακεείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut tecti essemus, per Deos, cuius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur *hi mei* pedes peius habere tibi videntur *aliorum pedibus calceatorum*?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere *mei pedes* videntur, quam *ceterorum*?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem *quod attinet*, non videor deteriore, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦ μὲν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κακίον; εἰ γὰρ κακίον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς. ἄρ' οὐκ τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐθ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακόν, καὶ χειρόν ἔχειν παιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν αὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χειρόν τὸ σῶμα τοῦ μὲν, ἔτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωσταν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ ποτηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχάντων, 5

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici regumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim & indigentia semper malum, & facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτία μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄθλιον;
 ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ
 τῶν Θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικῶτων, ἐκ δ' αὐτῆς
 ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γὰρ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάν-
 τα ἄθρονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος
 εἶ, καὶ οὐθενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θη-
 ρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ
 ὅπερ ἂν εὐρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείτ-
 τω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, κατὰ περ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλή-
 ρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ
 Θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας
 ἔμματα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυοῖνους, τοῦτο δὲ τὴν
 ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον,
 καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis
 contemnitis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod eum natura, quam tu magni
 facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa
 bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus bea-
 tam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad vo-
 luptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, ex-
 pers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam be-
 stiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes me-
 lius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium
 gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his re-
 bus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves
 illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites, reli-
 quumque apparatus admirabiliter varium produxerit, &
 oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδῦ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν
 ὃ εὐνήν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλ-
 λα πάντα θαύμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐ-
 τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάν-
 των τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄβλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ'
 ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτη-
 ρίοις· πολὺ δὲ ἀβλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστε-
 ροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, 6
 εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίῳ προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι
 τε φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα
 καὶ παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐρρω-
 μένους, κάπειτα παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπά,
 πάντα ἀρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενούσι παρε-
 σκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecu-
 nias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pul-
 chras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim
 opera artium quoque. Deorum munera sunt. Hisce autem
 omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis
 priveretur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem
 miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac pro-
 fessus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte *istoc*. Verum illud mihi dic, si
 quis, viro divite prolixo, & humaniter, & benigne adeo
 accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex ge-
 nere homines, infirmos partim, partim robustos, ac mul-
 ta deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, vo-
 ret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remo-
 ta, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alyum

κοιλίαν ἔχων, ἀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ
τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ,
ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρα γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τρα-
πέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν
ἐγγύστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ
χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ
ἡγῆ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγώ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνω.

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis
illis perendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid
prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid fanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus,
multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae
proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessi-
tati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua
ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas faniozem, & me-
liorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est;

εὐκεί, παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
 νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενεῦσιν· οὐχ
 ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτου περ ἂν τύχοι μά-
 λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα εἰκάτε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεύμενοι τὰς ἡδοάς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων αἰεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐβέλοντες, ἢ διχὰ πραγμά-
 των ζῆν· τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 κα παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrorantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes utamur
 omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapiēti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον
 χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυ-
 τελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκό-
 πει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων
 ἐστὶν ὥνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ
 αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πό-
 σης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολ-
 λοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν·
 ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλευόνται
 ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖ-
 δες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐρι-
 9 Φύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦ-
 τα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων
 οὐδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφό-
 ρων οἰκίῳ οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομά-
 των τῶν ἄργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν
 χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδία

seriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis;
 optabile illud aurum, & argentum, domus sumptuosas con-
 sidera, vestes considera summa industria factas, conside-
 ra, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia ne-
 gotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine po-
 tius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo
 quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quae-
 runt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod to-
 ties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt
 amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniug-
 es. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. At-
 que ista sunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo ma-
 gis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis,
 & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea,
 neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed sae-

παρεχομένων· ἀλλ' ὅψει παλλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντί-
νης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐ-
δαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ
παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφου-
σι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ
τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 19
ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε καὶ πάσχου-
σιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥαδίον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην
ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν,
ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκά-
στω χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἰ τις ἀνθ'
ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆ-
σθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας
τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατὰκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis;
beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi
circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed
corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero
dicam, quot negotia Veneris causa homines & facessant
aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in il-
lam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus vi-
detur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes una-
quaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plau-
stri loco uri tanquam plauistro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iube-
tisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκείθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
 πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
 καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρί-
 11 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χράμενοι μόνον,
 ἀλλὰ καὶ βαφᾶς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
 σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
 φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθιέ-
 σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν' ἐπεὶ καὶ τῷ
 κρατῆρι δύναται' ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χρησά-
 σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
 ἅπασαν τὴν τούτων τὴν κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναται'
 ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δὲ μοι, διότι μὴ βούλομαι
 ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς; ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος
 ἐκεῖνος, εὐωχοῦμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut asinos habenis re-
 gitur homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
 haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
 illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tinctu-
 ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
 ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
 vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo
 caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioquin etiam cratere
 possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
 est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
 rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
 partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
 vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
 quae ante me posita sunt, &, quae minimo parari pos-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 οὐκ ἐφίεμενος. Καὶ πεῖτα Θηρίου βίον, βραχέων δεόμε- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν Θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δεόνται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἐκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δεόνται πλειόνων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δεόνται.
 Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἀρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

funt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam fanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaque earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

- κακά' οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν·
 εἴθ' ὅ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκρούει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἥ σὺ δοκεῖς
 στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιιέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θεσεύς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὡς
 14 Φασιν, ἀρίστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως καὶ κεῖ-
 νος ἠβελὲν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ
 πώγωνά καὶ κόμην ἔχειν ἥρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἥρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρώμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητά σαρκὸς, γυναῖξί πρέπειν ἡγούντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἀνδρες ἠθελον,

maris haberet imperium. Quocūque enim illum raperet impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius ætatis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab hominibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non est, quod illud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus discipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius vero Neptuni, ut aiunt, vir suæ ætatis omnium fortissimus? Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πῶγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ Θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πῶγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἣ πέφυκεν, ἔχειν ἑῶντες. Εὐχο- 15
μαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἱππεῶν οὐδέν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στραμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἀπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάστην πορισθῆναι. χουσού δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quif-

Φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πό-
 λεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπειρή, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δὴπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, ἢ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτά τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ
 μὲν δὲ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέπει ἂν
 μᾶλλον, ἢ ταῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & infidiae,
 & caedes. Haec omnia fortē habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa abest, & plus aequo habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a
 vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λαοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὔτοι μάλιστα,
 ἔχειν; Οὐκ οὖν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
 μῆρόν εἶναι, λίσσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
 ποδήτεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ
 διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροίᾳ τῶν ἱματίων,
 οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
 τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
 τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
 ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὔτοι μάλιστα. καίτοι τί
 ἂν δῶή τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμὴν ἔχον-
 τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
 ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέ-
 φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
 ζετε μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσ-
 περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
 νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅτοιπερ ἂν δέωμαι. καί-
 γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλπος

quemque habere hi maxime detestentur? Iam vero is est
 meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
 detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
 Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
 mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
 que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
 ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
 quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
 xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
 olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
 mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
 dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
 partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
 que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

- Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐβέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.
- 18 Καίπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένους πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖναί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὅ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de forte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον·
 ἀπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερον ἄρα ὁ ἵππος· ὃδ' οὐκ ἔτι
 καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέντος ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ἃ δὲ εἶπεν, ὅπου
 ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις
 ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τάληθ' ἔβελοντες λέγειν, ἐρεῖτε
 ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ
 μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ·
 ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ
 ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνε-
 ται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵπ-
 πων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάν-
 των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάρα-
 θρα, καὶ κρημονύς. ἵστα δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι
 πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nem-
 pe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere
 ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam
 forte fuerat, Quorsum abiret? respondit, Quorsum huic;
 equum monstrabat, visum fuerit. Sic vos interroganti, Quo-
 rum feramini? si quidem verum respondere velitis, dicatis
 simpliciter quidem, Quorsumcunque libebit cupiditatibus: per
 partes autem, Quocunque libuerit voluptati; interdum, Quo
 gloriae studio; interdum, Quo lucri cupiditati. Interdum ve-
 ro iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam
 ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, ve-
 rum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus qui-
 dem univērsis, abripimini. Igitur in barathra vos & prae-
 cipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, ne-
 quaquam sciis. At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λαῖτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦ μὲν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσίεναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψοτάτοι, καὶ ἐπικεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσῶς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

20 Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγάθοις, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελαῶς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὕμῃν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praestet, & faciendi, quod volo, & cum his versandi, quibuscum volo. Inscitorum enim hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequissimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similia videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

ταὺς ἐπισκόπει περιῶν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι,
καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας
ἔψυ τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς
περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς Φαύλου, ὅποτε
καὶ θεοὶ φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspicere, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingantur
pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerisque,
ut me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemtibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ

Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

ΛΥΚ. ΑΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινός, αὐτός
καὶ φυλάσσεται μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάσσεται, αὐδὲ γινῶναι τὸν
οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέ-
γομεν περὶ σοῦ;

Ἀ. Ἀρά γε) Βουλόμενος ἅπαντα
εἶδέναι τὰ σόλοιμα. ὁ οὖν Λουκίανός
βουλόμενος — εἰσῆγαγε σολοι-
κίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφι-

σθὲν αὐτὸν ἀνόμαστον. ἱππικῆς οὖν
ὁ Λουκίανός σολοικίζων, ἵνα δείξῃ
τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγχειν
τὸν σολοικίζοντα. V.

PSEUDOSOPHISTA
SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iun-
gentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iun-
gat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere
sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse striligine te labi negas, aut quid de
te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασι γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνωνς.

ΣΟΛ. Παίξεις' ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐτίς δὲ σκόπει, οὐ γάρ σε Θε-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι' ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθαι.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὲν οἶσθ', 2 δ' οὐ)
μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα ἔχον εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V,
λέγεται ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc
aeratis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito stribligine utentem.
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo,

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregī.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloe-
cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' αὖτε ἔπη τοῦτο δρῶντι ἑπεί ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς αἶν δύναο τὸν ἓνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζην δοκῶ.

6 Ὁφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαρεμφάτω, ἢ ὑποτακτικῷ, ἀλλ' ἐπιστάτος ὀριστικῷ, ἢ ἀπαρεμφάτω ἢ ἐνκτικῷ, ὡσαύτως καὶ παρρηχμέτω. οὕτως οὐκ αἰπῶν, ὄφελον ἀκολουθεῖν

δυνήσῃναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὰ νῦν πρὸς κεῖται, ὃ οὐδέποτε οὐδέ αὐτὰ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶν οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σεσολοικίσταί. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοικίσταί. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed hunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & foloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si foloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΤΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΤΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνων. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνων.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογῆσαντι.

ΛΤΚ. Ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνων.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΤΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῖζας.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΤΚ. Ὅρθως ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊθι γε εἰς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ θέλεις ἐπέσθαι σὺν ἡσῶ ἂν, ἔπερ Φελήσεις.

5 Μέγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ
ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V. προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλοι.
12 Καὶ πρόϊθι γε εἰς τὸ ἔμπρο- κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν,
σθεν) Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἐπὶ πρόϊθι φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & sribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confecerat, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὡς ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ρηθὲν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐτοῖς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῶ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ. λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας.

γ Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοιχοι γινικῇ χρῆσθαι ἀντὶ γινικῆ, ἢ δ' αἰτιατικῇ τὸν λαγὼ μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimissi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [corru-

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῶ τὸ τινα.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καί με τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδιῶν γένη, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιά σολοικισμόν ποιήσει τῷ μὴδὲν εἰδοῦτι.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τότε σολοικισθὲν ἀπέφυγε

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τινα ἰσολοικισα. τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθῃ θηλάζει, ὃ δὲ ἀντιστρέφας ἔφη, τὰ παιδιά θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιά) Αὐξαιόμενα γὰρ ἔδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἰνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὁφείλει γὰρ καὶ τὸν δυνατικὸν προσθῆναι σύνδισμον τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γινώσκον οὐδὲ

γνωσόμεθα. τὴν δὲ διπλὴν σολοικισται, καὶ τῇ ἑλλείψει τοῦ ἄν. καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνατικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἄν] ἰστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρηται ἔχει ἄν, καὶ ἔρα ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἔν τε τῷ ἐνεστώτι καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσωμεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεια τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνεκόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptis] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactant]. Aut si ne nunc quidem me sribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri solocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοῖνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σο-
λοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω.
5 Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ὃ συνεγεγόμεν ἔν Αἰγύ-
πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε
τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μάντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
κα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
ἡμέρου ὡς ἐξίων; ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ
πατρῶα, πῶς Φῆς, εἶπε· τέθηκε γὰρ ὁ πατήρ σου;
ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι
ἐλάνθανες ἀρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ἂν. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, ὁ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης, μητρός εἶπεν, ἢ πῶς λέ-
γεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πόσους
παίδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ
τὸ ἡμερον, ἐνιστάτος γάρ. τί οὖν
φνοι ἐρωτᾷς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ
αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῶα) Πατρικὰ ὕταν
εἶπαμιν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγεμιν,
ζῶντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ
πατρῶα, τεθνηκότος. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοῦθις γὰρ εἰδὲι
εἰπεῖν, ἡμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων εἰ
βάρβαροι γὰρ οὗτως ἀλλήλους φε-
ρι, ἀπὸ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι
μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων
μάντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς
νόμοις, τὸ πατρίφ ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὁ-
περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων Σικελιά-
της δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ αἰκῶν ξένος. εὖ-
τω πάτριος, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μήθυσος γὰρ, ἀλλ'
οὐ μεθύσης. V.

Si ergo amplius dicere, te aprum esse ad deprehendendum
soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita
tibi consulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in
Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec
peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora
[quando] exiret? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-
dierno die, quasi exiurus? Alio autem dicente, Luculentum
habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mor-
tuus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nescieba-
mus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebrio-
sae [ebriosus]; Matris, inquit, aut quemodo intelligis? Alio
ἐκλελοχότας dicente, Duplῆς, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἐξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, ἀκούων, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσσευσιν ὁ μεῖραξ οὐμὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λαιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δὲ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστίν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ ἢ ἀνδρία δι' ἐνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον. Λῆμα διὰ ἐνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μεῖραξ) Τὸ μεῖραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὶ λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὶς ἡβώσας· ἐπὶ δὲ ἀνδρὶ μεῖραχιν λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαϊότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλὴ. τὸ οὐν κορυφαῖον οὐ δίχεται ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαϊότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιεῖν ὁρμῶμαι δι' ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατεύου γὰρ τοῦτο διαθίσκεις. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] σπῆκος meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumflet[i] [subterfugi] illum, ut delibescerem;

περίεστην αὐτὸν ὥστε λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς
 ὧν, περίεστης τὸν ἕνα. ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
 6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰάθει δὲ καὶ πρὸς
 τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
 γούν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
 ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἐτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου
 τὶ τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ, τῷ Ἡρακλεῖ
 μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
 καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
 δεινὸν εἵργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περίεστην αὐτὸν) Ὑπὸ γὰρ ἰδεῖ εἰπεῖν, ἢ μετῆλθεν
 αὐτόν. τὸ γὰρ περιεστῆναι ἐπὶ τοῦ
 κύκλου λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore
 ita habet: Περίεστη) Τὸ περίεστη
 δηλοῖ τὸ περὶ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς
 αὐτὸν περὶ αὐτοῦ ἔστι;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνειδικά-
 ζετο γὰρ ἰδεῖ εἰπεῖν, ἢ ἀμφισβή-
 τει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ
 συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνῶσθαι
 ἢ δοκίμῃ χρῆσις τῶν Ἑλλήνων εἶ-
 δεν. V.

In Voss. maiore sic: Σύγκρισιν
 καὶ διάκρισιν φασιν οἱ φιλόσοφοι
 τὴν ἑνώσειν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φε-
 ροῖ ἐν τῇ συνήθειᾳ τὴν ἀντίταξιν.
 οὖν συνεδικάζετο ἰδεῖ εἰπεῖν, ἢ

ἀμφισβῆται.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ
 εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ. ἀλλ' οὐτε
 καὶ δοτικῇ. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικῇ
 ἀπαρτεῖ. καλῶς οὖν παίζειν αὐτὸν
 εἰρκεν ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς
 ἀμαρτάνομεν, ἰδεῖ γὰρ εἰπεῖν καὶ
 νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἐρεῖς, τοῦτίστιν
 ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀπὸ
 φαιῖν γυναικί, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆναι) Τὸ καίρασθαι ἐπὶ
 τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ
 ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν
 φιλικῶς διαλεγόμενων ἐρεσχελεῖν λέ-
 γεται, ἢ ἀμφισβῆται, ἢ φιλοει-
 κεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομα-
 χεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, *si unus ipse unum circumstetisti*. Alio dicente,
Commiscebatur [comparabatur] *illi*; *Omnino etiam separaba-*
tur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more so-
 loeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos* [no-
 bis] *hoc videtur*; *Tu*, inquit, *etiam Nos* [nobis] *dices, nos*
pescare. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac
 dicente, *Illam vero Herculi mixta*; *Non igitur*, inquit, *mixtus*
illi Hercules? Quodam dicente, *Se tendendum esse*; *Quid*
enim, inquit, *malum fecisti, & dignum ignominia*? Et, *decer-*

δὲ τίνος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσούντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτει δὲ τίνος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τίνος εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τίνος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φείδομαι αὐτοῦ, μὴ τι, ἔφη, δῆμαρτες βαλῶν; ἀφιστᾶν δὲ τίνος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη.

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ πηλαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ἐργασιῶν. V.

6 Εἰ μελετήσῃ) Οὐ γὰρ ἀξιούει Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἰνυρητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γάρ φασι

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ ἐχθρὸν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαίρεσθαι. V.

ware quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proficit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis [*declamabit*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sum, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*moriatur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστᾶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

Lucian. Vol. IX.

P

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδ-
 ἄττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν;
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδεῖν, ἐπὶ τοῦ ἰδεῖν χρωμένου τινός, ἕτερα ἀνθ'
 ἑτέρων, ἔφη, σημαίνει. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνίημι λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον
 δὲ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δὲ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νερόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερόν δὲ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λί-
 γουσίην Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δό-
 κιμον. V.

3 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κα-
 λῶν ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς, βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀττικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λί-
 λειφα, εἴληφα. V.

gratis [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι, uti] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Dicenti ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori anno, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide utebatur, Ἀλῖα, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vindicat sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. Βράδιον dicente aliquo; Nonne est, inquit, simile [aeque vitiosum] alteri, τάχιον; Βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, inquit, βαρύνειν qua putasti [ita insolitum, ac putasti.] Cum λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [sortitus sum], dixisset, † Patum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; Verbum hoc esse a πτήσις [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba]

ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ
 τινος εἰπόντος ἐδόξεναι· καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις
 Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ
 δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
 μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον.
 οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν θυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
 κούσωντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἰσως μὲν οὐδὲ νῦν θυνήσομαί σου λέγοντος·
 ὁμως εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῆς οὐ θυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
 σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τοίνυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

I Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνδὲς
 εἶρηται καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξ-
 ὅτῳ φακῷ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
 μίλλον τιμήσασθαι. ἐπὶ οὖν τὸ θυνή-
 σεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
 αὐτοῦ, ὥς μὴ συρίττος συλοκί-
 σαιτα. V.

II Τὸ ἀνέωγε) Βούλονται μὴ
 λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαβί-
 σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
 ναι γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
 ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι
 ἀνέωγετο λίγων ἢ θύρα σου πάν-
 τῃ. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiam hunc anatem*
vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro*
lente] *se edisse*; *Quomodo tandem, Lentiginem, quis edat?* in-
 quit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si vide-
 tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
 tabo optimos, ut sint universi: tu autem qui sint agnosci-
 to, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
 sis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic
 tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prope
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ρηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὥμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδύλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἀδελόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδίον φημὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἱππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequer.

Lyc. Non ergo illud *apertuit se* assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipso*s agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipso*s, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιτῶν;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρήλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτα;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζει ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς ταῦτ' ἔπραγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι, καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν) Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προ-

4 Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Οὐ γὰρ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστος διττὴ λέγων.

8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὶς τὸ μνηστεύεσθαι ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μνᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [*ad unum*] fugit te oberrans *soloecismus*?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quāid ergo istuc?

Lyc. *Soloecismum* committat necesse est, qui *sibi conciliet* nuptias.

Sol. Quid ergo *ad meam rem*, si quis *nubens soloecismum* faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δὲ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὥς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἄρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σοιοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτόν σοι οἰκίζοντι τῷ Φίλῳ, ἀλλὰ διδασκτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πείσεται. καὶ εἰ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδεν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βαύλεσθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦντα, οὐδεν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

Ἰ Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ. ἄνδρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει. V.

10 Νῦν ψοφοῖν τὴν θύραν) Κέν πει μὴ γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις ἵστας, φοφεῖ δὲ ὁ ἴσα. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, *se discedere ab uxore*, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus videatur?

Lyc. Si vero pateat, solocismum ab illo committi, num hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte fane dicis. Non enim indulgendum amico sribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis nunc *crepare faciat ostium intrans*, aut *exiens pulset*, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel *pulsantem* vel *crepitum excitantem* ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι
ἐν διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενή-
σομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἀλλ' εἰπὲ τὶ ἰο-
τιούτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας,
ἐμὲ λαβεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιή-
σαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι
καὶ ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι νῦν δ' ἕτερόν τι
ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἅττα

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικόν, σημαῖ-
ναι τὸ ἀρτίως. ὥσπερ οὖν τὸ ἀρτι
διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ
ἰστοῦτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον
σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς
τὸ γενήσομενον ἀπενάγκητον, ἵνα μὴ
σολοικίζοι ὁ χρόματος οὗτος. V.
13 ἅττα) Τὸ ἅττα δασιζόμενον
δηλοῖ τὸ ἅτινα, φιλούμενον δὲ τὸ
τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα
φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus *fiam*, dum te-
cum disputo? Videtur autem male iunctum illud *modo fiam*,
quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam,
quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine fermonis,
me non observante, te ais ultro peccasse, & in quo quid-
que peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis fa-
ceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interro-
gare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam
[ἅττα] si videtur, percurramus, Ac primo ipsum illud

μὴ δασέωξ, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὁρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἑτέρα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἂν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως, ἣν με φῆς ὑβρίσαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μέν σε ὑβρίζειν, τὸ σώμα ἔστι τὸ σὸν, ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὑβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοί' ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ἄττα non denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed in te contumeliosus fuisset; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτον λέγειν δοξεῖ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴῃ ταῦτον τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τίνα καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τίνα, τὴν εἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τίνα, τὴν ἐκείνου περὶ ἃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutes ista, illi scribiginem orationis obiiici?

Sol. Certe nunc [*a te monitus*] sciam.

Lyc. Sed ipsum immutare?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem sit *permutare* & *immutare*, cum hoc sit [*positio*] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [*falsi pro vero*]?

Sol. Iam assequor: *permutare* est improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non iniucundam: *Studiose appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: *studere alicui*, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστω.

ΣΟΛ. Ὅρθῳς γὰρ λέγεις.

II ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθέζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἃρ' αἴσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθῃσι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῳς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν Φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον.

Ἦσο ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήμεν ἔδρην. ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστὶ τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθέζεμαι ἅρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

rem accurate quibusdam observantur. Melior autem uni-
cuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *considerare* & *sedere*, itemque *assidere* & *sedere*, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audiavi, *conseditor* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti, Sed ego *assidere* & *sedere* differre aio.

Sol. Et qui tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Assidere*! alterum autem ad sedentem. V. g. *Quin, peregrine, sedes, sedem invenimus & ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a sedeo numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus*

πρὸς τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12
ὅτι γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νερόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρω, τὸ καταδουλοῦν δ' ἐαυτῷ γίνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκρά- λωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τοῦ
τοι ἐν τῇ Εὐαγόρᾳ καὶ τὴν νῆσον Λουκίανου. V.
ἵλη βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδού-

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis folis, sedere.

Sol. Haec etiam satis enarraſti: & dic ſane ultra: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid fit vir ſcriptor?

Sol. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicentem audivi.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius poteſtati ſubiicere; καταδουλοῦν vero ſibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν,
εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλόμεθα·
νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi
tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc
autem solvamus collocutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ᾧ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοιά-
σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπαλῶν, κερδαλεό-
φρονι ἐοικώς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ᾧχρος τέ σευ εἶλε
παρείας. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἐκάτην ἐξ
ἄδου ἐληλυθῆσαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
τὸν ἡκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ᾧ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
ἐμοῦ ἐπιβωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειννιό-

1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ
εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5. Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βλά-
δους σχάπτῃ. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutaſti. Su-
percilliis deorſum contractis profundas volvis ſub peſtore
curas, furſumque & deorſum vagatus *animos ſub vulpe la-*
mentes, ut eſt in poëta, videris circumferre, *oraeque pallor*
occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
aſcendentem, an conſilio cum Deorum aliquo una fuiſti?
Neque enim adeo te affici par, puto, erat, ſi vel mun-
dum, ut quondam ſub Deucalione, eluvie totum peritu-
rum audiviſſes. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
dis multum tibi inclamantem, & prope iam te conſiſten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκῶσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἡπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μὴ που ἔτι ἀκούσαιοι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβῃ τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδῆμα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

- 2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

tem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an expectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audiivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius mearae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕβλους, μή τι κακὸν παθῆς.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκατάρτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & rugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signs. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὅποσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕβλων ἐκείνων. ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωβίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχῆσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυχήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμός, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε! πολὺωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοάς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda confilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna sevi volventibus. Hem quantus tumor tuis ineffe debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ πνήμην γαστέρα τεθέασαι,
καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναι-
κίαν ἐνεργοβατρῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει
πιστεῖν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
ἐργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὔχηα κελαδοῦσιν,
ἢ ἡ μελιωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνθύνουσα, τό, τε
ὑδαρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μὴ που 4
ἐπώδῃ τὸ ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θύρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάζεται ἡ θαυμασία σου
αὕτη κατὰπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσά-
μενος. τί γὰρ ἂν δυνήσεται ἀμυνόμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, luscinaeque & hirundines dul-
cisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimatarum, ex me faciat mirabilis illa tua percussio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deierasti. Quam
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμίσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἡροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, -inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλῆγι κατεκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίου μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγονα τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵετος, καὶ τῆς Ἰδῆς; καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσόμεθα, ὃς 5
προφῆτης ἄριστος, καὶ ἡτρώς, ὦ γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμεντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρῶην διαλωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἐτέρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρῖαιναν ἐν ταῖν 6
χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλαι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπὶ νομάζεται;

sentiret & scuticam. Illud vero non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶν, πρῶν διεφθείρε, καὶ ἐτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ρύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἐκλαυσε δακρυρῥαῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γράες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακὸδούλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmo-nei filiam, olim corripuit, & insuper adulteria committit, taliumque, & sibi similium liberator ac patronus est. Mar-tem enim reti caprum, & vinculis cum Venere sua indis-solubilibus confectum, omnibus Diis prae pudore tacen-tibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipien-tium, effusus, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut Mar-tem solveret; claudumque illud daemonium misericordia fenis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinosissimi Iovis administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu insanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ.
ὥστε ἐάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἐτι ἐπιμνησθήσο-
μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
θεᾶς, ἥ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει
περιάπτεται, τὴν Γίγαντολέτιν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι
λεγεῖν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν
τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλῆσσει τοὺς πολεμίους,
καὶ ἑτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ ταῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mitta-
mus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virgi-
nis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pe-
ctori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra
hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si re-
spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utili-
tas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averrun-
candis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut
lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχῆτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν;

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐβέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἶδέναι, ὡς ἐξευρημένον τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπῆς, καὶ ἐπέραστος Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντας, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπασιδῆαις ταύτην περιωδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσῃταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο,
καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέ-
μεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον κατατομήσειε, ταῦτ'
γένοιτο Φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας δια-
μελεῖσθαι τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δὲ τέ
μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία,
πῶσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε
στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ
δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὥς
πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἀλλ' ἐτι ἀνεμνή- 10
σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τὰ Φον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ
Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὥς
αἰεθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένουσι.

1 Προσῃταιρίζετο ὁ Ἑταῖρος προσέλαβεν. V.

præstitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese no-
minavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussionem permanfit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgines, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam *Cretam* dixere, ambit circumfluus hu-
mor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecis-
sem? Poætæ autem & Rhetores me, tanquam plurimarum
inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudica-
sent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc,
illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quæ
ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque per-
petuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπωδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξηνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἦράν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχη;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χερσῶν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεόν, μέγαν, ἄμβρατον, αὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimoniae.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitus, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem, Morte carentem omni, natum patris, inde profectum Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum. Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασσηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἓν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόραν, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ὅπερ σύ' ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαιαντίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνικαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

11 Ἀναφαιαντίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasōnem, qui per aëra incedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auctulare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ Φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν,

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴπα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὐς σὺ σέβῃ θοῦς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἀν-

11 Φῶς) Θεός. V.

13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μασῆς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incescit.
Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici poema-
tia, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim & nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus ingens:

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisā, incomprehensa, quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas formavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

ὁρῶντων ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ ἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδῶσαι δὲ πᾶσιν ἢν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἶρηκε,

Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεῖν φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcibus: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poeta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἀλλά ἔ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον κατεμάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

—— ἐνθα δ' ἔπειτα.

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλῶνές τε βαρεῖαι.

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἰόλον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο.

Καὶ πέμπ', οὐδέπαι αἴσα φίλην ἐς πατρίδ'
ἰκέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

—— θανάτῳ δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον.

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 Ἐ) Αὐτόν. V. 7 Γιγνομένῳ) Ἀνθρώπῳ. V. 13 Τὸν υἱόν).
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

—— *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti parere, utero cum prodit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa moerent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato

—— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo.

Παῖδα Οἶλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτρακλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδέν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγό-
νεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυθήης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τοῦδε μὲν τι πράξαντι, τοιῷδὲ τέλει συγκυρῆσαι τοῖον δὲ
ποιήσαντε, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,

᾽Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.

Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,

᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,

Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχύνωρος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patroclī

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcīs addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
cœlum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poëta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biforrem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος,

Νούσω ὑπ' ἀργαλέῃ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,

Ἡ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίσημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἶρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν Θανάτου; τοῦτο καὶ γὰρ πολλάκις προῦμαντευσάμην· εἴαν κτάνης τὸν πλησίον, Θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξης, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὥκα θεῖμις τέλος Θανάτοιο κιχείη.

οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἠδραιωμένα; ὥστε ἕασον ἅπαντα,

Qui fati gnarus, naves classetque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivum

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabistine haec ab Homero scripta? aut ambiguum potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Iovis etiam, si vis, orationem adiciam. Nonne Aegistho dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, infidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista facere aggrediretur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemese mortem exspecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poetae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixa fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τρεφῶν· ἀλλὰ 17
μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ
ἐγχαράττουσι;

ΤΡΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γε γραφεὰς φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς
ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἶπης Φλαῦρον Θεοῦ
δεξιῷ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ
ζῆν χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλω-
σε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν,
ἄνθρωπον ἐκ μὲν ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ
τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ
οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ φλαῦρον ἀνδρὲς, δύσσημον, λυ-
καχόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φηρέν. V.
φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ
μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. 11 Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si sapis, omitte, ut te etiam in coelestibus
bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discesseramus. Sed il-
lud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Troph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse
inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem de-
scribant omnia.

Troph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas
petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem
explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit,
& stellas formavit; tum hominem, cum nihil eius ante
adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρά-
ξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα
θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρά-
ξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ
Φρονοῦσιν ἐγένοντο.

18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς
Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφνηα
ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακὸν τι πα-
θεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Ἐπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἑτε-
ρεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εὔπης.
ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκουσμάτιον ἄεισον,
ὅπως καί γ' ὡς κατωχρίασ'ω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ
οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδῶν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπα-
λείγμαι. Υ.

exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima
eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non
multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium &
actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui
rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide
homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adii-
cio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agendum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut
& ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀν-
 θρῶν λειμῶνάς ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
 λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδύμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆεν ἐπὶ τῇ λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ 19
 χρειωδέστατα, καὶ θῆ ὁρᾷ πλῆθος πάμπλου ἐς τὸ οὐς
 ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ
 δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
 ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που
 γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρᾷ δὲ Κράτωνα τὸν
 πολιτικόν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἰρή-
 κας· εἴτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπήσας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
 pescendam consternationem tristi vocola referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc
 non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
 Ego vero hic confidebo,

Cantare; expectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus;
 prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
 aures alter alteri infufurrabant, adeo quidem ut labia hae-
 rerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque
 incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
 cernens exploro; sicubi amicorum aliquem videre possum.
 Video autem Cratonem Polinicum, a pueris amicum atque
 compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum.
 Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τούνομα Χαρίκενος, σε-
σημμένον γερόντιον, ῥέγchon τῇ ρινὶ, ὑπέβητε μύχιον,
ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος
θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχυμένον·
οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμοὺς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ
τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
μάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
1 Φλυαρεῖ ἐτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτόν δὲ ἠδοντο τοῖς
λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκούσμάτων προσέκειντο.
21 Ἄλλος δὲ τούνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πο-
λύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς
ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοεῖμων,
ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ

15 Κακοεῖμων) Κακὰ τὰ εἰρήνια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni,
& ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio
autem aliquis Charicenus nomine, putridus feniculus, in-
ter ingentes ronchos, tuffimque imis ductam pulmoni-
bus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius.
Tum exili voce ita inquit: *Hic, quemadmodum ante dicebam,*
Peraequatorum indulgebit omissa, debitaque reddet creditori-
bus, privataeque impensas aequae ac publicas solvet. Recipiet
etiam vanos futuri coniectores, non aestimans illos ex ar-
te. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem
circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audien-
dis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen
erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excal-
ceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul con-
crepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus gli-
quis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum

θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμα-
 σιν, ὥς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν
 δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου,
 οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν·
 ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς
 ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσε-
 ται, ὥς πολλοῦ χουσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε
 ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρβέντες,
 τῶσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὐσῆς. Οἱ 22
 δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὥς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ
 γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ'
 ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν'
 εἶπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν
 Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
 τοῖς ὀνειράσιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς,
 μυσταγωγῶσά σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησό-
 μενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσον-
 15 ἦ ἢ δ' ὅς) *Εφ' ἐκείνους. V.

*in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam
 inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Ar-
 temidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia eve-
 nient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua so-
 lutionem somniasti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur,
 prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba
 rupe, somniorumque indormiisse populo, cum tantum contrafisti-
 simis hisce noctibus somniatis. Hi vero immanibus cachin-
 nis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu merus esset,
 imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Male-
 ne omnia olfeci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque se-
 cundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum,
 probe investigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia:
 si enim potis es, ut fileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque
 iam iam eventura. Cave enim somnia illa putes: verissima sunt,*

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τῷ Κράτῳ, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατηγνώκως, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμεν, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμν καὶ Τιτανῶδες ἐνδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπου, ἐσπάρασσε, ῥήτῃν ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυτόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγῆθῃναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσῆ-
ρόφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπιάζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκείνος

1 Μεσορί) Αὐγουστόν. V.

5 Λοπὸς) Ἐνδύματος. V.

6 Ῥήτῃν) Ῥήτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψήφισματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεσίλαος. V.

Et intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui, vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, inductus instigatusque. Sermone autem longius producto, persuadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines accederem, & in insaufum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, pavimenta quoque aenea, multisque per orbem superatis scalis, in aurea testâ ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

πανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας
ἐπικεκυφότας, καὶ καταχωριωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
θησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγέροντα· ἔφασκον γάρ, ὡς
εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν.. ἐφαίνοντο γὰρ
οὔται ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς
λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφα-
λὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἡρόντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ,
Ὀλίγοιγε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας
δὲ τοῦνομα, πόλις δὲ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαίρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ
οὕτω δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vul-
tibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos vi-
derent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim,
numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui mani-
festo pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris so-
lent furiae, luctuosius rebus gauderent. Tum vero capita
invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac de-
nique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes?
Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo mi-
nime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium,
quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem,
quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt,
Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque,
gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum
gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim,
perniciemque civitas parturit. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τὰδε νενοήκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ
 Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' αἷς ὑμεῖς ἤδεσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νεφετὸν πολὺν ἐπι-
 στρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατὰξουσιν, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντο-
 25 ποῖον δοχεῖον ἀνεμεστώθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα καταρρω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαί δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex quadrante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram consternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem invadant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,

καίμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαμμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατὰρθώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθείας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραϊδίῳ, καὶ παίγνιῳ. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τρίαῦτα αἰ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν; ὦ καλὲ Κριτία, 26
οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίου δέκα ἄσιτοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut conscenso aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi confectari solent naenias.

Triept. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφη, περὶ ὑμῶν, ὅπταν ἐνειραπολεῖτε, τὰ τοιαῦτα που παρεισάγονται. αἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσῃτε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ἐνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἤδεσθε, μηδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε εἴσατε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλευμάτα, καὶ μακτεύματα, μὴ που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὰ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino risu subridentes, Extra tamen lectulum, inquirunt, nobis obveniunt. Tum ego, Sint vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tanto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis induti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, augamini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt averfegimini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam detestabili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurdum illa emotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, salutesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam

λόγους κισθόλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τό γε προστιβῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς στήλην
 ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις αὖν ἡ χρηστὴ σοι λαλία λιπού-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τοὺς
 ὕβλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξάγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
 περ κυρφορῶ; ἐδήχθη γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος, καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανόν
 ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοί,
 μέγα κακὸν ἐργάσεται. ὥστε ἕασάν τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυάνυμον ὥδην ἐς
 τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβας, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
 κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

*tem vos proiciat. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; & , si vis, iam ea adiiciam, quae quasi co-
 lumnarum elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.*

*Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi summa procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omit-
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatque gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?*

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμης γε ποσὶ, μὴδὲ παρέλθης, ἀλλ' ἐλθε χαίρων, εἶγε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολὺ μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὁ Φρῦς ἡ πάλαι βοωμένη Περωῶν·
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσει δ' ἐτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χεὶρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς

Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀλλ' αὖξαι, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν.
ἐδυσχέρανον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις, οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid apportas novi.

Cleol. Vos vero salвете ambo, nobile amicorum par.

Trieph. Quenam est ista tua festinatio? multum enim anhelas. Ecquid forte novi factum est?

Cleol. Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore,

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testa-
mento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὥς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἄρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ
αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ
εἶνος ἡμᾶς οὐ καταπτόσκει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς
τέκνοις, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον
δουλωμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμᾶς
ἄγοντα, τὰς ἐκδορὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ'
οὖν καὶ ἀνακοπτόμενας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνώ-
στον ἐΦευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρα-
νὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὥς καταξιω-
θέντες τοιοῦτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι τοὺς δὲ λοι-
ποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἄρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν,
τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος οὗ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανῶ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperato-
ris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ul-
la ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant
Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,
excursiones Scytharum repressas, utinam omnino praeci-
sas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis
inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem
gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti
essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nu-
gari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod
est in proverbio: non est curae Hippoclinidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθες, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ῥαστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίξοι. ὁ δὲ ἤκεν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥτερ ἐιῶθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
 θυκότος Ἑρμῆ ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
 Διασίοις. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενηῖσθαι
 ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
 εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
 πεῖν ὑπὸ τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
 οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰ-
 πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκέκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
 παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε
 οὐδ' ἐμοὶ ῥαδίον ἐπ' ἀκριβεῖας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ
 γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θορύβου πολλοῦ γινο-
 μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλ-
 λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνήσθαι λόγους ἐν
 συμπόσιῳ γενομένου. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ
 καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλὰ σὴν χά-

raeeo, apud Androcleum Epicharis filium, qui rem sacram
 fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo
 Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
 bane facta esse & venuste, tum *illud*, quod pulchritudinis
 laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
 senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
 monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
 ipse dixisses laudationem, & toto convivio animum aliis
 attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
 le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
 omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
 que a convivis; cum alioquin inter res fit difficillimas, me-
 minisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam
 obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praestantissima me-
 moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιῆσαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμήθῃ.

3 EPM. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοῖης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπάσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταδοῖο τὴν χάριν.

XAP. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

EPM. Τί δ' ἦν ὁ ἐκείνος ἀνέγνω βιβλίον;

XAP. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἀκροῖς ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

πρωτῶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῶ, οἱ
 δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε
 συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια
 διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ
 Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν
 καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφι-
 δοῦς, μεिरάκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι
 γε εἶδκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λό-
 γων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέ-
 γειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων
 ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς
 τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γὰρ, πάλαι δυνα-
 μένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι.
 πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὅποτε φίλος τις ὦν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alio-
 quin familiares. Commemoratione autem digni praeter ce-
 ieros, quique totum exornarent convivium, atque laudes
 dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, &
 Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobis-
 cum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, ado-
 lescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere vi-
 deretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret.
 Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc
 prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam
 & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones pro-
 gressi estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto ser-
 mone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si
 quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὅτι οὖν. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός·
 καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπέ-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρή-
 σαντες, κάθητο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μειρακίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαίνεσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ὥ μόνῳ τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ
 οἷα ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυ-
 Φῆν) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους. οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro- clem patrum affideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma ipsius supra modum perculsos. Igitur obliti fere reliquorum omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos iudicium atque amorem pulchri cum probaremus laudare- musque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo illis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordi- ne, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
 ἀρχάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖ-
 το, Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης
 ἡμέρας, ὥς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ
 δὴ τοῦ κάλλους οὐδὲνα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτως
 καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδαικότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρῆσαιτο πρεπόντως
 τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ
 τοῦ καλλίστου σιγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λό-
 γοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τὰλλα
 παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκά-
 στοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὲν ὥς
 χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπί-
 στασθαι περὶ αὐτοῦ, ὥς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου
 πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπε-
 θύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicen-
 di partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est,*
si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pul-
chris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus
rationem, sed ita silentio desideamus, quasi vereamur, ne forte
imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.
Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tan-
to circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherri-
um est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
pulchrius servetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo sine
eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere
quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa
autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor expo-
nere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt:
digni autem illa habui sunt omnino pauci. Quicunque autem mu-

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντας
 ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώ-
 πων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν
 ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ
 Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύ-
 της λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους
 χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διόσ-
 κούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀν-
 θρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν,
 πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασιν κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τού-
 του χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
 μήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ
 πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι
 συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον
 εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδης, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, ho-
 nore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argu-
 mentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex He-
 roibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & He-
 lena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse conse-
 cutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam
 mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius
 in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam
 qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est in-
 venire; praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius
 gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes
 Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non
 posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum ama-
 sium venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γείν' ἐκείστ' τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἄπαντα
 ἔμελλε χρόνον· τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται
 τῶν καλῶν· ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων
 ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
 χοι γινόμενος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἑραμένοις· καὶ τοῦτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδα, τοῦτο δ' ἐν
 εἰδὲι ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμ-
 Φιτρώωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα· καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
 λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει
 συγγένοιτο, μηχανώμενου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἄν-
 θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
 τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς· καὶ καταπληκτι-
 κός, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καί-
 τοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, ὅμως δ'
 αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tem-
 pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
 tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
 quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versa-
 tus, nunc in cycnum versus eum Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Hercu-
 lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
 menta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re
 illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
 inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pul-
 chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
 turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribilisque in-
 ducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim ex-
 probrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut sa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Δαίϊ· τοὺς
 δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἤττον κατέ-
 στησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι κα-
 λῶϊς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσιν
 ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν ταῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ
 Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδι-
 κοῖς ἀηδής, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τού-
 του καλλίστου, καὶ οἷου τὸν ὀρῶντα προσαγαγέσθαι.
 9 τοσούτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ
 οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ'
 ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα
 κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι·
 ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖ-
 ροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῇ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶν
 τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ἵακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

itis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosè in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curato rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-

αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δέινῃ συγγενομένην καλῶ διηγέσθαι, παρeschῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη πρὸς τὰς οὐσας, οὐχ ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηναῖ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ Θήρας· ὡς δ' αὐτως Ἀθηναῖ κακείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν τῶν δὲ γάμων, Ἡὸς Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλούμενη περὶ ὧν ἑΦορευεῖ· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον Φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη. οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ραδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ Φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

buisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praest quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subductis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾳς δὲ τολμῶσης τὴν ΨῆΦον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἂν αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὰς ἢ τίς ἐστὶν ἀποφῆνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σαφῶν, καὶ Φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ΨῆΦον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σο-

II Φίας, καὶ ρώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ἀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου· Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουληθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι· Ἀφροδίτῃ τε τιμήσαιτ' ἂν τοῦ παν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferra suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquatum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque te luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poetarum persuaserint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Lucundius ergo audiat Iuxo candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nōlūt Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Verus autem quancūvis aestimat appellari aurea:

τὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδές,
 τοῦ κρείττονος εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ φρονήσεως προέχειν ἐπιφύφριζει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προΐστατο τούτων. Ἡρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ θυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβούσα. εἰ τοίνυν οὕτω
 μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, αἷμα δὲ περι-
 σπούδαστοι τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς ταῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθύς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρέτερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantiorum. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiorum esse decernit, cuius utriusque rei praefes est: Iuno autem imperio omni & potestati praefendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Iovem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dicturum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-

ἐβαύλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινας ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ αὐκ ὄντα ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογθοποιῦντες, αὐς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχῳσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὗς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰό-
 μενος εἶναι πάντα, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἣν πᾶς ὅστις οὖν ἀν' Φαίῃ κάλλιστ' ἀν' ἔχειν ἀκού-
 15 εἰν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: Multi
 saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse
 ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tias quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendae
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

ἐποιοῦμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτῶ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐΦίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ κεινός τι δυνήβῃ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος εἶσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρείττωνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὔσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀΦίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν ἄλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινέσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικός καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita difertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνά ποιῆσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὲ σε-
 μνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ἴν' ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν ταῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἑθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὐ-
 σαν ἐντὸς, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ'
 οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλειστάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντα εὐδαιμονίας, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ αὖ αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδούναί μῆπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ἀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθου παραλαβὼν, βία λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς

*Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut -- (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tioni fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τὸσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυ-
 τῆς, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίβου Φιλίαν, ἐπεὶ δὲ ἔδει καὶ κείνον ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευόμενον κόρην, ἐπεὶ δὲ
 πολλὰ παραιῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπείσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 τὴν πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταδήσειν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθού- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπεὶ δὲ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφίαιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ
 δεῖσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τουτονὶ ψήφω

*ticae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uti esset Theſei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Ce-
 reris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Theſeo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemtis tanquam deterioribus reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiufmodi, se adiutores fore*

κοινῇ, ἥ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δῶρεων δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτὲ νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
 18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὕμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἱ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permiffuros, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, licetque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἷο' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἑάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μάλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων εὐδαμοῦ τὸ παρὰπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιιδεωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam fe belli caufam, pro qua morerentur, habituros iuftiorem: ipfique Dii fuos filios, quos aperte fcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, fed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii effent. Et quid dico filios fuos? Ipsi inter fe maius & terribilius iniere bellum eo, quod adversus gigantes ab illis geflum eft. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra fe invicem: quo ecquod maius effe poteft documentum, quantum humanis rebus omnibus praestet immortalium Deorum iudicii pulchritudo? Quando enim de aliarum in univerfum rerum nulla nunquam omnino diffediffe illos conftat, pro pulchritudine autem non filios tantum fuos deditiffe, fed iam contra fe invicem pugnaffe, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τραφέντες, πῶς
οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
19 Ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λό-
γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι
μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἑλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ
κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
ἀλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέσθηνεν ἀποθνήσκειν,
ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον προσορῶν. ὡς γὰρ
ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ
οὐ πολλῷ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας
αὐτῆς ἀλούς, (τόσουτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
γεγεννηκόθ' ὑπεγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τούτ'
ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι
πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
πων Φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
θυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἦν ὥρετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

*etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonst-
randam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
clusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
la, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinque-
re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae
causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustus, quod putabat facile*

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡζίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνήσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταβεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μεираκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνων τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησί, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηνται τοιούτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύσι·

sibi, quod vellet, confecturum. Currum enim, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenerunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπυδάσται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἴ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

XAP. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσα περ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potius est, interfecto in meis victoriae focero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae premium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristipus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μνησύντα. ῥᾶν γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμοῦ-
μεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τασούτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλγησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἢν τούτων
ἀποστερήσης, καὶ κείνα μάτην ἔση πεποιηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἢν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντά· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη,
ᾧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποίησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων
αὐν ἐδεόμην συγχῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
χρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus
fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes
curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio
promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis:
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum; ipsam statim meam orationem adiungere: cum praesertim

Lucian. Vol. IX.

T

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιῶσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν οὖν ἤκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἐτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδέα. τοῦτω δὲ τοσούτου περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δοῦν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, αἰετῶν Φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχείων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπῶν, δράσω κεχαρισμένα. Ταῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἐτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἣν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturæ sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decarpentes allicientibus. Ego vero deligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omissa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλίσκόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκνεῦμεν ὥσπερ κρείττους, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδεῖη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μὴδ'
 ὅτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
 εἰάν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, εἰάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάβωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὥς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo incundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuemus, ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur;

καιὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατη-
γοῖς εἰς κάλλος ἡμέλῃται τὰ στρατεύματα συντάσ-
σειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, αὔτε μὴν γρα-
φεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω;
ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν
ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξ-
εστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω
οὐ τοσοῦτον ἐμέλῃσε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσῳ τοὺς
εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτε-
λεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ
τῆς γνώμης οὐχ ἤμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως
ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πα-
τρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ
τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηγὸς που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

αὐτὸς θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατὴρ οὐκ ἄλλου του χάριν
μιλτοπαρήους ἤγε τὰς νᾶς, συστρατευόμενος τοῖς Ἐλ-

*exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad
pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere oratio-
nem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico,
quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate qua-
dam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam
potes, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat
usum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: at-
que ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Ne-
que aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admi-
ratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset,
ut Pisistrato diceret Nestoris filio,*

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?

*Ipsae autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa
splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-*

λησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώντας ἐκπλήττειν
 ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὀράσας, καὶ
 ταύτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τίθεμένης. Τοσούτου δὲ 26
 τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεσχόν-
 των, πολλά τις ἀν' εὐρα τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βελτίον ἐστὶν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλῶς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὡς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
 τουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λῶμεν μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, Φιλοπόνους τε καὶ Φιλοκάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet; ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contemptius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laboresque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-

- καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν αὐτῷ μὲν σεμνὸν τὸ κάλ-
λος ἐστίν, αὐτῷ δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν,
κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνήθηναι,
πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον
ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἰκοντὶ προῖέμεθα, μηδ'
αὐτὸ τοῦτο αἰσθῆσθαι δυνήθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;
- 28 Τοσοῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησάμην, πολλὰς
τῶν ἐόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελῶν, ἔπειθ'
τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατηνομένην ἑώρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, ἃ τοιαύτης ἀπολελαύκατε
τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον
ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' αὐτὸς δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio frui sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque condicione fui.

N E Ρ Ω Ν

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

MENEKRATOTES KAI MOYSEONIOS.

MEN. **Η** ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, καὶ διὰ χειρὸς, ὡς Φασι, γεγονυῖα τῷ τυράνῳ, νῦν εἶχεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

MEN. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πάλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ κείναις ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἣν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONII.

Men. **Α**Τ Isthmum certe perfodere, Musoni, quod prae manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo etiam iudicio fuit.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Maleam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo viginti stadiorum Isthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuisset, & maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένους ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλαμένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀΦιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτως
 2 Οροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπαιδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαιᾶν ὠδαὶ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικότατον τῶν ἀγόνων) στεφανοῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὗ τῶν ἀποβεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ Φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπω τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud ferium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa infuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam profectorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ ταῖς Σκί-
θαις· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέ-
γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δι'
ἐλίγου ἀλλήλοις ἐπιμῖξαι πάντα, εἰσαίτο τὴν Ἑλλά-
δα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
Φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκούσαι τοῦ-
το Φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα
Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν
δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
ὄρυγὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικό-
μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
μένοις παρακελευσάμενος συμπόνως ἀπτεσθαι τοῦ ἔρ-
γου, ἀνῆγει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
βεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, τὰ
πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem *opera*
forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
gestiunt. Progreffus autem de tentorio, hymnum canebat
Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
certae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum por-
rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
eos, quibus cura operis permiffa erat, ut studiose illud ag-
grederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti fa-
xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γιῶν τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δὲ πού καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνωκότες τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσῳ ἐπιχυθέντες, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ πῶς μὲν
 τοῦ Ἴσθμοῦ τομῆς οὐδ' αὖν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἦρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίου εἶδεν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἴσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haeremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 filio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso urriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' αὐτοὶ χθές ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6 καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἔρα, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ Φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς Φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν Φθόγγων ἐπιλααίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θάρρει αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγώγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδία εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum apulerunt, admirati quidam sunt, alii deridere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, *tolerabilioremque faciunt*, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὐ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μεταστήναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιωῖσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνῃ ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

- 7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, Φεῦ γέλωτος, ὡς πολλὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δίδισσεται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπράμενον αὐτῷ ταῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν που δῆ.

- 8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ Μουσῶνιε; τέχνη γὰρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποκαλαίοντες· ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vahi risum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim, supra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum digitis insistit, retrosum inflexus, ut qui rotae *alligati sunt*. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sanæ sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se submitunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνέκως τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμένου, μήτε καμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγωδοῦς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειρώτης, ἀριστα Φωίης ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰσβότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἔραν, καὶ μηδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκρόατο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βρώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα· καλεῖν

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si intendant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audiui.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Neroni, Tragoedos vincere: cumque venissent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam, quam solebat alias, fingebat se & coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari & furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, scribam mitti, submittere hunc sibi vocem iu-

ὕφειναι αὐτῷ τούτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτάς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτάς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιὰρὸν οὐτὼ πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ Φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τῷ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνα, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histriorem, extirpanda illius vocē, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum cepit, ut neque sua Apollini vox *porro* esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ἢ ὥς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἔστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πρῶρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα αἰχισθῆναι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἀπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασὶ δεῖν.

nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quanam navis accedit? ut illa bonum quiddam videretur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Musoni, & disertius, quo propius terram venit.

Mus. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

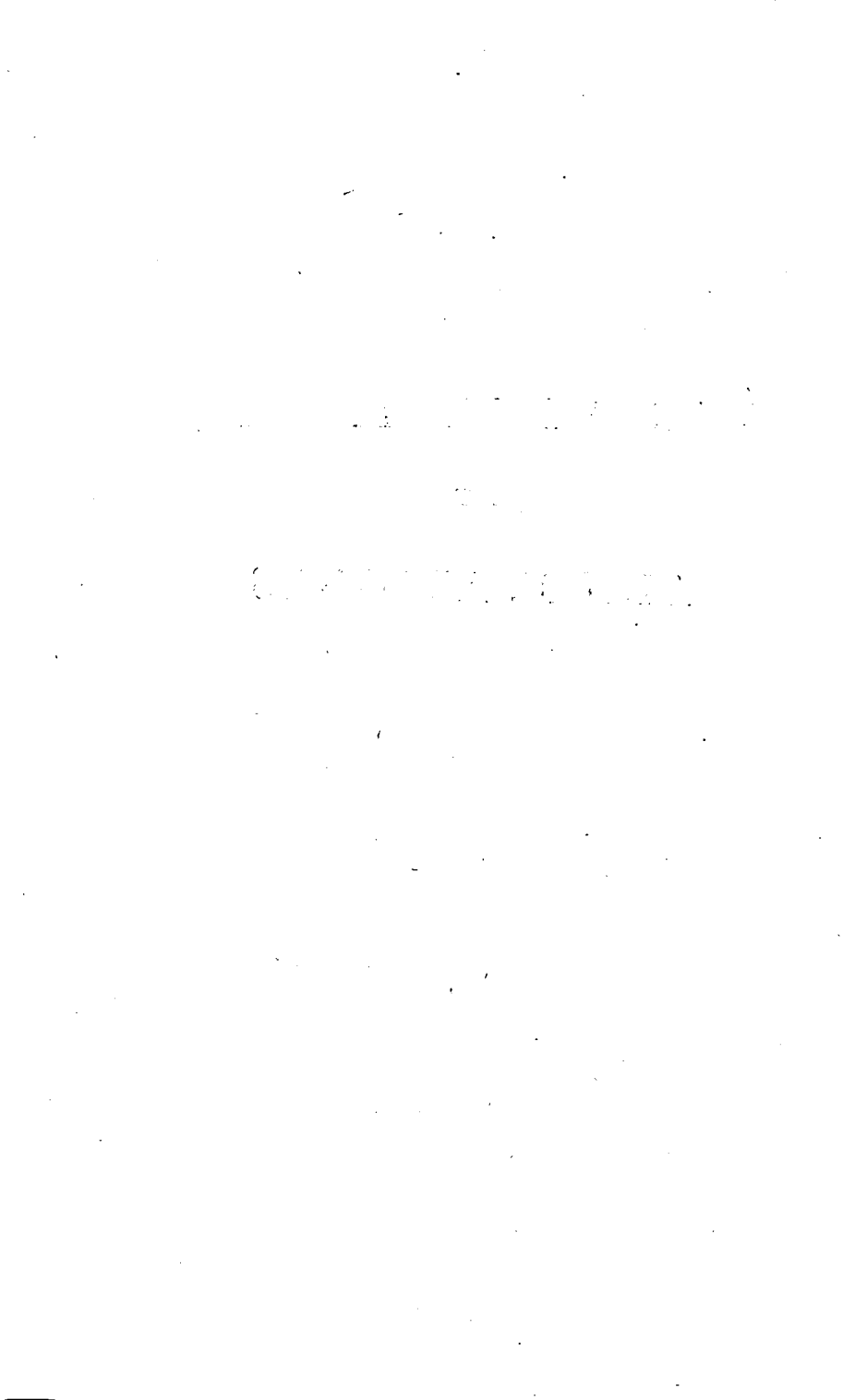

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *I. B.* 1. *Fl. Ald. H. S.* Omissa in *P.* Pag. 2. l. 4. Αὐτὸν) Recepi ex *Fl. I. V.* 2. & *L. Αὐτῶν Ald. P.* &c. male. l. 6. Αὐτῶν) Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. l. 11. ἑπτὰ) τῶν ἑπτὰ Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σθ) Sic *L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. I. Ald. V.* 2. *Fr.* l. 6. Ἐπινύσει) Sic in omnibus. Ἐπινύση Ienf. l. 9. Ἀμα) Et hoc omnes obsider. ἄσαι marg. *I.* coniicit, Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) ὑποβαλλομένην *Fl.* l. 16. Γάρ τι) Sic omnes. Pag. 7. l. 6. Ἀφείλετο) Male omissum in *Fl. Pag. 8. l. 2. Εὐ ποίων*) Sic *Fl. B.* 1. & 2. Εὐποίων iunctim cett. l. 14. Οἶος) Bene *L. Fl. V.* 2. *S.* Οἷς male *Ald. I. Fr. B.* 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας) Erasmus legit, adscriptum marg. *A. I. W.* Et sic *H.* 1. Παιδοτρίβας cett. male. Pag. 11. l. 3. Ὁ οὐ) Ita *Fl. I.* Sed ὁ male omisere *Fr. B.* 1. *Ald. H. P. S. Amst.* Pag. 12. l. 1. Παλίμπαιδας) καλλίπαιδας male *Fl. l. 8. Τῶν φίλων*) Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male *Fl. l. 5. Προσιρῆ-θῃς*) Sic dedi ex *Fl. V.* 2. *Ald. B.* 1. *S.* Προσιρῆσθαι *I. H. Fr. l. 8. Μονοχ(τῶν)* Sic *V.* 2. Μονοχιτιῶν cett. l. 9. Κρύος) Abest a *Fl. l. 15. Προσεικάζειν*) Sic omnes. Forf. προσπελάζειν. Marg. *I.* etiam πλησιάζειν adscripsit. Pag. 15. l. 14. Καί) Non habet *I.* Habent *Fl. H. P. B.* 1. &c. l. 15. Μάτῃν) Leg. οὐ μάτῃν. l. 17. Αὐτὸς) αὐτός edita misere. Forfan οὐτος in *V.* Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. *Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. l. 15. Ἑορτῇ) εορτῇ γενέσθαι Fl. l. 16. col. 1. Βάκχοι.) βάκχος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? Reitz. Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθεῖς) Bene *Fl. B.* 1. & 2. *P.* Ἀπαχθεῖς male *Ald. I. H. V.* 2. *Fr. S.* cad. Μυδῖν) μυδῖ male *Fl. Pag. 19. l. 11.**

Lucian. Vol. IX.

V 2

³H, ἦ) Deest posterius ἦ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ αὐτὴν conspirant omnes, *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομήν) προνομίαν *Pell.* *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένυτες *Gron.* *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Κα) Omittit *Fl.* *l.* 13. Παττεύεσθωσαν) πεττεύεσθωσαν *Fl.* *ead.* Ἐπὶ καρίων) An καρίοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὐτε λιμὸς) Omiffa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 13. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* *ead.* Ἡ) Ita, ut Ienius voluit, est in *Fl.* *L.* & *Coll.* at reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. haec ad verba ὥς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in *V.* fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit *Notter.* *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἶνι εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. comma ante *h. v.* habent, quod fustulit *Solan.* Sed innumera & ego fustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *I.* ac cett. *l.* 8. Τούτῳ) Nihil variet. inveniri addidit *Solan.* *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρῶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 2. Ἡ) Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Κοίτικα) σχιέσκη edita ridicule. *l.* 20. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam *V.* *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλλοιμεν) ἐπιβάλλοιμεν *Schol.* At vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *I.* *P.* & *Coll.* cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.* Ὑμῶν male *I. H. Ald. V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora *Solan.* *ead.* Ἐπιβάλλοιμεν) Ita dedit *Solan.* (pro vulgato ἐπιβάλλοιμεν) adscripsitque: sic etiam *C.* Locus est ex aliquo scriptore desumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ *Schol.* *l.* 10. Παρσιππεσοῦσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἄλλαντα. *Schol.* ἄλλαντα. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omiffa, inserta ex *V.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐντέρου) Restitutum ex *Cod.* Vulgatum ἕτερον ἔσκειν ασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένους) ἀνεπταμένους *Fl.* *ead.* Ταύτας) Bene *P. H. Fl. I.* &c. Ταῦται male *S.* *l.* 11. Ὑποβρεούσης) Ex emend. *Solani.* Ἐπὶ βρεούσης edd.

hac priores. *L. 12. Οἱ*) Sic iam omnes. Cum ante *c. 19 οἱ*
αἰσιν haberent. *L. 14. Ἐκκεντοῦν*) ἐκκεντοῦντα *Fl. Pag. 30.*
L. 13. Εἶς ἄν) Non agnoscit *Fl. L. 17. Ἄ φης*) ἀφείς *Fl.*
Pag. 31. l. 3. Τῶν δειπνῶν) τοῦ δειπνοῦ *Fl. l. 7. Ἐχασα λέ-*
γειν) ἔχειν λέγων *Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃ*) Nihil mut.
edd. Φθειρίζῃ. Cod. Graev. l. 6. Ἐπαίτοι) ἐπαί τί *Fl. l. 8.*
Αὐτὰ) αὐτὸν *Fl. l. 12. Εὖ ποιῶν*) Sic iam discretim omnes.
l. 16. Ἰσως) Ita habere omnes, adscripsit Solan. *l. 18. col. κ.*
Ἐποτνω) ποτικῶ edita. Mutavit Solan. *Pag. 33. l. 8. Συν-*
αξελέξαντο) συνεξελέξαντο *edd. priores male. l. 14. Συγ-*
κεκαττιμύμαι) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμένοι omni.
antea male. *Pag. 35. l. 1. Ὑμᾶς*) Bene *Fl. ut* Ienſ. voluim
Cett. ἡμᾶς. *l. 5. Χρήσονται*) Sic *Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται I.*
l. 7. Ἀξιον) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l. 23. ΤΟΞ*) Omisit *Fl.*
Pag. 36. l. 3. Μὴδ' ὕλως) Sic *P. & Mndόλος I. Ald. Fl. Fr.*
H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης) Sic *edd. Ἰσοδιαίτητος* So-
lan. Ἰσοδιαίτης *Gefn. l. 8. Τιμήσωσι*) τιμήσουσι καὶ φιλήσου-
σι *Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες*) Bene sic *Fl. P. S.*
(B. 4.) Διαβαστάντες male *I. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8.*
Ἐπιδείξασθε) ἐπιδείξετε *Fl. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita *edd. vet.* Μη-
δὲ recentiores. *ead. Γένοιτο*) γένται *Fl. Pag. 41. l. 1. Ὅστώ-*
μενοι) Bene *I. P. Ὅστώμενοι H. male. l. 3. Ψύτταν*) ψύττα
Ald. H. Fr. P. &c. Ψύτται I. & V. 2. Ψύττα *Fl. & Schol.*
l. 12. col. 2. Ψύττα) Sic edita & *V. l. 14. col. 1. Γόνδης*) Ita
clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni au-
ctor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας*) Ex
emend. Solani. Ἰσοδιαίτην *G. Ἰσοδιαίτοι* *edd. omnes. l. 11.*
Συνδιαίτητην) Sic iam bene *Amſt. S. G. Συνδιαίτην* *cett.*
ead. Αὐτῶν) Sic *P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν I. Fl. Ald. S. l. 12.*
Ὀλίγον) ὀλίγον *S. l. 17. Πάντα εὐθὺς*) Recte huc retulit hoc
Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur.
Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *V. 2. sola. l. 15. Λαυρότε-*
ρον) λαμπρότερον *C. ut Schol. 14 Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λα-*
βρότερον. Weist. Pag. 44. l. 4. Συνθοῖντο) συνθεῖντο *Fl. (& S.)*
l. 6. Ἐργάσασθαι) Sic *Fl. Ἐργάσασθαι* *cett.*

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους *B.*
Cod. live O. ead. Σμικρὰν) Sic *edd. Μικρὰν B. l. 7. Τραυ-*
μάτων) πραγμάτων *male B. l. 12. col. 1. Αφαιμολοῦται*) In *C.*
recte, ex quo & sequentia restituta, cum in *V.* legeretur

male, ἐφ' ἑμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Rutē* *ibid.* l. 14. Τεταλεσμένοις) γεγενημένοις. C. l. 18. col. 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adscripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca restituiamus. *Pag.* 46. l. 4. Σχεδὺν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. l. 15. Φθάνεις) φθόνοις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐμπαρήνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρήνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους) διηγούμενοις marg. A. l. 1. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1. Ἔστιάσει) ἐστιώσει male edita; & mox διηγούν, pro quo διηγῶν ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Omittit B. l. 5. Ἀκριβῶς) ὅς ἀκριβῶς οἶδα B. *ead.* Γινώσκων) Sic B. l. B. 1. *Ald.* H. Fr. S. Γινώσκων *Fl.* Γινώσκοντα *P. B.* 2. l. 10. Ἐξεῖς) Restitui ex *Fl.* pro ἤξεῖς, quod erat in cett. & B. l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθάσεις) φθάσῃ *Fl.* l. 5. Δεήσῃ) Ex sic cett. cum *Fl.* l. 16. col. 2. Σχοίης) σχοίεις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. *Solan.* *Pag.* 50. l. 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίῳ τε τῷ B. l. 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4. Ω) οὖν & *Fl.* l. 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. l. 9. Τῷ Ἀρισταίν.) Articulum omittit B. l. 16. Παρεκέκληντο) παρεκέκλιντο male B. l. 17. col. 2. Κοπίδα) πολίδα ante editum prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addar, unde id hausserit. *Reitz.* *ibid.* l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte, Ἐπακλήθεν male edita. *Solan.* *Pag.* 51. l. 3. Συνειστιάτο) συνεστιᾶται male B. l. 14. Τὸ ἀντιθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντιθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8. Ξοῖ) Deest in *Fl.* l. 11. Ἰσραὶ γὰρ ὄντι) Desunt in B. l. 12. Πάνυ) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἐαυτὸν B. l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Sic omnes. l. 9. Κυνὸν) κυνικὸν B. l. 20. col. 1. Παραιοφέρεσ) Lege παραιοφόρησε. *Solan.* *Pag.* 55. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ita O. & *Fl.* Ἐδεδοίκεισαν edd. cett. *ead.* Ἀτεχνῶς) Nihil mut. *Fl.* l. P. &c. Forf. ἀγαθὸν marg. l. Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίξεσθαι) καθέξεσθαι B. hic & mox iterum. *ead.* Παρὰ) παρ' B. l. 11. Ὑμῖς) Bene B. *Fl.* Fr. P. H. Ὑμῖς l. *ead.* Ὑπτιοῖ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic *Fl.* Fr. P. &c. Ἐστιᾶσθαι male

*I. & V. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγίζοντες. l. 16.
 col. 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτικὴ V. ead.^o) ὅν
 antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσων B.
 male. l. 13. Ἀναδοῦναι) Restitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd.
 Pag. 57. l. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περιεσοβεῖτο) περι-
 εσοβοῦτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβεῖτο Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσεκεκόμεστο B.
 l. 9. Γλαφυρώτατον) γλαφυρότερον B. & Coll. l. 10. Ὁ, τι)
 ὅτι edd. male. l. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
 Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. l. 12. Ὁρεωκόμεον —
 ἱπποκόμεον) ὄρεωκόμεον — ἱπποκόμεον B. l. 14. Διαφοιτήσαν)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτήσαι
 P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐπεπώ-
 κει) ἐπεπτάκει B. l. 6. Προῦτινον) προῦτιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὴν λάβοι B. l. 9. Ἄτρεπτος)
 ἄτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσεκεκόμεστο B. l. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omissum, inserui ex V. & G. Reiz.
 l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
 edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τis ἐξυρη-
 μένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. l. 12. Εὐδοκιοῦντι) εὐδαιμο-
 νοῦντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλ-
 ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Ναυόδη) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
 τυρίαν) ὁ Σατυρίαν B. Pag. 63. l. 5. Ἐπιρρίψαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρίψαι Graev. l. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
 l. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepi. Θυρίον cett. l. 15. Γεγεννη-
 μένοις) Sic Fr. Γεγεννημένος cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
 σως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλείσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
 Ἐπήκουον) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B.
 l. 7. Τοιούτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepo-
 vidimus. l. 13. Οὐδ' ἐπώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μά-
 νος) μόνον Fl. l. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. l. 6. Ἀ παρ'
 ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
 Καὶ ἢ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἶπα
 τι, κερ.) Edd. priores εἶπα, τί κερ. l. 6. Ὅσπερον) Omittit
 B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
 corrigit; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Προσηγό-
 ρευκα) προσηγόρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ*

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I. Καὶ* τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρῆλλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἶον Ἑράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan.* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. Aristophan. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἐναντι πορθμοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γύαις *P.* l. 13. Παιδαγωγῶ) Recte pleraeque. Παιδαγωγῶ *I.* male. l. 14. Αὐτοῦ) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. l. 7. Δόξαμεν) δόξα per compend. B. l. 12. ἤδειςαν) Ex B. recepi pro vulgato ἤδισαν. l. 17. col. 1. Αἰσχυραῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Αναγιγνώσκων) ἀναγιγνώσκων B. & *Fl.* l. 11. Καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλείστοι) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἱ) Sine artic. O. ead. Πρεσβυτικά) πρεσβευτικά *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 6. Ἐτομοκλήης) Bene edd. & B. Ἐτομοκλεῖς *I.* l. 8. Ἠκηκῶς) ἀκηκῶς *Fl.* l. 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr.* l. 18. col. 2. Ὀργίσθησαν) Editā ὀργίσθησαν. Emendarat Solanus. *ibid.* l. 19. Θεῖοι) Θεοὶ *V.* Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis Θεῖοι legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam Θεῖοι reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἡγεῖται B. l. 9. Δάσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίῳ) δὴ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. ead. Τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit Solan. Sed varietatem non desidero. Pag. 72. l. 2. Γένοιο) γενομένη male B. l. 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl.* ead. Κρίτωνι) κρείτων male B. l. 4. Γὰρ) Inferui ex Ox. aberat in edd. ead. Ὀπόσον) καὶ ὀπόσον edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἀνάξιος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέυετο) Admissum ex *Fl.* Ὑπέξέυετο cett. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστεροῦ B. l. 14. Διασταῖεν) διασταίωσιν *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl.* Pag. 73. l. 2. Εἰ μὴ τις ἀρα καὶ) ἀρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam-praeceffit. l. 6. Ἀπάγη) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενῶς B. l. 13. Ἐγεγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P.* &c. Ἐγεγράφη male *I.* l. 14. Ἐστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιόμενοι male *I.* Ἐστιάμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενῆς) Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. ead. Τῷ συμποσίῳ) Ar-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδειπνον) δειπνον *Fl.* ead. 'Επ' ἱλίῳ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσασθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene sic B. 2. *Fr. H. P. S.* Αὐτὸν male *Fl.* & *l.* 2. Εἰ) Omisit *Fl.* *l.* 4. Οὖν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσῃδε) Servavi scripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσῃδε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὐ) τὸ αὐτῷ B. *l.* 13. Ἐσθιόντες) ἐσθιόντες φουσιούσδε edd. *Exc.* *Fl.* quae φουσιούσδε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. Ἀπορρίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τὸ) Abest a B. *l.* 9. Καταδήσω) καθήσω *Fl.* *l.* 13. Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξασθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκήμεστο) ἐπεκεκήμεστο B. *l.* 17. Κρίας) κρία B. *Pag.* 77. *l.* 1. Ταγήνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. ead. Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῶ) αὐτὸν *Fl.* ead. Τῷ) Omittit B. *l.* 9. Καί μεμν.) Abest καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταῦτα) Sic *I. P.* aliaeq. recte. Ταῦτα B. & *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 7. Παύσῃ) παῦσαι B. *l.* 8. Ἄν) Neglexit B. *l.* 12. Γὰρ) Omisit B. *l.* 13. Ἀνεγίγνωσκειν) ἀνεγνώσκειν B. *l.* 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία) Ἡ ἐλεγεία) ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἢ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. *l.* 19. col. 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡ οἶν) Sic omnes, excepta *Fl.* quae ἡοῖν. At B. Cod. Καὶ οἶν. *l.* 5. Κρατερῶν) Receptum ex *Fl.* & schedis la Croze. Καρτερῶν cett. *l.* 6. Νηρος) Νιρὸς B. Et sic Guyet. voluit. *l.* 8. Ἀσόμεθα) ἀεισώμεθα edd. Ἀεισώμεθα B. *l.* 9. Ἀρέσθαι) Sic *Fl. I. P.* &c. Αἰρεῖσθαι B. 2. (& 4.) Ἀελέσθαι Coll. *l.* 10. Παρακείμενα) προκείμενα B. *l.* 14. Ἦδ' ἢ) δὴ Ox. ead. Παρατεθέντα) παραδοθέντα O. & *Fl.* *l.* 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. Ἐλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *l.* 2. Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. Ἄν) Omittit O. *l.* 10. Ἡ πρὸ τοῦ Ἑμματος) Neglecta in O. *l.* 11. Δὲ) Abest ab O. *l.* 14. Ἦδ' ἢ) Non comparet in O. ead. Δὴ) δὲ O. *l.* 16. Ἀνείλετο) ἀφείλετο O. ead. Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὥς) δ' ὥς O. *l.* 11. Ἄμαρτε παρὰ) ἡμαρτε παρ' edd. priores. ἡμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεπήδησαν) Versus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *Fl.* *l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit αὐτὸ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. Ἠρίστευε) ἡρίστευσε O. *l.* 9.

Ἄπδ) ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ) πρὸς O. l. 6. Ἀνα-
 τετραμμέναις) Sic O. Ἀνατρεπομένας edd. l. 7. Ριπτομέ-
 νους) ριπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχίσον) τὸν λυχόν O. l. 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτὲ) τότε male O.
 Pag. 84. l. 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. Ἐπειλημ-
 μένος) Sic P. B. 1. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημμένους
 male. Ἐπιλημμένος prave l. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Κατ-
 ειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. l. 15. Ἐμελλε) Re-
 scripsi ex O. & Fl. Ἐμελλον edd. reliqq. ead. Ὁ) Abest ab
 Ox. l. 17. col. 1. Ὅπως μὴ) Hōc Schol. ad verba εἰτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 stituit Solan. ead. col. 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βάρεος. Pag. 85. l. 1. Καθ-
 ευδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεδέντες.
 l. 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἡ I. & V. 2. Ceterae ἦ. l. 12.
 Γε) Sic O. Τε edd. ead. Ἀπράγμονα) ἀπρακτον O. Fl. &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλοσόφοις)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. ead. Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. l. 7. Ἀπίκατο)
 ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρέων-
 ται Fl. & W. male. l. 10. Δὲ) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμένων)
 εἰσαγομένων Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσασθαι)
 ἵσασθαι marg. A. 1 W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4.
 Ἀποδέξαι) Sic Fr. I. H. P. B. 1. M. Sed a recentiore manu.
 Ἀποδείξαι Fl. S. & marg. A. 1 W. ead. Ὀνόματα) οὔνοματα
 W. l. 12. Τούτου) Α τοῦτου ad ἥρος ἐστὶ nihil variare edd.
 & M. studiose notat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος) βασι-
 λέως W. & Fl. l. 6. Ἐς) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ εἰς
 τὸν ἡέρα π.) Sic edd. & M. l. 8. Εὐρέονται) ξύρονται W. at
 Fl. vulgatum ruetur. l. 10. Εὐρέσθαι) Sic Fl. & c. Εὔρεσθαι
 W. Pag. 90. l. 3. Φέρουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκά-
 στου ἔτος γ.) Deerrant in W. sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. l. 7. Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην Fl. & M. l. 9. Οὔρεος)
 Sic M. Fl. Ald. B. 1. P. H. S. Οὔρεως I. l. 11. Χροῖην) χροῖαν
 W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan.
 Pag. 91. l. 8. Τῆσι) Adscivi ex W. quod lens. recte vide-
 rat. Τῆς edd. ead. Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum pro-

bat M. l. 16. Εἶσατο) ἴσατο Fl. & M. ead. Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ex W. est. Δοκέειν edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat Fl. An φορέουσι, ut supra, & infra non semel. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic edd. & M. Pag. 93. l. 7. Τὸ) Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν I. ead. Εἰσασθαι) ἴσασθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 9. Αὐτῶ) αὐτὸν Fl. l. 11. Ὡλοντο) Sic edd. & M. Pag. 94. l. 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς δ edd. & M. ead. Ὡλοντο) Sic M. ut modo. Ὡλοντο edd. l. 8. Ἐχε) Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. l. 9. Παῖδας) παῖδα Fl. Vulgatum firmat M. l. 16. Τὰ) τὸ W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Sic Fl. & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. Pag. 96. l. 2. Εἰσασθαι) ἴσασθαι Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. l. 4. Ἐθνησάμην) ἐθευσάμην W. & Fl. l. 7. Οὐ) Deest in Fl. l. 15. Δέξομαι) Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέκομαι P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. ead. Ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας Fl. & W. Ἐνίοισιν, οἱ ἰχθ. M. Pag. 97. l. 4. Ἀττης) Edd. & M. Lege Ἀττις. ead. Γένος) γένος μὲν W. l. 14. Ἀπικέσται) ἐπικέσται M. Fl. & V. 2. Cett. quod edidimus ead. Φέρουσι) Sic edd. & M. Forſan φορέουσι. Pag. 98. l. 8. Ἐπ') Recte L. Fl. I. P. &c. Ἀπ' male Ald. & H. 2. l. 11. Κέραα) Ita Fl. H. P. S. &c. Κέρα I. l. 12. Προφυλαίοισι) προφυλέοισι W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἔμοι μὲν νῦν Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. ead. Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. l. 3. Πεποιημέους) Bene M. Fl. Ald. P. &c. Πεποιημέους male I. & V. 2. l. 4. Καλέονται) καλέεται Schol. Aristoph. ead. Νευρόπαστα) νευρόπαστα Fl. At vulgato assentitur M. l. 5. Σμιχρὸς) μικρὸς W. l. 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. ead. Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Λέρῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. ibid. l. 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl. l. 2. Ἠρήσατο) ἠράσατο Fl. Nil mut. M. l. 4. Αἰσχρῶ) αἰσχρὸν Fl. l. 8. Ἀρρώστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστέοντα Fl. male. l. 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. ead. Ἐχετο) εἶχετο Fl. ἰσχετο M. Forſan ἔσχετο, ut mox. Pag. 101. l. 2. Τὴν) ἦν Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) φρενοβλαβία W. l. 6. Τοιᾶδε) Sic edd. & M. Forſan τοιῆδε. l. 9.

ἔσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. ἔγχετο) ἐγχαίρει W. & Fl. l. 11. φόνον) φθόνον Pell. ead. Προξενείεις) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρήτη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. Amst. Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. Ὀρην) Sic B. 1. 2. (& 4.) Cett. ὄρην cum M. Pag. 103. l. 8. Τὴν) ἣν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. ead. Ἐπεδέξαο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαο Fl. Ἀπεδέξαο M. l. 11. Δέ) Non agnoscit W. l. 12. Δίσσετο) ἐλίσσετο W. recte. Pag. 104. l. 1. Ἐπείθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. Ὠδύρετο) ὀδύρετο Fl. l. 13. Τρωῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα Fl. Τρώμα M. l. 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοις) οἰκίοισι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αυτῖς) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὐθῖς cett. male. l. 6. Ἐτέρη) ἑταίρη male W. l. 7. Ὦν) ῥῶν W. male. l. 11. Ὀρρώδεε) ὀρρώδεον Fl. l. 12. Ἀρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Sorian. l. 16. Νηδν) νεῶν W. Pag. 106. l. 5. Ἐδίζετο) ἐδίζητο W. l. 6. Ἡδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. Ἀπικνεομένη) ἀπικαμένη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούων) γούον male l. l. 13. Ὡμολόγηε) ὠμολόγηεν Fl. Vulgato favet M. l. 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. Ἐπεκάλεε W. l. 16. Ἐξέσθηε) ἐρέσθηεν Fl. Ἐφην W. Pag. 107. l. 2. Ἡνεικεν) Sic W. Ἐρεικε edd. ead. Οὐπότε) οὔτε Fl. Lege οὐκοτε, etsi οὔποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. Ὦν) ῥῶν W. male. l. 7. Ἡῖς) Bene Fr. P. & c. Fl. ἥεν. M. ἥεν, quod verum credo. l. 8. Μιν) μὴν male l. l. 9. Ἐχε) εἶχεν W. εἶχε Fl. l. 10. Τοῖς) οἷς male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. Ἦττε) αὐτὲς W. l. 5. Εἶνεκα) ἔνεκα W. l. 7. Ἐνεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. Ἐνήκαι l. Ἐνεῖκα M. a manu rec. ead. Ἐνεικε) ἥνεικεν W. solus. l. 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. Ἡῖον) Fl. ἥον. M. ἥιον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσαο) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὔτω & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. Ὠφελε) ὠφελλεν W. Ὠφελεν Fl. l. 16. Ἀπολέλοιπε) ἀπ—εν W. Ἀ—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἶνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. Ἰρολογούσι) Recte M. Ἰρολογ— edd. l. 14. Παραμυθούμενοι) παραμυθ. male. l. ead. Χαριζόμενοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζμενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἰμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) Restitui ex M. & S. Ἐνεδήσατο cett. male. l. 9. Μέν μοι) μάντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. Ἀποκρίνται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. Ἀποκρίται l.

& marg. *A. 1. l. 6. Καὶ οἷδε*) Et sic M. cum edd. *l. 10. Ἀγαθὰ*) *Ξὺν Fl.* omisso ἀγαθά. W. vero ἀγ. *Ξὺν ἀπάσῃ. l. 11. Εὐχολέων*) Bene S. & *Amst. Εὐχολέων* cett. & M. prave. *l. 14. Ἦσαν*) ἦσαν W. *l. 15. Ὦν*) ὦν W. male. *l. 17. Ἐγείρουσι*) ἀγείρουσι W. perperam. *Pag. 114. l. 1. Κατίζουσι*) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum W. *Καθίζουσι* male *B. 1. P. S. l. 3. Ἀνέρχεται*) ἀνέρχεται M. Vulgatum probat *Fl. l. 9. Ἀλλοθὶ κου*) Et sic *Fl.* cum *I. P. &c. l. 14. Τῶν*) Restitui ex W. *Τὸν* edd. & M. male. *l. 15. Κομίζουσι*) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνον πρόσδε κείμενον κατίαςι W. & *Fl. Pag. 115. l. 6. Ποτὲ*) Nil mut. edd. & M. *l. 7. Ἐπικέεται*) Sic M. & *Fl. Ἐπικέεται* cett. *l. 9. Δοκέειν*) δοκέει edd. & M. male. *l. 10. Μέγα ἐς*) ἐς μέγα W. male. *l. 11. Τοσαῦτα*) τοσάδε W. *l. 13. Καὶ*) Omittunt W. & *Fl. l. 14. Ἐκ γῆς*) Recepi ex L. *Ἐκ γῆς* edd. & M. *l. 15. Ἐπικέεται*) Ita Solan. *Ἐπικέεται l. B. 1. S. &c. Ἀποκέεται H. P.* peius. *ead. Αὐτὸν*) Recepi ex W. & *Fl. Αὐτὸν* cett. male. *Pag. 116. l. 1. Τε*) Sic edd. & M. *Lege γάρ. ead. Χρυσέειν*) Restitut. ex W. *Χρυσέοις* edd. priores. *l. 5. Αὐτίς*) αὐτίς P. *l. 7. Πάμπαν*) Nil mut. *Fl. & M. &c. l. 8. Οὐκ*) οὐχ. margo *B. 1.* frustra. *l. 11. Ὦν*) Recte W. ut semper in hoc libello. *Οὐν* edd. except. *B. 1. 2.* quae ὦν. *ead. Ἐσέρχονται*) Recte sic emendatum in M. *Εἰσέρχονται* edd. male. *l. 12. Μοῦνον*) Omisit *Fl.* Adest in cett. & M. *l. 13. Τοι*) οἱ *Fl. & M.* ac mox οἷσι, frustra. *l. 14. Ἐν δὲ τῷδε*) Bene *Fl. M. P. Ἐν δὲ δε τῷ l. Pag. 117. l. 1. Φέρουσι*) Recte plurimae. *Φέρουσι Fl. & M. l. 2. Ταύροιςιν*) Ex *Fl. Ταύροις* male *I. Ταύροις* cett. *l. 3. Εἴματα*) Sic W. *Ὀμματα* edd. *l. 12. Περικέεται*) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l. 13. Ὑδατώδες*) Vid. nott. *l. 15. Φορέουσι*) φέρουσι edd. priores. *Pag. 118. l. 2. Ἐργου*) ἔργου W. Sed in marg. est ἔργου. *l. 5. Κάρτα*) M. *Fl.* aliaque recte. *Χάρτα l. male. l. 6. Πυρώδεα*) Sic & *Fl.* cum cett. *Πυρῶδεα W. l. 7. Ἐστὼς*) ἐστῶς *B. 1.* Sed *B. 2.* cum *Fl. P. &c.* vulgatum servat. *l. 8. Ἰστορέη*) Nil mutare edd. & M. addit Solan. *Ἐσορέη* forsan. *l. 11. Μέν*) Ex W. est. Non erat in edd. *l. 14. Πέρι*) Deest in W. *l. 17. Περιστερὴν*) περιστερὴν W. non assentiente *Fl. Pag. 119. l. 3. Κέεται*) Et sic iam *Fl. l. 8. Πάντεσι*) παντέσι W. Nil mut. *Fl. l. 11. Κέεται*) κέεται *Fl.* Sed prius M. cum edd. vulgo. *l. 14. Πραθήβην*) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P. M. Pag. 120. l. 2. Ἥδε*) Inferui ex *Fl. & W.* aberat vulgo. *l. 4. Ἐν*) Restitut. ex M. Nam ἐν edd. male. *ead. Ἄλλο*) ἄλλω male W. solus. *l. 5. Εἴμασι*) εἴματι *Fl.* Vulgato favet M. *l. 10. Ἐν*) Sic & W.

cum *Fl.* &c. *l.* 11. ὄδε) ὄδε *Fl.* *l.* 13. ἑθέλησι) ἑθέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) *Sic B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιρεὺς *edd.* vulgo. *l.* 2. Ἐπερέσται) ἐπαιρέσται *Fl.* *Vulgatum* probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἑθέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) *Sic* & *M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κέεται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κέεται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμειος *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσιν) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο *edd.* antea male. *ead.* Συμφορῇ) *Ita* *edd.* & *M.* Συμφοραὶ *marg.* *l.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγηε) *Recepi* ex *W.* Ὁμολόγηε *edd.* *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῖθες) *Admissi* ex *W.* Χειροῖθεις *edd.* *l.* 7. Ἀποδεδέχαται) *Sic M.* cum *edd.* recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδηφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) *Ita Fl.* *M.* Πᾶσα *edd.* vulgo. *l.* 12. Ἀρχιρεὺς) *Sic* bene emendatum in *M.* Vulgo ἀρχιρεὺς. *l.* 13. Δέ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P. S. H. Fl.* Καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχωνται) *Sic B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰποὶ) *Omisit Fl.* *ead.* Τίγνονται) *Et* sic *Fl.* cum *cett.* *l.* 9. Εἶν) ἔιν *S.* & *B.* 4. *ead.* Δέ) *Abeſt* ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέων *Fl.* & *M.* Αὐτέον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐθνησάμην) ἑθνησάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θωύματα) Bene *M. B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θωύματα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adscriptum *marg.* *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') *Abeſt* ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) *Sic I. H. B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἶπαι) *Ita* plurimae. Εἶπειν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. *edd.* & *M.* *Forſ.* φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρύων) *Et* sic *M.* cum *edd.* *l.* 17. col. 1. Πότερον ὄρνις) *Vide* notam *Palmerii* ad hunc loc. *Cler. Pag.* 126. *l.* 1. Δέξεται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρύονι) *Et* hoc probat *M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες male *Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) Bene *M. Fl. Fr. P.* &c. Σπένδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ὀρτέων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζωὰ *W.* cum puncto subſcripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἐορτήν) *Sic Fl. P.* Ὀρτήν *I. W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. *edd.* Sed & *M.* ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι *marg.* *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) *Ex* emend. *Solan.* Ὀρκια *edd.* & *M.* male. *l.* 14. Ἀποκέαται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ ἴσως τὸ *L.* Vulgatum tenet *Fl. M.* &c. *ead.* Ἐτεα) ἔτη *M.* ἔστι *marg.* *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίψαι) ἀπαρ-

βί. W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρειν*) Ita *P. Fr. S. Φέρειν M. l. Fl. H. B. i. Ald. ead. Τῷ ἐκδύσαν*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκδύσαν I. & marg. A. i. l. 9. Ἑπτὰ ἐννέα Graev.* Nil mut. *M. & edd. l. 10. Πρὸς* *Fl. & marg. A. i. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων*) αὐτῶν *edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας*) ἐναγέας *Fl. l. 4. Ἰσώτατον*) Bene *Fl. I. P. S. Ἰσώτατον W. l. 5. Δικαίουσι*) Ita longe plurimae & *M. sed a recentiore manu. Δικαίουσι I. & V. 2. l. 6. Δὴ* δὲ male *M. & Fl. l. 8. Πανηγ.*) Omissum περί post πανηγ. in *edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκείνοι*) ἐκαστοι *M. l. 16. Αὐτοῦ*) Ἀν ἐντοῦ, *Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ ἐπὶ ἴσως L. male. l. 2. Χρῶμενος*) χρῶμενος *M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοχοιτέων*) χαμαιχοιτέων *Fl. Sed vulgatum tuetur M. l. 5. Αὐτίς* Recte *B. i. 2. (4.) Fl. & M. Αὐτίς I. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε*) Sic *edd. & M. Τόνδε L. l. 11. Αὐτίς*) Bene *B. i. 2. (4.) & M. Αὐτίς* male *Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν*) ζῶν cum puncto subscr. *W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στρέφαντες*) στρέφαντες *Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατενεχθέντα*) Εἰ sic *Fl. cum cett. ead. Θνήσκουσι*) πίπτοντα *θησκουσι* *edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πέρην*) Hoc recte exhibent *B. i. Fr. P. S. & M. Ἐσπέρην* iunctim *Ald. I. H. Ἐς πέρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κεῖνοι*) Ita *Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.) Nisi quod τὰ, κείνοι* pleraeque. *Ἐκεῖνοι* minus recte *I. V. 2. M. l. 6. Μιν*) μὴν *Pell. l. 15. Τὸ οὔνομα*) Ita Ionice *W. Τοῦνομα* *edd. Τοῖ ὄνομα Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adscript. marg. *B. i. l. 12. Γὰρ τοι*) Omittit γὰρ τοι *Th. Mag. v. ἀπρί. ead. Ἐδοξε*) ἔδοξα marg. *B. i. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων*) τοῦτον *Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην*) Nihil variare *edd. notat Solan. Pag. 134. l. 2. Εὐροίας*) Sic *Fl. & ex ea marg. A. i. Εὐρροίας Ald. 2. Εὐνολας* cett. quod reieci-mus. *l. 5. Γραμματέιον*) γραμματίον *Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ*) τὸ αὐτὸ τοῦ *C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ*) Ex *C. hoc infertum. Aberat ab V. ibid. l. 15. Παρονόμαζον*) παρανομάζοντ edita. Emendavit *Solan. ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος*) Quinque haec absunt in *C. l. 21. col. 2. Ὀκτὼ*) *C. κ',* quod ad verum propius accedit. *Solan. ibid. l. 22. Ἐγταυθ'*

Ὀμήρου) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi facitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz. ibid. l. 24.* ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημνύνει. Mutavit *Solan.* l. 26. col. 1. Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post si recte inferunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὸ) Admissi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead.* ἑλλείπει) ἑλλείπει edita. Emendavit *Solan.* Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπίδοξου edd. l. 6. Σοι) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent ceti. l. 13. Πλείων) πλείον Fl. l. 15. Νομίζεις) νομίζεις Fl. Pag. 137. l. 6. Ἄν) Deeit in Fl. l. 11. Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. l. 13. Μυρία) Bene l. Fl. Fr. P. &c. Κυρία) male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. l. 16. Καταμανθάνω) Omisit Fl. Pag. 138. l. 8. Μύθοις) Bene sic Fl. l. B. S. Λύθοις H. l. Λύθοις P. l. 9. Δὲ μετὰ) δέ με τὰ S. l. 14. Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit *Solan.* l. 15. col. 2. Ὀμηρος γὰρ) Ita refinxit *Solan.* Edit enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. l. 18. col. 1. Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan.* Pag. 139. l. 1. Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλειῶν Καλλιόπην Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὴν pro σὴν male S. ead. Ταύτην δὲ) ταυτί δὲ Fl. Ταυτί δὲ S. Ταυτί γὰρ non modo marg. A. l. adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improblem. Τοιαύτην γὰρ non male etiam coniecerat *Gesner.* Ταυτῶ) L. Ταύτην δὴ marg. B. l. Quod edidi, est in l. *Ald. P. H. B.* l. 1. l. 5. Τῶ) τὸ Fl. l. 10. Ἰωνικὴν) Ἰὼν ἢ Fl. ead. Σμύρναν) Sic bene B. l. 2. (& 4.) Fr. Στυππία Fl. l. *Ald. H. P. S.* l. 12. Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεγαλώπην marg. A. l. l. 18. Ἰός) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex *Anthol.* Sed Ἰός apud *Gell.* III, 11 f. edidit *Gronov.* Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2.* Μελησγενῆ) Μελησγενὴς Fl. l. 3. Πενίαν) Sic l. & marg. B. l. Πενίας ceti. l. 4. Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ l. aliaeque edd. l. 5. Περιστερὸν) περὶ στερεὸν edd. priores. Pag. 141. l. 3. Ἐπ' ἰσὺς ἀξίας) Ex emendatione *Gesneri.* Ἐπίσους ἀξίως vulgo. l. 5. Τὸ δ') τόδ' edd. priores. l. 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id fastulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ὃν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τὸδε coniungit, & comma ante ὃν delet. l. 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἄστυμμ.) ἐπισκῶματι τῆς ἀστυμετρίας Fl. l. 12. Τοῦπίγραμματος) τοῦπίσαγμα emendat Erasim. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν) Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῆδ' οὖν P. Μῆ δὲ γοῦν I. & marg. A. 1. l. 7. Παθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἡλικίας) ἡλικίας male I. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) κομᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverse. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφείης) φιλοσοφεῖς Fl. ead. 'Ετ') Ita edd. Leg. ἐν marg. I. recte. l. 8. Ἐξίν) Bene P. H. &c. Ἐλξεν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδαρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μετείσις) μετείης Fl. male. Μετίσις correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργων) ἔργον prave V. 2. l. 16. Σοί) Constans, at mala lectio. Σὸν Ienl. ead. Μοί) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὁρμώσης) ὁρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Γὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέτβεις) Forl. πρεσβείας. l. 8. Χρυσηλάκατον) χρησηλάκ. male I. l. 11. Ἡρακλέος) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγε) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαί) Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solan. At sic saltem ἀρχαί scribendum fuisset. Forfan ἀρχεται dedit Scholiafist. idque per compendium, ἀρχαί pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατάδου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic I. & V. 2. (& B. 4.) Τοῦν σοι ἢ ἢ cett. Μὴ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσαν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν cett. l. 9. Ἀλλα) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαφιλῶς) Sic pleraeque. Δαφιλῶς I. Δαφιλῆς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑποβολὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. I. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. Λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τῶν λόγων) τῶ δόρω Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράξειεν) ταραξίεν I. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατανάλωται Fl. l. 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς Fl. ead. Lucian. Vol. IX.

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίαις *Fl.* l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S.* *Pag.* 152. l. 3. "H) Bene *Ald. Fr. B.* 1. 2. *P. S. H.* "H. adspirate l. *V.* 2. *Fl.* l. 8. Παραβάντα) παραβάντας *Fl.* l. 12. Παύσωνος) *Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσανος & μοχ Πάσσωσι ac Πάσσωνα male reliquae omnes.* l. 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον *male Fl.* *Pag.* 153. l. 5. Κείμενον) *Omifit Fl.* l. 13. "Ο) à marg. *A.* 1. l. 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει *Fl.* *Pag.* 154. l. 5. Αντι) Bene *V.* 2. *P.* *Aliae quaedam αντι male. ead. Κυήματος) Recte plurimae. Κυήματος H.* 1. & 2. *ead.* "Αφροντις) ἀφρων τις *male P. Iola.* l. 10. Γραμματείον) γραμματίον *Fl.* *Pag.* 155. l. 11. Γραμματείου) γραμματίου *Fl.* l. 16. Περιτρέφας) παρρατρέφας *emendat Gefn.* *Pag.* 156. l. 1. Τε) *Omittit Fl.* l. 5. Ποίησιν καινὴν) *Utrumque deest in Fl.* l. 6. 'Ετέροις) ἐταίροις *Fl.* *prave.* l. 9. Τόδε δράμα) τὸ βιβλίον) *Ita Gefn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου.* *Pag.* 157. l. 3. 'Αντίπατρε) 'Αρχία *L. male.* l. 12. 'Αδύνατον) *Omittit M.* l. 14. Κατειλήφαμεν) κατηλείφαμεν *perverse l.* *Pag.* 158. l. 3. 'Εφ') ὑφ' *edd. priores.* l. 6. Τε) γε *S. & B.* 4. *Pag.* 159. l. 9. Δημοκόλακα) *Recte P. I. aliaeque. Δημόλακα male H. S. & Ald.* *Sed correctum in marg.* *Pag.* 160. l. 15. Παιδιά) *Nihil var. edd. Παιδιά Marfil. recte.* *Pag.* 161. l. 3. Συνακτικῶ) συνακτικῶ *Fl.* l. 8. Αὐτῶ) *Ita omnes.* l. 11. 'Επ') ἐφ' *Fl. male.* l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ *Fl. cum lacuna.* *Pag.* 162. l. 4. 'Απὸ) ἐπὶ *Fl.* l. 6. 'Εβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl. quod verum credo, quia alterum magis Atticum.* l. 13. Τούτῳ) τούτοις *male Fl.* l. 14. Προείμην) προήμην *Fl.* *Pag.* 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ *marg. A.* 1. l. 9. Πύλας) *Ita Fl. ut Palm. νοήluit. Πύλον cett. & Graev.* l. 13. Φροντίσας) φροντίζων *Fl.* *Pag.* 165. l. 2. Τούτους) τούτοις *Fl.* l. 10. Τοῦτο τοῖς) *Ex emend. Solan. & Iensii. Τούτοις edd. antea male.* *Pag.* 166. l. 6. 'Ο δὲ) ὡς *legit I. I. Wetft. Pro ὃ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις est ἐπεικῶς in Fl.* *Pag.* 167. l. 4. 'Αθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl.* l. 15. 'Ρᾶστα ἦν) ἦν ῥᾶστα *αν Fl.* *Pag.* 168. l. 3. Εἰ) *Deest in Fl. ead. Τοιούτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα Fl. ead. Τί) ἔτι Fl.* l. 9. Λέγων) *Sic dedi ex l. V. 2. & Fl.* "Αγων *cett. Λέγων etiam marg. A. i W.* l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ *Fl.* *Pag.* 169. l. 2. Κατηναλ.) καταναλ. *Fl.* l. 8. Γυμνάσιον) *Sic plurimae. Γυμνάσιον l. V. 2. Fl. ead. Τὰ τοιαῦτα) Desunt in Fl.* l. 10. "Εχει) ἔχοι *Fl.* *Pag.* 170. l. 7. Διεφέρομεν — ὁρώντων) *Nil varietatis inveniri addit Solan.* l. 14. Καθυπισχυνόμενος) καθυπισχυνόμενος *Fl.* *Pag.* 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

εν B. 1. Correxuit B. 2. l. 14. Εἰς ἦν) ἦς omisso εἰς Fl. l. 15. Ἐχωρήγουν) Bene S. & Amst. Ἐχωρήγουν male H. 1. 2. P. B. I. Ald. Fl. Pag. 173. l. 3. Παρὰ) Rescripti ex Fl. l. & V. 2. Περὶ male cett. l. 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων Fl. l. 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. Pag. 174. l. 1. Θάνατος) Emendatio Gefneri necessaria. Θάνατον edd. priores. l. 8. Εὐσχημῶς) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημόνως edd. priores male. Pag. 175. l. 7. Ἐλέγξειαν) Bene l. H. &c. Ἐλεγξαν male P. l. 8. Μακεδόνες) Μακεδόναίς Ald. Sed vulgatum eius margini adscriptum. l. 12. Εὐκτήμονος) Bene Fl. I. Fr. P. &c. Εὐτήμονος male l. Pag. 176. l. 4. Δὴ) Omittit Fl. l. 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. l. 10. Ἀξείς) ἄξι Fl. l. 16. Λῆμα) φώνημα marg. A. 1. Pag. 177. l. 2. Ἡ) εἰ H. 1. & 2. l. 3. Ψυχῶν) ψυχαῖς Fl. l. 5. Εἰς) Omisit H. 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 2. ΖΕΤΣ &c.) Nomina personar. ex B. 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inscriptis. Cett. omiserunt. ΖΕΤΣ Fl. H. Ald. Fr. l. 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. Pag. 179. l. 1. Ὁ) Abest artic. in l. adest in Fl. P. H. &c. l. 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. S. l. 15. Ἐπαχθὲς) ἐπαλθὲς B. 4. Pag. 181. l. 10. Φατρίαν) φατρίαν male l. ead. Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν Fl. l. 12. Σειληνόν) Σιληνόν edd. quas vidi omnes. Pag. 182. l. 22. col. 1. Πίοντες) πίνοντας V. Sed in impressis mutatum est. Solan. Deest tamen aliquid. Reitz. l. 25. col. 2. Οἷς) ὧς erat in impress. Οὗς Exc. G. & V. Lege οἷς, ut in C. est. Solanus. ibid. l. 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. Pag. 183. l. 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male l. Pag. 184. l. 15. col. 1. Ἐλίαν) ἑλίαν V. ibid. l. 16. Ῥύται) ῥύται C. l. 19. col. 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan. Pag. 185. l. 13. Θήλειαι) Abest a Fl. l. 15. Ἰασίονα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gefn. Ἰάσωνα edd. septem. Ἰάσωνα Fl. Ἰξίονα L. Pag. 186. l. 11. Ἐπεισεκκληθήσαν) Restitui ex Fl. Ἐπεισεκεκλ. cett. male. (Ἐπεισεκλήθησαν S.) l. 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακράν. Pag. 188. l. 8. Μητραλοῖον) Sic I. Fr. P. &c. Μητρολῶν Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολοῖον Fl. l. 14. col. 1. Μητρολῶν) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλοῖον. Reitz. ead. Ἀλκμαίονος) Sic in V. recte legitur.

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan. l. 17. col. 1.* Ἀπεκτονῶς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead. col. 2.* Ουτος) οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὗτος Δολερὸς — οὗτος. *Reitz. l. 20. col. 2.* Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid. l. 21. Φασι*) Omissum erat in editis. *ibid. l. 22. Καὶ ἐξ ἐνδρς*) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοιτιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan. l. 23. col. 1.* Ἦκε) *Quam* C. Ergo legit ἦ, recte. *Solanus. Pag. 189. l. 3. Καταντικρὺ*) Deest in *Fl. l. 6. Ἡμῶν*) ἡμῶν male *Fl. Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ*) Ita *I. B. 1. Fl. S. Ἀγαθὴ τύχη*, nominandi casu *H. P. Fr. Ald. l. 5. Τῆς*) Sine artic. *Fl. Pag. 192. l. 1. Ἐαυτοὺς*) αὐτοὺς *Fl. l. 15. Θῆκας τὰς*) Omisit *H. 2. sola. Pag. 193. l. 6. Καὶνὰ*) Et sic *Fl. cum cett. l. 10. Στήλην*) δῶλην male *B. ait Solan. Sed errat, si B. 1. vel 2. vult.* Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (*Θύλην B. 4.*) *l. 13. Τοῦτο*) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam *Solan. Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ*) ei omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B. 1. 2. P. & Fl.* Omis. in cett. *l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.*) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H. I.* aequae ac in *B. &c.* aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκινού *B. 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερκῆ*) Nil mut. edd. *l. 5. Ἀνυποδητεῖς*) Sic *Fl. Ald. Fr. B. 1. P. &c. Ἀνυποδετεῖς I. ead. Καὶ Δηριώδην*) Omisit *Fl. l. 8. Εὐναζόμενος*) εὐνηθισόμενος *Fl. l. 9. Ἄσπην*) ἄσπην *I. sola, & marg. A. 1. W. ead. Πάμπολλον*) παμπόλλην *Pell. l. 10. Τοῦτο λεπτόν*) τὸ τριβώνιον λευκόν *Fl. l. 11. ΚΥΝ.*) Κυνι. *Fl. mox Κυνικὸς* plene, dein bis, ter *K. & Λ.* tantum. Postea vero toto *Dial.* personas omittit, spatio tantum relicto. *l. 12. Καὶ*) Omisit *Fl. Pag. 196. l. 1. Παρέχον*) *Forf. παρέχοι*, adscrips. *Gesn. l. 16. ΛΥΚ.*) Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. *Pag. 197. l. 8. Ἐκπληροῖ*) ἐκτελεῖ *Fl. l. 13. Ἄρα*) ἄρα *Fl. ead. Καὶ αὐτῇ*) Sic *I. Αὐτῇ* sine καὶ *H. P. B. 1. Fr. Ald. S. Αὐτῆς Fl.* similiter spreto καὶ. *Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.*) τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1. W. l. 4. Πότερ'*) Ita *Fl. Fr. l. P. &c. l. 6. Μάθοις*) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. *l. 11. Οὐδὲν χεῖρον*) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. *Οὐδὲν l. & Fl. ead. (H)* ἢν *L. l. 15. Ἐχειν*) Deest in *Fl. Pag. 199. l. 2. Τῶν λοιπῶν*) τὸ λοιπὸν *Fl. l. 13. ΚΤΝ.)* Addidi ex *l. B. 1. H. &c.* Aberat in *P. ead. Εἰ κακῶς*) σὴν εἰ κ. Ienf. Nil mut. edd. *Pag. 200. l. 2. ΑΥΚ.)* Personam *ΚΤΝ.* hic male *H. 1. 2. (& B. 4.) l. 5. Μόνον*) μόνον *Fl.* Sed perinde est. *l. 10. Παραρκεῖ*) ἀρκεῖ *Fl. Pag. 202. l. 5. Δὲ*) δαι *Fl. l. 6. Οὐδὲ τοῦτο*) Pro his duobus οὐ tantum *Fl. l. 9. Ἐχον*) Forfan ἔχον, Gesn. *Pag. 203. l. 14. Κακὰ*) κατὰ male *H. 2.* cum tamen *H. 1.* recte. *Pag. 205. l. 5. Λυμαίνονται δὲ*) ἢ λυμαίνονται *Fl. l. 15. Χρήσδε*) χρήσθαι male *Fl. Pag. 206. l. 4. Μή*) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adscripserat Gesnerus. Bene; sed iam non opus. *Pag. 207. l. 2. Θηρίου*) εἰ θηρίου *Fl. l. 4. Θηρίον*) θηρίον male *H. 2. l. 12. Τὸν πάντων*) τῶν edd. priores. *Pag. 208. l. 6. Τοιούτων*) *Fl.* praeunte dedi. *Τοιούτος* cett. *l. 7. Καὶ κρατεῖν*) Et sic *Fl.* cum reliquis. *l. 11. Ἀνυπόδηντος*) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδηντος. Ut Philopatr. c. 21 &c. *l. 13. Μόνον*) μόνον *Fl. l. 14. Αὐτῶν*) Bene edd. vert. Αὐτὸν male *P. Pag. 209. l. 2. Ἰππῶν*) ἵππων *P.* sola. *l. 11. Χείρονος*) τοῦς χείρονος *Fl. Pag. 210. l. 16. Μᾶλλον*) Nihil variant edd. *Pag. 211. l. 1. καὶ*) Non agnoscit *B. 4. ead. Ἀπειχαιντ'*) Lacuna hic in *Fl. Pag. 212. l. 5. Ἐφίεσδε*) ἀφίεσδε *l. male.* Prius cett. *l. 8. Ὑμῖν δὲ*) ἡμῖν *H. 1. & 2. male. l. 9. Ἐπανορθοῦν*) Bene *Fl. P. S. Amst. (B. 4.) Ἀπανορθοῦν l. V. 2. Fr. H. B. male. l. 10. Ἐπιτιμῶμεν*) ἐπιτιμῶμεν *L. vel Ehc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ.* abest a *Fl. ead. Βουλευομένοις*) βουλευόμενοι, ἴσως *L. Ἀξιώτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν* *Fl.* In vulgato conspirant cett. *Pag. 213. l. 4. Ὁ δὲ*) ὃ δὲ male *l. & V. 2. l. 10. Φαίνεται*) δύναται *G. l. 12. Ἄλλων*) ἄλλας *Fl. l. 15. Πείσεσθαι*) πείσεσθε *Fl. Πείσεσθαι* marg. *A. 1. Pag. 214. l. 9. Οὐ*) Omisit *V. 2. Pag. 215. l. 1. Ἐπισκόπει*) ἐπισκοπῇ male *H. 2. ead. Αὐτοὶ*) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. l. Ald. B. r. H. P. &c. Ψευδοσοφιστής* *Th. Mag. male in v. τεχνίζεται*

Sed recte *Λευδοσοφιστῇ* idem v. ὤ. l. 3. *ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.*) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΥΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ. tantum. l. 12. col. 1. *Βουλόμενος*) Lacuna hic est in V. Deest nempe *ἐλέγχειν*, aut simile quid. Solan. *ibid.* l. 13. *Εισήγαγε*) Hoc fuit initium Mf. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. Cler. Pag. 217. l. 11. *Ἐχων*) Nihil variare edd. addit Solan. l. 13. *Ἐπιστάμενον*) Bene Fl. B. 2. P. *Ἐπιστάμενος* male I. H. B. 1. Ald. Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. *Ἀπαρεμφ.*) Videatur *ἀπαρεμφάτω* hic abundare. Vide not. Graev. Cler. Pag. 219. l. 1. *Ἐγὼ δέ*) *ἐγὼ δέ σε* B. 2. & Amst. Non habent *σε* ceterae. l. 4. *Τετραπλῆ*) Ita I. H. P. B. 1. & c. *Τριπλῆ* Fl. l. 13. *Συνήσω*) *συνήσω* Fl. Pag. 220. l. 3. *Κακὸν*) Sic Fl. & P. (& B. 4.) *Κακὸν* reliq. l. 8. *Παρήξεν*) Adoptavi ex I. V. 2. & G. *Παρήξαι* cett. l. 16. col. 2. *νῦν*) *νῦν* prave editum ante, & erat *νῦν* hic male in V. Sed mox *ν* tantum habet, etsi in impr. *νῦν* utrobique editum sit. Solan. Pag. 221. l. 1. *Σολοικίζοντας*) *σολοικίζοντος* Fl. omisso *κατανοῆσαι*. l. 6. *Ἡ*) *πiousας* Fl. omisso *ἡ*. l. 7. *Παιδία*) *παιδσία* Fl. male. Pag. 222. l. 8. *Σου*) *σοι* Fl. l. 12. *Ἐκλελοχότας*) Ex G. & marg. A. 1. recepi. *Λέοντας* edd. Pag. 223. l. 1. *Ἐξειλοχότας*) Sic G. *Λέοντας* edd. *ead.* *Πάρεστιν*) *παίρεστιν* Fl. l. 2. *Δύο*) β Fl. *ead.* *Λήψεται*) Bene sic Fl. Fr. P. & c. *Λήψεται* male I. cum V. 2. l. 19. col. 1. *Λέγεσθαι*) *λέγεται* edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum *φασὶ* ex Cod. V. in *φασὶν* se mutasse notarat. Sed quia *λέγεσθαι* vel sine Codice legendum apparet, facile obsecundavi. Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. *Εὐθεία*) *εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ* editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. Reitz. *ibid.* l. 14. *Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν*) In V. & impr. *τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ*, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se reflexisse testatur Solanus. *ibid.* l. 15. *Οὖν*) Ita ex V. restituit idem, in editis erat *τοῦ* sine sensu. *ibid.* l. 21. *Φαμέν*) *φασὶ* editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz. *ibid.* l. 23. *Κοσμίως*) *κοσμικοῦ* Exc. G. l. 29. col. 1. *Οὖν*) Excidit hic aliqua vox, aut *συν-οὖν* legendum. Solan. Pag. 225. l. 1. *Εἶπε*) *οὖν* Fl. l. 9. *Καθαρώμενον*) *καθαρώμενον* male I. & V. 2. l. 12. *Ἀφιστάνειν*) Lacuna est in Fl. ante

ἀριστάνειν, & ἄμφω omiffum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead.* *col.* 2. Ἀκριβοῦν τὰττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τὰττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reliq.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζη *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gefn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστην *l.* 12. Πέτεσθαι) *G.* ducē cum Gefn. dedi. Πέτασθαι *edd.* *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνέω- γετο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. καθ' εἰς) καθείς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum *L.* hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μυστηνόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) *Exc. G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσται) *Ex Fl.* rescripsit Solan. Πείσται *l.* *B.* 1. *H.* *P. S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in *V.* tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Perfonam hanc, & mox ΛΥΚ. inferuit Gefn. *l.* 10. Γὰρ) γε *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *l.* Adest in *P. Fr. Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐναλλάττειν *edd.* *l.* 5. Δόξει) Forf. δοκεῖ, Gefn. *l.* 6. Εἰ) Forfan εἴη. (Εἴη *S.* & *B.* 4. unde recepit.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. l. B. i. Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὅν) ὃ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθίσεσθαι) καθίξεσθαι *Fl.* *ead.* Καθίζειν) *Amst.* bene (& *B.* 4.) Καθίσειν *edd.* *cett.* *l.* 5. Κάθισον) Sic Gefn. ex *Amst.* Κάθιζον *cett.* Κάθησον *l.* Καθίζον *B. i. l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἐτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) *Ex Fl.* recepi. Λέγειν *cett.* *l.* 3. Ἰκανῶς) Rescripsi ex *Fl. l. V.* 2. Ἰκανός *cett.* *l.* 4. Γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gefn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. *In* *cett.* omiffa. *l.* 4. Συνγένευκας) συνένευκας *edd.* priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων *C.* Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit Solan. *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀπολύξω) Bene omnes, demta *l.* quae ἀπολύξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσης) κατανομάσης *l.* *Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δέ) Sic nostrae. *T.* Gefn. ed. *l.* 12. Ἀπεργάσται) Hoc praetuli ex *l.* *Ald. B. i.*

Fr. S. Ἀπεργάζεται *P. H.* *l.* 13. Κατάλληξ(ς) κατάβληξ
 dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. *Pag.* 242.
l. 13. Ἐπομίσατο) Ex emendatione Kusteri. Ἐπομίσατο edd.
 priores. *Pag.* 243. *l.* 9. Ἰντρός) Sic edd. Lege ἰατρός. *l.* 15.
 Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσσον Homer. *Pag.* 244. *l.* 6. Μοι-
 χίαν) Hoc praeferunt edd. vet. Μοιχείαν *S.* & *Amst.* *l.* 7.
 Ἐκλανε) Bene correxit Solanus. Ἐκλυνσε edd. priores.
Pag. 245. *l.* 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. *l.* 8. Γε βούλει)
 καὶ βούλη ed. Gefner. *Pag.* 246. *l.* 2. Μηρία) μυρία male *l.* &
V. 2. non cett. *l.* 7. Πάρᾱ) Bene *I. S.* &c. Περὶ *P. H.* (&
B. 4.) *l.* 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene *L. Fr. B.* 1. 2. *H. P.* ΚΡΙΤ. male *Fl.*
I. Ald. V. 2. *S. Amst.* *Pag.* 247. *l.* 7. Δέ τέ μιν) Omiff. τε in
 edd. prioribus. *l.* 14. Δόχμια) Ex emendatione Solani &
 Guyet. Δόχμια edd. priores. *Pag.* 248. *l.* 11. Ἐπομόσωμαι)
 Sic edd. *Amst.* ἔπομόσωμαι. Gefner. ἐπομόσομαι, quem se-
 quor. *l.* 12. Ἀμβροτον) ἀμβροντον prave *I.* *Pag.* 250. *l.* 2.
 Ἐρχομαι) εὐχόμαι *V.* 2. Leg. ἔχομαι. *Pag.* 251. *l.* 10. Πα-
 ρᾱ) Sic *S.* Περὶ cett. *l.* 14. Ἐπὶ) περὶ *S.* *l.* 15. Ἡρακλείη) Ἡρα-
 κλῆος Homer. *Pag.* 252. *l.* 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ.
 Hom. *l.* 7. Γιγνομένῳ) γινομένῳ Schol. male. *l.* 16. Δέ) Ex
 Hom. inferui. Aberat ab edd. *Pag.* 253. *l.* 14. Αἰὼν) Aberat
 in *S.* & *Amst.* aderat in *P. B.* 1. *l.* &c. *Pag.* 254. *l.* 7. Οὐχὶ
 τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῷ vult Palm. *l.* 12. Θανατωθή-
 σῃ) θανάτῳ θῆσῃ discretim *B.* 4. *Pag.* 255. *l.* 6. Τύχοι) τύ-
 χῃ *Fl.* *l.* 9. Φλαύρον) φλαύρον *Fl.* male. *Pag.* 256. *l.* 9.
 Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἰσως *L.* *l.* 10. Ἐτερεῖον) Et sic *Fl.* cum cett.
l. 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt *C.* *Pag.* 257. *l.* 11. Ἐσκα-
 πίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus
 decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.
Pag. 258. *l.* 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu di-
 gnum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer
 Afm. cap. 16, & Cyn. c. 13. *l.* 17. Τὰ) καὶ male in editis.
 Emendavit Solan. *Pag.* 259. *l.* 8. λευκάδα πέτρην) λευκάδα
 πέτρ. littera maiuscula, *B.* 4. vertens etiam, *Leucadem petram.*
 Male. *Pag.* 260. *l.* 1. Μεσορί) Ex emend. Solani. Edd. &
 Schol. Μεσωρί. *l.* 5. Λώπους) λοπός Schol. Vulgarum tenent
Fl. I. Fr. B. P. H. ead. Ἐσπάρασε) Sic *Fl. I. P.* &c. Ἐσπάρ-
 ξε *B.* 1. 2. (& 4.) *l.* 15. Ἐσκοπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c.
 19. Est hic ω est in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. *I. B.* 4.) *l.* 16.
col. 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. *Pag.* 261.
l. 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν *B.* 4. *l.* 6. Ἐπὶ δέσπρα) ἐπὶ τὰ δέσ-
 πρα ed. Gefn. Abest artic. ab alijs. *l.* 14. Χαιρήσονται) χαί-
 ρου

ῥύσσονται *B. 1. 2. (& 4.)* *Pag. 262. l. 8. Πολὺν* Bene *Fl. Fr. H. P. &c.* Πολὴν *grave l. l. 10. λιμὸν* λιμόν. αὐχμὸν *Fl. punξο post λιμὸν collocato. Pag. 263. l. 5. Κατατρίχετε* Sic pleraeque. Κατατρίχετε *l. l. 6. Ἠκηκότε* Sic nostrae. Ἠκηκότε *Gesner. melius. An ἠκηκάτε; Pag. 264. l. 13. Ὀνούμενοι* An ὀνάμενοι; *Pell. Pag. 267. l. 2. Ἐκλείσει* Resistit ex *Pell. & B. 1. 2. Ἐκλείσει* male *Fl. I. Ald. Fr. H. S. Ἐκλείσει* *Amst. l. 7. Εἶτ'* Sic vet. *Eið' S. & Amst. Εἶτ' Fl. discretim. l. 14. Οὗτας &c.)* Haec verba exhibet *Fl. At l. Ald. H. S. B. Fr. Οὗτας ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ,*

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & *Coll. cum Fl. B. Ald. Fr. P. S. l. 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.)* Ita *B. 1. 2. Omitunt cert. Pag. 274. l. 5. Διόσκουροι* Ita hic & mox constant. *l. 7. Αὐτὴν* αὐτὴ *Fl. l. 15. Θύρας* Ita plurimae bene. Θύρας *l. V. 2. Pag. 275. l. 6. Ἀνδρα* Sic *Fl. aliaeque recte. Ἀνδρα l. l. 7. Ἀμφιτρίωνι* Ἀμφιτρίωνι male *l. & Fl. Pag. 276. l. 15. Δὴ* Δὴ *Fl. melius. Pag. 277. l. 4. Ἐκάστη* ἑκάστη *θεῶν ἑκάστη Fl. l. 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.)* Consentit *Fl. Pag. 280. l. 1. Φίλωνα* Φίλων *edd. priores. Φίλων L. Pag. 282. l. 7. Ἠγάσθη* Constantem esse lect. ait marg. *l. Pag. 285. l. 5. Αὐτῶν* Ita *P. aliaeque. Αὐτῶν Fl. l. 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον* Ita *edd. omnes. l. 10. Αὐτῶν* Cum spir. tenui *l. Fl. P. Αὐτῶν H. S. aliaeque. ead. Αὐτοῦς* Adspirare *Fl. H. P. S. Αὐτοῦς l. Pag. 286. l. 9. Διφκισμένους* Sic & *Fl. cum l. Fr. P. &c. l. 13. Γεγεννηκὸθ'* Recte sic *P. ut Iens. voluit. Γεγεννηκὸθ'* male *l. H. S. Fl. Fr. B. Pag. 287. l. 12. Ἄλλον* Ita *Fl. H. B. l. P. S. Ἄλλο l. Pag. 289. l. 2. Αὐτῷ* Sic *Fl. & pleraeque. Αὐτῷ l. Pag. 290. l. 2. Παρόντας* περιόντας *grave Fl. l. 7. Περίεστιν* περί ἐστιν *l. V. 2. Fr. Pag. 291. l. 2. Οὐ* — ἴσως *L. Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττόμενα* πράττομεν, *σχολῶν* *edd. antea male. l. 6. Ὑπακούσαι* ὑπακούσαι *edd. male. Ὑπακούσαι το, ἴσως L. Pag. 292. l. 3. Γραφεῦσι* Sic plurimae cum *Fl. Γραφεῦσι l. Pag. 293. l. 4. Τοῦ παντὸς τιθ.)* Ita *omn. edd. habere, adiecit Solan. l. 6. Ἀνδρείας* Sic iam *edd. omn. cum alias & ἀνδρείας habeant, ut c. 23 &c. l. 9. Δὴ* δεῖ male *Fl. Pag. 294. l. 13. Οὐδ'* &c.) Non habet haec Graeca *P. (neque B. 4.)* Habent *Fl. l. H. B. S. &c.*

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B. 2.* haec duo verba omit-
tit. (Desiderantur etiam in *B. 4.*) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald. & H. 1.*
l. 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B. 1. 2. (& 4.) P.* Aliae
omittunt inscript. person. *l. 9. Ξυνήρει*) Ξυνείρε *P. l. 13. Κῆ-
κείνας*) Bene sic *Ald. P. H. &c. Κῆκείνας* male *S. & Amst.*
Pag. 297. l. 5. Τοῖς) Bene sic vett. Τὴν male *S. & Amst. l. 10.*
Τοῦ) Sic *P.* ut Marcil. voluit. Καὶ edd. cett. *l. 12. Ἀρχὴν*)
Legi etiam potest ἰσχυρὴν, Pell. *Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ
πέμπτην*) Sic esse in edd. omnib. notat Solan. *l. 3. Οὐτῶ*)
Reitziana οὐτῶ, mendose. *l. 10. Θαλῆς*) Θαλλῆς edd. hac
prior. (excepta tamen *B. 4.* quae recte Θαλῆς.) *l. 13. Ὡς
τῶν ἐκείνης*) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μὲν*) μὲν
edd. Μὲν (ἴσως) *L. l. 13. Τοῦτον*) Nihil mut. edd. *l. 14. Αὐ-
τῶ*) αὐτῶ edd. prior. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ*) Sic Pell. Αὐ-
τὴν edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam MEN. edd.
hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Gesn. ead. Τραγω-
δίας) τραγωδίας edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μὴ-
δαμῶς*) Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At necessario
omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὡ Κρόνε — σοι τέθνται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 definebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 8. Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμποροῦσιν ὑβρεῖς, qui, ut lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐδ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείπει μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque per multa, satis mihi faciunt ad stabilendum Luciani vulgatum; inhihent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀναγύσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. illud ἀν, quod ante v. ἀναγύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Ms. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμούσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νότων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπᾶσω. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. Il. H, 332, Τῷ σὲ χρῆ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδ' νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

cad. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis sine ulla necessitate reperatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἐορτῆς. REITZ.

cad. l. 11. Ἐπτά) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN.

cad. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non est opus. Vid. Iστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omit-tendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. Marcilius. Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μὴ-δενὶ μὴδέν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπά-σης ἀρχῆς) Interp. si quis universe imperii vim expendat. Illud potius vertendum erat, si compararentur cum totius imperii po- tentia. VITRING.

cad. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπεσιτί-σαντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἀνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tesseræ lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Iensius iubet in ἐπινέυση. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Iensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectr. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μὴ δὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας· ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴτεται, οἶαν με οὔσαν ἀπολείπει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλέα) La royauté de la fève. Horat. Non regna vini sortiēre talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epiḡ. I, 25: ἐν Σατορναλοῖς λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παιῖται ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἀπαλθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμέ λήνται ἡ παιδιά. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίμημί σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός· Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἑρακλεία· sed & de gemmis masc. gen. *ibid.* c. 11, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Τοκ. c. 2, Asin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέξας — ἐμνημεκώς. Aḡ. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Αἰσop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στατινούς βούς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεῖς ὠλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδου) Hesiod. *Θεογ.* 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὕγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδὲν τὸ — πρᾶξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl.* & *B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἶος) *L. Fl. V. 2. P.* & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. *Od.* I, 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam supra *Rhet. Praec.* cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ...) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. *Ἐργ.* 109. Vid. Cler. *Art. Crit.* pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὃ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἶκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatorem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius *Perf.* III, 3, 15, *Compedum tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis constructio foret, de qua paulo supra, *Mort. Peregr.* c. 45 pr. Nec displiceret: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τάλαντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdidierint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Τὸ ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non polior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ' οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι mallem ἔστι. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la sebu. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς ex-cidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppedi-tant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τοῦτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellip-sin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσίου χοίνικὰ γε ἡμῶν πάντων κατασκεδά-σαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortali-bus apparentes frequenter dici ἐπιστάνας, exemplis docet I. Elfn. ad Aët. Apost. XXIII, 11. De vulgarissima autem el-lipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἔστι) Scribendum fuit εἶν. SOLAN. Obse-querer Solano εἶν rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχε-ραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim ae-que dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt diffimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. Z, 273 — 4, Θῆς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nost. μὴδὲ γυμναζέσθω, μὴδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταράσθε. χαίρειν μετὰ χαίρωντων &c. quamvis ibi altero membro δέῃ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθνήσκει, μήτε — δὲ σέαυτόν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνείλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἶν θυγάτηρ καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἔργα τοῦτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοί. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν ἀπὸ τῆς Ἡρᾶ — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφείλοι δ' — ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Ἀθήνας Ἑλένη; ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσασθε. Diffimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessel. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elfner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτίων) Μονοχίτων ὄν. An μονοχίτων ὄν scribendum pro μονοχιτίων. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτίων. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romano- rum togam. Οἰοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elfn. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) An προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Έρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitare legendum προσπαίζειν, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπελάζειν, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίατον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μὴ μάτην &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, ut *Cybelae matri sese adiungant*? cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλαὶ μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρύνοντι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. differt. tertia μὴδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείροντων διαφέροντα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt*. At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθέάζοντες verterant, *eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt*. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius cenfeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Cresfollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μὴδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalia, ne id quidem fas esto*. Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βᾶκχοι γένόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Mf. τυμπάνοις, Nam quamvis & cym-

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetae semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecynio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vet. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & consuetu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere superfedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρώτοι) (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles νόμου συμποτικούς, teste Athenaeo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξετάζετω, μηδὲ ἀναγράφετω &c. μηδὲ λ. ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. A. W. adscriptum erat ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζέσθω intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — έχόντων) Recte, pro γραφέτωσαν, έχέτωσαν. Vid. similiter αποτρεχόντων, απαιτούντων, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. ἀπερρίφθων pro ἀπερρίφθωσαν, & Solani ad Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis ἐπαιρέσθων pro ἐπαιρέσθωσαν frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Ac III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52 pr. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀθάρης πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) *Ceterum ante solemnitatem.*
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte *ceterum die ante solemn.* Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρεχόντων) *Recurrunt*, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοίριτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: *Ammian. Marcell. L. 27:*
— adhibitis semiarmis paucis, quos Diocmitas appellant;
militēs vero διμοιρίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἀρχὼν
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. *Lucianus:* ἐρμῆστιον ἐφρουραῖς
διμοιρίτης ὄν. *Rurfus in Chronosol.* — ἀξίον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. *Arrianus:* καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορίας, ἣν τινὰ
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερον. *Curcius L. V:* Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedetris acies erat. *Nescio, an hic Di-*
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandet. — Sed in Curtio
recte iam *Dimachas* editum, qui & ἀμιπποι Graecis dicuntur,
alique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore
loco *Diogmitae* legendum, ex Salmasio monuit Freinshem. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
tem, quam ut multa addam. Origo est a διμοίρια. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedia partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 344 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθές) Sic recte scribitur in *Fl. B. 2. & P.*
In reliquis prave ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. *Αὐτοῦ*) In omnibus nostris libris erat *αὐτοῦ*, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. *Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν*) Vid. & *Λεξ.* c. 4, & *Ἀλ.* c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiore, quam ut hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in *Plin.* Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestita agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* Tertullianus in *Apol. Saturnalibus* non labor diluculo, sed honesta & salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & *παχυμέρως* ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variarum autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. *Poll.* VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, *Casaub.* ad *Ath.* 425. SOLAN. Quid sit *στοιχεῖον*, Pollucis verbis dicamus VI, 44: *Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκαμαίροντο καὶ τὴν ἐπὶ τὸ δειπνόν ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλεον.* Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, *στοιχεῖον* est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnii; quae ad Athen. VI, 10, *Casaubonus*, ex *Schol.* ad *Aristoph.* *Ἑκκλησι.* 647, & comicorum ap. *Athenaeum* fragmentis; quae *Salmasii*. *Exerc.* *Plin.* pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridiana ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis muturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonium, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra 'Oveip. cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομίην) I. e. προνέμειν. Vett. Codd. confundendi. GUYET. Mallem προνομίαν, praerogativam, cum Pell. quam προνομὴν, praedam, pabulationem. REITZ.

ead. l. 14. Μοίρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) Προπεμπέτωσαν legisse videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμπορεύσθαι τῶν ὄψων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a ferveo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem fumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adfrent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, comitor, adsto &c. Vid. Ἑρμ. cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξιώ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψῃ ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Eὐχ. c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν & Διχ. c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non est comitor &c. sed relicio, amando &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μὴδὲ παραπεμπέτωσαν itaque erit, *neve iam cito praetereunto*, & sic opponitur τῷ, μὴδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὁπῶσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἐτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐβέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου) An non scripsit auctor, *πένητες πᾶσι*; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες) Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένητες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum vertit, *ubi praebiberit dives*. Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Aët. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 31. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἣν τις ἐβέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET, Fl. sic dividit: Μὴτε ὀρχηστὴν μὴτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἣν τις ἐβέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττεύεσθωσαν &c. B. i. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μὴτε ὀρχηστὴν μὴτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἣν τις ἐβέλῃ, σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττεύεσθωσαν &c. Iunl. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μὴτε ὀρχηστὴν, μὴτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἣν τις ἐβέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua Par. fere consentit. Solanus distinctionem Iunrinae mutavit. Gesnerus aliter: hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. REITZ.

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obversabatur menti scribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶναι) Recte vertitur, *in quo statu essent*. Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τοῦτοισι ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἶμι αὐτάρχης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16, ἐν ἀπασιν ἀφθόνοισι ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίστον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forf. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf. ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, εὐρὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μᾶλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede corhurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. "H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur ἢ. SOLAN. Plus certe salis

ineſt, ſi iam cum lenſio ꝫ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ꝫ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ꝫ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ꝫ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἶοι) Sic recte Ven. 2. ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis οἶον. SOLAN. Οἶον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) Nondum recipio Venetarum οἶοι εἰσιν, licet τραγικοὶ ſequatur. Supra Iov. Conf. c. 18 med. οἶον ἀνδρεφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, οἶοι εἰσιν omnes praeferrunt, poſſit & hic ita legi. Solan. ἐμβάδες corrigi: ego nondum; nam & mox rurius ὑποδησάμενοι ἐμβάτας. Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41; ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, & ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. 'Ον. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδητος Lyf. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. Ἔργ. 116. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπερος &c.) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et φύω ita recte tranſitive conſtruitur. Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἐφυσαν ὄραι. Noſter ſupra Icarom. c. 28, φύει πόγωνα, alit barbam. Et ipſe Hom. Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει, Zephyreus ſpirans haec crefcere facit. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσοῦς εἶναι) Heſiod. Ἔργ. 109. Primo obſerva, εἶναι de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦτον) Ed. P. mutavit hanc vocem, fecitque τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γούν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro certe quidem acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρτων γούν. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσας δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic nestendum cum praemisso τοσοῦτον,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Cepam agrestem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτρώγοντες forsan. GUYET. Non
capio, cur derivatum a τρώγω, comedo, arrodo, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veritas κοιτί-
σι, cubilibus: sunt enim arcule, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοίτης, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ᾗ γυναικεῖος
κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. Bos.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ὑμῶν quamvis in versione sit *nostrum*. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
surda. In ἀγαισθήτου caractere apud Theophrastum est φα-
κὴν ἔλκων δις ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἀβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσούσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπειστίσας ubique in ἐπ-
εισπαίσας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισέπεσεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκούν-
τες ἥδη κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισέπεσεν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω in vaden-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata; quae a *παίω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, *παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὥς — τελευταίας ἐκείνης μάχης*. Aelian. V. H. XII, 23 f. *ἔπλα λαμβάνοντες ἐπιπίπτουσι τοῖς κύμασι, irruunt, insiliunt in fluctus*, armisque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dadi ad Meretr. l. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, *ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀνδρὸς ἐς ἐμὲ, ille irruens &c.* ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Past. II, 78, *λύκος ἐμπεσὼν κυρὸς ἐν οἷς ἰττυὲν* dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Et si frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20, *ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα*, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. *μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον*. Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρκος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. *Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν*) Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395:

*Εἶπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
'Οπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή.* GESN.

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταῦται) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum *ταῦτας*. IENS.

ead. l. 6. τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud *οἱ* non satis hic commodum locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, *ἐπειδὴν λουσάμενοι ἡκῶσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ.* Potest tamen ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut *οἱ* ponatur pro *σφίσι* vel *αὐτοῖς*, per distributionem. GESN. *Δέ οἱ*) Edd. *δὲ οἱ*. Ego enclitice scripsi, ut *οἱ* sit dativus ab *οὔ*, pro *αὐτῷ*, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρέουσιν τῆς κόμης) Ἀπορρέουσιν τ. κ. MARCIL. Ὑπορρέουσιν) In libris nostris omnibus legebatur *ἐπιρρέουσιν*, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, Ἐτ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, *ὑπέρβρον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες*. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam divitias habere. Sic Philostr. IV, Vir. Apoll. c. 8, 146, *ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν*. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ TIMIΩΤΑΤῳ) Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno *τιμιώτατον*. Ille apud Theophra-

flum ἀνάσχυντος ad ἀκλόουθον, servum pedissequum, εὐω-
 χοῦ, inquit, τίμω. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus fer-
 me impressis εἰς ὧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit.
 Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non
 agnoscit, lubentes exultare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ὧν) Delenda videntur. GUYET. Merito Fl. haec
 omittit, misere enim ὧν repetitur unico tantum verbo in-
 terposito. Possem quidem conicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in
 perpetuum desisti, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis
 illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo
 Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως.
 GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ δὲ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: ne fru-
 mentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos
 φθειριζέω. Sed est dispescenda, ut in Ms. φθειρὶ ζέσῃ, hoc est,
 verme scateat. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut
 alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus: quam-
 vis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειριζήσῃ) Φθειριζέω, an φθειριζέω; GUYET.
 Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. Steph.
 in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec ta-
 men dicere habeo, num a ζέω vivo, adeoque quod vermi-
 bus quasi vivat, an a ζέω ferreo sit derivandum, utrumque
 enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret,
 & supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatiens, habuimus,
 ita & hic forsan φθειριζέσῃ scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλληπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα.
 GUYET.

ead. l. 16. Ἴσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes
 autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκάτερον) Σὺες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ
 ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρθηβάριας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet.
 GUYET.

ead. l. 6. Ὁ πρᾶγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic
 πρᾶγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pa-
 teret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam
 quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur συνεξελέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμένοι) Συγκεκριμένοι legendum videtur. Το συγκεκομμένοι hic non placet. GUYET. Συγκεκατταμένοι) Quid vulgatum συγκεκομμένοι sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecimus, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunam, & reiectae fatis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκατταμένος. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἠδὺ legit interpres. GUYET. Ἐστὶ αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἐστὶ legeretur ἡδὺ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡς περ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ & σὺ, quod habent S. & B. 4. ad stipulante Mf. Reg. 2954.

Pag. 35. l. 1. Εὐ ὄστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνῆν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mentas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶσι τῶναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρώσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mentarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur ἀξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμην γράψαι πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεύς ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαιίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαιιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαιίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Α δίαίτα δαιιτάω descendat ὁ ἰσοδαιιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδαιιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαιίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de EI pag. 692 ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαιίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιιτὸς εἰσεως, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitiaē dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocratonem & Suidam, Ἰσοδαιίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημιάδῃ γύναϊα καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocraton hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων. ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. leſt. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαιίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοί, καὶ) Οἱ πολλοὶ legiſſe videtur interpres: GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστώσαν) *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, ὅς) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπαυθεῖ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέωντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam produeunt. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίους τῶν συνῶν.

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοι dicantur, ut apud Lycophr. πόρκος μόνηρης, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnīs: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσὶ μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi μονήρην τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Immo etiam μουνης proprium videtur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. Μουνης ἐκ δάμνοιο δαρὼν λύκος ἀσχοπον ἀνδρᾶ ἔκτανεν. Hinc etiam apud Suid. μονις est μονόλυκος: pro priori parte stat Hesych. Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάζουσιν, ne abhorreat ab ἐάσουσι & συνέσουται. GESN.

ead. l. 6. Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζουσιν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς αἰλουργίδας ἐσθῆτας &c.) Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti irent, (singamus enim ita) nonne id maxime vos uret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes? Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαίσεθ, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. IENS. Perperam vertitur, si pauperes abirent taciti. Nam μύοντες βαδίζουσιν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic est claudere oculos, quod aliter κατμύειν & καμμύειν dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent sequentia: Nonne id vos uret, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras vestes ostenderetis? Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) Fl. vid. Iens. In reliquis ἐπιδείξασθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδείξασθαι. GESN. Ἐπιδείξαίσεθ legendum videtur. Guyet. Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. ἐπινεύσει, pro ἐπιτύσει sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Ὀπτάμενοι μεταξὺ) Μεταξὺ ὀπτάμενοι mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατρίνας legendum pro ψύτται, quod depravatum est. GUYET. Ψύτται) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex *Λεξ.* cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα *Ἀναβ.* cap. 49, & confer *Ἰστ. Α.* c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατρίνας) Ψήτται habet Aldina posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio παχειῶν, id est, *gallinarum pinguium*, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellet. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμῆν ἀγγεται. Est igitur ὀνοματοποιημένος, illi σιττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατρίνας putem *Λεξίφ.* cap. 3, 79. GESN. Ψύτται) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταιν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταιν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciph. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτοι καθεστῶτες) Syntaxis quantum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μὲν δὲ τὸν συνδιαίτητὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαίτητες — συνδιαίτητὴν) In impressis omnibus legebatur ἰσοδιαίτοι. Mf. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτητης affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτητὴν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fuisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. Ὡστε δυοῖν δάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Viriosissima oratio. Emenda ocius προἰεμένον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum invehi &c. GESN. καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video murandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὡφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσασθαι. GUYET.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΙΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasimum, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianeus Ἐτοιμοκλῆς, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histoꝝ. Conscr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταίνετον) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in *Ετ. Δ. X & II* memorantur Aristaeoni, fictitiū esse videntur. SOLAN. *Ἐν Ἀρισταίνετον*) Scil. οἰκῶ, ut supra Philop. c. 38, *ἐν Ἀμφιλόχου*, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίνος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παρεγένοιτο) *Β. παρεγένετο*. Sed nihil mutantum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόντισαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones infidere, morari lectorem hisce puderet. In omnibus legebatur *ἐπαρόν* — in Mf. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἔκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπαξιέναι) *Silo persequi*. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plur. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Inag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Afin. cap. 42 f. μικρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλικὴν δρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Ὑποβόλοιον Luciani filii pro-
Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. °Ος ἀκριβῶς οἶδα). Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. Ἀκριβῶς γινώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iensl. ad Reviv. c. 13 f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοί-
 ςιν Ἰνδικὰ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περι-
 ἔχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπώλυνται. Ad priorem locum Wessl. duo similia addit, & ad Comment. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀν-
 σχόμενοι, & Κρονίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam alle-
 gata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi prae-
 bente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Aët. Apost. XX, 3, Παιῖδας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνῶμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλὰν ἐλεῦσθε τῆς οὐ-
 σίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδίδουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰπποκίτου — τότε τούτου τοίνυν τίμημι οὐ-
 δὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. Nominativi pendens. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittaurium de Dialectr. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμούντά σε εἶπείν, ἢ ἐμὲ ἀλοῦσαι) Πολὺ πλέον ἐπιθυμῶν τὰ καὶ εἶπείν ἢ ἐμ. ἀλ. Terentius Hecyra: Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c. MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic Idem, quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ, quod undē habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieseram, Fl. In reliquis est ἤξῆς, & in O. Mf. SOLAN. Quid est vulgatum ἤξῆς, venies? quare lubens Florentinum ἔξῆς arripui, & retinebis in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἄλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicationē, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δεήσῃ) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ καὶ δὲ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. ε. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγασθαι νύμφην γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαίρεα infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζηνόθεμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincit utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III, senem Stoicum primo loco nominat: παρὴν οὖν ἐν τοῦτοις Εὐκλῆς δ' Στωϊκὸς, οὗτος δ' πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διδάσκων) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος δὲ τοῦ Ζήνωνος υἱὸς τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. διδάσκαλος δὲ οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱὸς τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, Aristlaeneti Zenonis filii praeceptor.

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam scientia Aristaenetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarius Erasmus, *quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor?* Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciph. l. d. ὅ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippe usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νεὸν Χρύσιππον Ἀριστοκρεὼν ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulyssse primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrum Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδεξιούντο ὡς τινα τῶν κρείττωνων) Et ut Deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, & ut quæquam ex praestantioribus salutarunt. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte Hesych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο: ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi μοχ οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonaet. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἴων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλιντήρα) Hesych. Κλιντήρες. δίφροι, κλίναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἀνω τῆς ἀντίθυρος: sed ubi legendum videtur, ἀνω τῆς ἀντίθυρου, aut potius τοῦ ἀντίθυρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oix. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὅμηρος ὀρθοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni *ἢν* ad ὑπερῶν referas; & cum paulo post ὑπερῶν & ὑπερῶν neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipfi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῦτον intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuæ oppositam significat, ita quando de loco ianuæ opposito usurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τῆς, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; eumque supra J. d. dixerim, usitarius masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte vads intelligatur; ut Geln. existimat. Neque ἢ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρ. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρ, ὑπερῶν, πρόθυρ, Stephanus indicat, de ἀντίθυρ nihil ferre habet. Nec ego alia præter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ:

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισία vid. Buleng. & Stukkii antiq. conviv. arque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ:

Pag. 52. l. 4. τοῖν ἀνέκων) Maufacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distinguui; sed vid. c. 32: Undeliquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διδόκουροι alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. τοῦ Ἐπικούρου πάνυ) Lege Ἐπικούρου τοῦ πάνυ. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. εἴτ' ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori antepositur Lucianus. SOLAN:

Pag. 54. l. 1. γέροντα Ζηρόθεμιν) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἐρεγγεν, hæc inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. γ. ἐπεισέπαισεν, & paroemiogr. in Μυκωνίου δίκην. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεισεν) Bergl. ad Alciph. III, p. 408; corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, Εἰς τὴν οἶκον ἐπεισπέταμεν. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi ἐπεισπαίτας, & med. ubi ἐπεισέτασαν dedimus, licet edd. ἐπεισέπεσαν, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro πείσαν, a πίπτω, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπεισέτασαν sit apertissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & παρεισπεσούσα legitur, quod ex Diød. Sic. ibi firmo, aliaque a πίπτω composita, irruendi potestate sumta, assero. REITZ. *ead. l. 9.* Ἀλλιδάμας) De hoc alibi nulla mentio sit. SOLAN. *ead. l. 10.* Μενέλαον) Αὐτῶματοι δ' ἀγαθοὶ &c. GUYET. Hom. II. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑπέκρουω, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic ὑπέκρουον est ἀντήχουν, ἀντεφώνουν. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον) Id est, ἀντεφθέγγοντα, ἀντέλεγον. Schol. Aristoph. KÜSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino s. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὡς ἐγίστε προσιδότες τὰς θεηλομένηας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντες, ὡς ἐν χορῷ τινὶ προαπαδιδόναι τὴν βάσιν, quas iam anima praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praecant dicentibus &c. Sumtum credo a citharædis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivæ alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versículos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris ὑπὶ versibus: sufficiebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὀρχ. cap. 16. GERN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. II. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ἄλλ' οὐκ — Ἀγαμέ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδόικεσαν) Ms. Ox. & Fl. recte. In reliquis ἐδεδοίκεσαν. SOLAN. Solan. iota deletο ἐδεδόικεσαν fecerat pro vulgato ἐδεδόικεσαν. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 s. ἥλπιζον δὲ καὶ ἐδεδόικεσαν. Et Diød. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter ἀναβεβήκεσαν, ita διερρώγεσαν App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram.

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquam-perfecti, iuvat addere Nostrom supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. *κατεπεπλήγσαν*, & paulo post *ἰδεδόικεσαν*. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter *ἰδεσαν* & *ἰδδισαν*. REITZ.

ibid. *τὸν Ἀλκιδάρματτι*) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. *βόην ἀγαθὴν ὄντα*) Sic impr. omnes & O. Ms. Ego βόην ἀγαθὴν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὴν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. *Κυνῶν*) Ita Ms. O. In impr. *Κυνῶν*. SOLAN.

ead. l. 7. *Θρόνον τινὰ λαβόντα*) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλῆτρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quantum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen affidere. GESN.

ead. l. 8. *καθίζεσθαι*) Non opus est καθίζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. *ἔστι δὲ*) In Ven. utraque mendose hic legitur *ἔστι δὲ*. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. *Ὅσον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν*) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἐχούσι τινες Ἡρακλέους μνημονεύουσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δὴλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίπτοντα. Ad quae Iebb. *Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex his, quae scribit Lucian. in Sympof. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.* REITZ.

ead. l. 12. *Εὐμεγέθη σκύφοι*) Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. *Ἀναδούσαι*) Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. l. 3. *Ὁ παρὰ τῷ Φύλῳ Ἡρακλῆϊ*) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, nullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commenti origo. Nam doctior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρά τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυται pictorum esse, vid. Hamsterh. ad Soma. sive. Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περισεβοῖτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας σωςχῶς περισεβουμένης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσεις) Iterum ὅ, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpretes, quid rideret. IENS.

Παρ. 58. l. 11. Παραστήναι) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστήσαι μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elln. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adue. Nostrum supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παραστάναι τῷ Διὶ. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρασκόμεον) Lege ὁρεοκόμεον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὁρεοκόμεον monium, & ὁρεοκόμεον mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφειτῆσαι) Cave cum P. quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Εἰς φθάνω. ferre perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, εἰς φθάνω συμμιζας. Noster Vis. Augt. cap. 26, Τοx. 2, Diff. cum Hef. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem P. non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴ κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum cenleo in μὴν, uti voluit Marcellius: nec κατέσβη verrendum; active, ut fecit interpretes; sed passive, ita enim saepe apud optimos quoque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴ commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιὸς πάντοτε τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, inducta dextre admodum temulentia. Desideratur alius, qui illud inducta interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, tolerante Aristaineto admodum dextre temulentiam, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχεύκει. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπτόκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauserat; utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτόκει. Sed nihili hoc. Quid statuas, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Δίδος, ἔφη, σωτήρ σου ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, mereatur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosos adscripsit, unde discas, ab iis sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. Pudet haec opprobria nobis &c. Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigorniensis Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλμα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Mf. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεπτος, Luciano alibi etiam usurpatum *Musa* cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρμῆς φάσει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. II. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἄλλα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi; ut apud Artemid. c. 23. L. I, *ἐξυρᾶσθαι δὲ δεκνὴν τὴν κεφαλὴν ἔλκεν πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς* &c. Sic in Anthol. 3, *μῶρον ὄρεε φαλακρόν*. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (*ἔξυρμημένος τὴν κεφαλὴν*) tanquam glossam eiicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. *Μισθ.* cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cum glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, *κεκαρμέναι τὴν γαστήρ*. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rastos fuisse, pistrinarios & uftores semirastos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato *ἐπὶ τῇ κεφαλῇ*, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens *κεφαλὴν*.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορὸν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiua in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγύρεις Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτὰ ἐπιλέγοντες, σκαμμάτων ἀλυσκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχορτι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα' & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Advers. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκεκρατημένον) Ab homuncione comparato, *ramassé*. GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per fenestras in aream proieciſſe. Ἐπιρρίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod & Mf. prae se fert. GRAEV.*

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὅθ' ἂν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτὸν) *Benedicti interpretatio haec est: vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus. Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θυρίον, & Latinis revellere feram, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδύονσα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θυρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ τάχως ἀνασπᾶντα ἐπικλεῖσαι τὴν θύραν, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.*

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θυρίον) *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.*

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) *Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam Mf. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θυρίον legitur. Ἀνασπᾶν quid hic noter, optime te docebit c. 57. τοῦ. SOLAN. θυρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.*

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τις ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάντῃ χρησίμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος) *Interpres legit γεγενημένοις, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt; & forte id γνώσιον Luciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commode exponere. Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia. Loquitur de Diomico Medico, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponsus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adefert. IENS.*

ead. l. 15. Γεγενημένοις) *Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-*

γενόμενος. SOLAN. Iens. vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixisset. REITZ.

ead. l. 16. (Ἐτοιμακλέους) Scripturam hanc constanter tuen-
tur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem
esse cum eo, cui suum de Mercede conductis &c. libellum
scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμο-
κλῆς: vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. (Ἐτοιμακλέους) I. e. quasi
paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III,
Ep. 55 sub init. Εὐοκλῆς ὁ Σταϊκὸς fingitur, qui a Berglero
Ἐτοκλῆς vel Ἐτοιμακλῆς refingitur, quod vix credo opus
esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. (Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemsterh. videndum
Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Ari-
stophanis ἐκ τῶν σκυλοδεσφῶν, commentatum, οἶκον intelli-
gi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prola-
tum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum;
sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ
& ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Nostrium su-
pra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. e. 10 pr. & 31 f. Ac Philopf.
c. 25. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174 suspicatur,
ne ellipsi quidem τοῦ οἴκου, τόπων aut similibus opus esse in
his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Aristid. Or.
Eleus. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἴσσεσθε, item T. II,
p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν
αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis & numero longe potiori-
bus, ἐν & eis Ἀρισταίνετου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide
Symp. c. 1, & Philopf. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo
negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem ana-
logiam hic statuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in La-
tinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem in-
telligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum rege-
re, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem
est ratio. REITZ.

ead. l. 6. (Ἄ παρ') Sic omnes impressi & Cod. Ox. Suspe-
ctus mihi & hic locus est. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma post τι. KUSTER. Scri-
be, εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae inter-
punctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinae. Stoici in his multi
erant. Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep.
& A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum no-
tis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commode enarrat Scholiaſt. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θεριζόντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θεριζόντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῆς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὀναίο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Mf. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγμα-
τι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iusserat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελωδῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. I. 14. Ὀμηρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem solear. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Dianae iris τραγωδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. I. 1. "Ἡ λάβει") Hom. Il. I, 533, ubi δὲ ed. Ox. Al. δὲ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδ' ἐ γαῖα Πελοπίης χθονός, ἐν ἀντι-
πόρθμοις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. *Diffinē-
gue & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν
ἀντιπόρθμοις, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon,
Pelopiae terrae in transmatinis, obiacens Peloponneso trans fre-
tum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip.
Meleagr. SOLAN.*

*ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud He-
liod. lib. V. GUYET.*

*ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἔστι τῷ μεираλίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐ-
τῷ συνέστιν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescenti,
& cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium.
Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium tur-
pe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χά-
ρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὃ Πρωτογένης, ἡ τοῦ
δῆλως ὑπεξίσι τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, mi Proto-
genes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic
& χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρί-
σασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι
αἱ ὑπὸ συνουσίας ταυτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίσασθαι est dare. Di-
cuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam
faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginittatis nondum
est delibatus. GRAEV.*

*ead. l. 11. πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usur-
pari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. τ. Νικ. πρὸς
χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta ca-
lumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192
AB. SOLAN.*

*ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem
paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκατάμην
τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζωπύρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου
pro τόν. REITZ.*

*Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulga-
tum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30, &
quae I. Elfsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, ad-
derem. REITZ.*

*ead. l. 12. Ἡδίσταν) Sic Mf. O. In reliquis ἡδίσταν. SOLAN.
Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant au-
ctorum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus
plusquamperf. Licet ἡδεδόκεισαν, non εισαν frequentius in
auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. Ari-
stoph. alio loco Euripidem ἦσαν pro ἡδίσταν dixisse ait, alio*

loco id esse pro ἡδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἡδεν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἡδεσαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἡδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquam. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδεσα, qui certe formaret ἡδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διερρήγνυτο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elſner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾷτε ὡς πρεσβυτικάι) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.
ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. Καλυδωνίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἐρμῆς) Lege Κλεόδημος: is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἐρμων. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἑνὸς) Sic Tacit. Ann. XII, 49, ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur. Terent. Heaut. III, 3, Ego de me coniecturam facio. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἐρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερὸς τοῖν ἀνάκοις dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἄνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audieris ergo Mausacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἄνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστροπὸς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quodannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ὄρχω) Vid. Έρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Έτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξίος ὢν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil haecenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritum. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξίος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἀξίος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέυετο) Sic Fl. In reliquis ὑπεξέυετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri canentis, ὥς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μὴ τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud deletimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινα καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν οἱ φιλόσοφοι δὲ, προΐντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ Σαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύνων δὲ πρῶτα οὖρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύμμα χαλάσας καὶ καθέως τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Σαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Ms. Ox. est hic articulus. De-
est enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Discordiae malum.* GUYET. Non adderem
pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* vide-
retur dixisse Guyerus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Ms. Ox. est illud οὖν,
quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθίωντες, τσαῦτα) Φυσιούσθαι, quod hic im-
pressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec Fl. ed. &
omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπαρρίπτειν) Absunt hic & ista a Ms. Ox.
αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impressi. exstant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Ms. Ox. In impr. ἀπαλλά-
ξεσθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελές — δεῖπνον) Ultimus, credo, missus,
(δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon.
ad Athenaei. IV, 20 extr.) fictiores cibos habens, & quos au-
ferre non incommodum. Hanc puto esse *ματτύαν*, quam
ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit
Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athe-
naei verba: *ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν ἡάκαινά τις· καὶ
εὐθὺς περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὅπτα, καὶ τρυ-
φὴ πλακούντων.* Vides hic in Mattya perdes, anserculos
assos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in
solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athe-
naeum *τρυφὴ πλακούντων*, & convertitur *placentarum lauticiae*,
non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque
putabam *τρυφὴ πλακούντων*, frustra *placentarum*. GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου) Insigne exemplum, ut er-
ror soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus
piscis Tagenicus. Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne
quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem
postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc
& fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum
piscis ex sartagine, quod non modo probant multa antiquo-
rum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab ea-
dem manu rescriptum est *τηγάνου*, quod in Coll. etiam legi-
tur. Vid. Aez. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod ad-
dit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequen-
tia Kρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων.

Lucian. Vol. IX.

A a

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρειν illud autem ταῦτα plane omisurus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hefychio conicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖ, ἐντροφῶ. Ἐντραγεῖν, φέρειν, φέρειν. Vidit hoc etiam Kuhnius ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, & id genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῶ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δέεισαι γάμων) Ἀκαίριας huius meminit in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili profusus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciph. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poëtis, Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte confarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. proficitur: quare ad id emendatio instituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adicere, ponī & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocratio & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἷν πόντ) Monitus iam ab ipso Luciano de huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ οἷν scribendum esse, ad quod proxime accedit Fl. ἡ οἷν idque Hesiodi imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἡοίας & ἡβας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali poëtae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷν πόντ' ἄρ' ἦγ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροιςιν.) An ἢ οἷν dixit alludens ad ἡοίας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἷν, quasi sic legeretur in edd. Luciani, nescio unde habeat, cum illae tamen οἷν laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροιςιν, & ἦγ' pro ἦγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἴη πότε ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτ' ἐν μεγάροιςιν. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ἡοῖη, παυ-
τινα, reicientem, ac nobiscum ἡ οἴη probantem, i. e. μία, μόνη, sola, praecipua, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προύχουσα) Προύχουσ' ἀλλάν πασάν παρθεν. GUYET. Optime: nam sic versus constabit, qui iam claudicat, cum media in προύχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἦδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Κατερών) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερών lege κρατῶν, α κρατύς. Tumque subsequenter habebis pentameter, si mox παιδὺς resoluas, ut fiat trisyllabum παιδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισώμεθα) Lege ἀσώμεθα, vel πολλάκ' ἀεισώμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & P, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκεινον μὲν ἄμαρτε) Iliad. Α, 233, & E, 187. SOLAN. Manifeste nimis παρῶδεī ad illud Iliad. Α, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Quare hic etiam ἡμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum cenſeo. GESN.

ibid. Παραὶ) Cod. Ox. παρά. Impressi omnes παρ'. Homerus παραὶ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. SOLAN. Ἀμαρτε παραὶ) Illud παραὶ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἡμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciph. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶμα' ἐμέων) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετροπόμένας. SOLAN.

ead. l. 7. Ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτέω aequè dicatur ac ῥιπτόω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρεταὶ συρέντες — ἐῤῥιπτοῦντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forsan νύπορησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutavit: frequentius enim εὐ, quam νύ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciph. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συννεχθῆναι) Ἀν συνεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθεμὶς ἀμφοτέrais, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendavit: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum lenens. Sed & Gesn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέrais autem, χρὸς intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellipsi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abdukturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδῆσαντες) In omnibus legitur καθευδῆσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεδέντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. Η) Ex Mf. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλά μορφᾶ) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, Τῶν ἀδοκῆτων πρόπον εὖρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκείνῳ τε) Legendum puto leviſſima mutatione ἐκείνῳ γε, & ſic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεſτιᾶσθαι — φιλοſόφοις) Ad-dam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ. Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, *Non eſſe tutum, cui non ſit opus, cum eiſmodi philoſophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non ſit opus. Ἀπράγμων Atticis ſcriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non eſt: πρᾶγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non eſſe tutum ei, qui litium amans non ſit, convivium agitare cum huiſmodi philoſophis. Depin-xerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores praves, uipotae qui in conviviiſ ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſecta inter ſe verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quo-que pervenerint, adeo ut ſaucii ac mutilati nonnulli e conviviiſ ablati fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites eſſe, ita in vul-gus notum, ut neſciam, numquid opus ſit exempla adde-re. Vid. modo Ariſtophan. Plut. ſub init. ἀλλὰ σοι παρέξω πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔſτιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte, ſeu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & ſacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰπῇ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀſίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Ae-lian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέει) Saepiſſime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SO-LAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεινῶς male δοκέει rurfus c. 29. Sed cap. 10 viciffim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὥς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luct. § 3. Adde Philopl. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσεων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων ibid. D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι per manebunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἔζομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium veritas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅκόςα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἰστών ἐδάην, διόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Weffeling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμεῖς Ionicè? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. A. i IV. hic & Dial. seqq. fere omnes ex *Fl.* sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδείξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. l. I, ἱστορίας ἀποδείξεις ἥδε. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδέξατο δ' ἔργα: quamquam & προσδείξατα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἰσά) Prioris vocis scriptura ex W. est. In im-
preff. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in
contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ioni-
bus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri.
Ἰόνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ τοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν
νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρὶ — οὐνομα. c. 19, οὐνομα
ἦν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & mo-
do τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non
statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα.
E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων
τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσις νομοτεθήματά ἐστι
&c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic
studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet,
id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum
abit. Οὐνομα & τοῦνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256
A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: li-
cet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγος Ἀσσύριοι) Λόγος legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιὸν) Observandum hoc inprimis est,
antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simu-
lakra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2
D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπωπα) In marg. *Basf.* adscriptum: Hoc itaque
non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29, ubi rursus
bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστέριος) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling.
Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicui-
que etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Aslartes.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem: BOURD. V. Cas. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

Pag. 88. l. 6. 'Εξ) Minime auscultandum lectioni *Fl. és* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. "Αδωνιν ὑπὸ τοῦ σῦος) Vid. Bionis ea de re Idyllium. SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέσται) Alias παρακέσται in singulari. Ut διακέσται & προσκέσται ibid. 134 D. & κέσται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέσται bis recte, item cap. 10 & c. & cap. 29 ἐπικνέσται. Sed quia collectivum ἀγορὰ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὐνομα ἐπικνέσται, & cap. 27 ἀνακέσται αἰτίν, & cap. 34 κέσται δρόσος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεσθαι. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴ ἐκάστου ἔτους) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaïam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicare mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ ἡμερῶν) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aequè Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ράσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσαλὸν, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσειν, πρᾶσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiæ non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante ὁλάσσει. REITZ.

ead. l. 6. Εἴνε) Bene, non ξένη. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρης) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτησι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅδ' ὄν) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδ' ὄν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ἰδῶ ibid. paulo ante legimus, & ὁδ' ὄν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsan in culpa est, veluti plus centies ἰδὼν in Herod. bis, ter tamen ἰερόν.) Ita ferre aequè frequenter ὄρεων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρὼν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Πητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μστεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρώει γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes efficerent norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἐστὶ) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quintiam in iis, quae novi, praecipue sunt opes.* Cum sensus sit, *quintimmo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum vel praecipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φαρεύουσι suspicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi & φορεύουσι eadem hac historia in verbis composit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *baiulus*, usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἔορται) Forſan ὁρταί, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδεδέχεται) Pro ἀποδεδεγμέναι εἰσι, i. e. admissae, receptae. An ab ἀποδείκομαι, seu ἀποδείκνυμαι; designatae, constitutae. GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, s. ἀποδέκομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δέκομαθα IX, 586 E. praeter illa, quae Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθην) Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθην) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἄττσα pro Ἄττην cap. 25 a. m. δεσπότης pro δεσπότην, quod & Herodoto sic scribi, veluti & Καμβύς.

σεα, vide apud Maïtt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογύρεα & Ἀριστογόρην in Aretæo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversæ declinationis facere, ut Ἀριστέυς & Ἀριστίας, Βορέυς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρῶτον ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὴν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὸν enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πολλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὸ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὴν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgaræ controversiam non moveo: minor tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε δὲ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' δ — ὄλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capitis. SOLAN.

ead. l. 8. Λάνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχε) Ita Homerus fere perpetuo; sed poetice. At cum & Iones quoque augmenta sæpe negligent, nihil quidem muro; licet suspicer ἔσχε forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχε ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus; ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχετο &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχε, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur hæc incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentiam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihiq; cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φέρουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετούς δὲ εἶδος &c.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Εἶνον) Malim ξείνον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξείνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano- rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmat. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβειν Ἡλιόδαρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἕθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyry. de abst. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκείνοι διὰ τινὰ

αὐτῶν ἀπρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὅδ' οὖν

Ἐκάβισαν αὐτοὶ ἐπὶ κύπρου, καὶ τὴν δεῖν

Ἐξιλιάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν δεῖν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεισδίσιν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλάναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοῦτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σι- τέονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἐξέστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, *ἰχθύων δὲ*, inquit, *καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους*. Ad-
dit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam
Dercetus, *καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται*. Causam vero,
ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plu-
tarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμ-
φυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει
τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 :
Διδὸν τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιούνται, καὶ τὸν ἅλα τυ-
φῶνος ἀφρὸν κηλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς
ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρωῖνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θα-
λάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθύν ἀπὸ ταύτης
προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυῖ γράφουσιν. L.
Bos. Adde Wessl. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem
alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II
Poët. Atr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in
Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι) Illustravit ex hoc etiam
loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hy-
peridem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versu-
culos: Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ Ὁλοφάγος γάρ
ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύριους. Ultimorum verborum hanc
simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium
aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ira exhausturus sit mare
Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a pi-
scibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios.
GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστέρην ἀπῖκετο) De
eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed ori-
ginem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτήν
ἐνίοι δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστέραν, καὶ
πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων
καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέκομαι, in
reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET.
Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνίοι εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus im-
pressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius
παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic fatius visum locum re-

fingerē, ex utrisque aliquid decerpēdo; quo factō nitet iam sententia. Absurda enim & *σολωμίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἀττῆς δὲ γένος Λυδῶς) Vulgatus Ἀττῆς dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἀττῆς a Lacedaemoniis vocari Ἀττῆς, τὴν Ἀττὴν φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττῆς dicitur. GRAEV. Vid. Hesych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥένν ἀπικέεται) A Belgicissimo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro simili est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ira & Graeci verbo ἦκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἦκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἥκοντας ἠνεγκεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπαλθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίην ἀπικέτο, non movi vulgatum ἀπικέεται, etsi hic forte ἐπικέεται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φέρουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἀττῆα) Pro Ἀττὴν. Conf. supra c. 12 Σκύθσα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Crass. 1011, ἣν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἶδε Ἡραν, οἶδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκείνν, recte, ut rursus infra § 60. Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κείνων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrium ἐκείνους reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali; II, 102 C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίνν) Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίνν, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μιζοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταῦγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantumtribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίης nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε. GESN.

ead. l. 10. καὶ ἐλεφάντων κέρα) *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulat, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur; *cornuto ardore petitus.* Mss. *cornuto dore*: hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore*, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes *Boves Lucas* vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἤνεκε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεκεν Herod. VI, 391 A. Ἀπὴνεκε VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνέκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοὶ) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Par. 99. l. 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiast. Aristophi: ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὗτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἣτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Πουκλιανδὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλοῦς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσω ἐγγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τάδε, habet καλέσεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, etsi φορεῖν potius eidem sit portare, φέ-

πειν *sufferre*, *pati*, & *suspicio* quaedam resident, ubi contra confusum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. "Ανδρας μικρούς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur *μοχ, μεγάλη αἰδοῖα ἔχοντας*, & paulo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα*. Sic apud Hesych. *νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα*. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum *δυσεῖδῃ καὶ βαθυαἰδῖον*, lege *βυτυαἰδοῖον*. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πιχναῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναικες, νευον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλὰ τέα ἔλασσον ἐὼν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται ἀείδουσai τὴν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, *νευον τὸ αἰδοῖον*, satis indicant, cur *νευρόσπαστα* fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis *μικρὸς* & *σμικρὸς* promiscue scribitur, ita hic *σμικρὸς* Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsan factum suspicere, ubi aliud *σμ* & *σφ* praecedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἔοντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἔοντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi *πρὶν*, corrupte, lege *νῦν*. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: *βασιλῆος* enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. *Βασιλῆα* V, 330 C. & 389 B. bis. *Βασιλῆες* V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. *βασι*;

et semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐπίειε. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἔχε) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἀρξάτο) Quia ἠλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, & ἀρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Differt. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἀκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσει 588 E. οἶκον VI, 387 D. κατοίκεος ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἀφθη &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἤγε 589 &c. λίσσεται infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβείν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιᾶδε) Sublato puncto subscr. malim τοιᾶδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προξένεις) Προξένες legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Et si προξένες magis regulare hic videretur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempore iungitur, ut modo

Lucian. Vol. IX.

B b

aoristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσσης, & προξενέεις pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in ἐώ carere futuro secundo, illi praefens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praefens contractum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναῖκα καὶ βασιληῖν) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρήτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, §22 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimurne, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fier, ut si quid humani passus sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφρήτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutiens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciaē diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Prolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρν) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίαν Ὀρν ἐποίηστο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδεμίην ὄρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων, nullam raptarum curam habere. Adde Nostrium supra de Astrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδέξαι) Ἐπιδέξασθαι pro ἐπιδέξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYET. Etsi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσεται τε καὶ γούνων &c. Possis tamen conicere, augmentum a scribente omissum, quia ab distante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσεται, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 3. ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐ eidem sit αὐ, ut θώμαστα pag. 1, & sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. βασιλῆα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπεκέατο) Etsi ἀπικέατο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 598 f. & VI, 386 C. Περιεκαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχειν) Infnit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronof. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὡν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrium supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοέει ὧν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἄρχατο, & mox οὐ-
κοδόμενον c. 22; αὐλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine
augmento; & c. 24, ἀρχετο rursum. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδν) Non ausculto Codici W. νεδν scribenti.
Νῆδς Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene
Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. ἦν) Iam contracte: at supra ἐν, c. 18 post
med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam cre-
bro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum
I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere
raeder. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἐαρ
ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem
Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δειπνου) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο
adiungatur, non ἦπτετο, nihil mutato. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἦνεικε) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἐλπετο, μανὺς μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ
οὐδαμᾶ ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres
quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra
Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus conten-
disset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις
non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum
potuisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic
quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro
eo c. 39 dicitur μανὺς μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐ-
κοτε, non οὐποτε, scripsit ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκο-
τε ἰχθύων φαύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etsi ὅποτε quoque
in Herod. VI, 387 C. pro ὅκοτε, quod mihi pariter suspen-
dum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανὺς — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, constitit
furoris, vel, quantum ad furem. HomERICA dicendi ratio, id
est, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο
φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Ger-
mani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμη,
constitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσδε φίλοι, ut no-
stri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι
βίης & Il. N, 747, μάχης σχήσσεσθαι οἶω. Servemus itaque
erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque
Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica lite-
rula paulum immutata, μανὺς μὲν οὐκω ἐκείνης ἔσχετο, non
amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienſ. In omnibus impreſſ. & M. ἔσχετο. Sed idem Mſ. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoſcunt. SOLAN. Ἐσχετο) Solan. diſerte ἔχετο ſcripſerat. At ſi hoc ſenſus patitur, poſſis & ἔσχετο legere. Verum non ſervandi, perſeverandi, ſed deſinendi, cohibendi, ſenſus requiritur, unde Ienſ. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod ſcil. magis perſpicuum eſſet. At cum verba cohibendi, deſinendi, genitivum ament, ut notiſſimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac poteſtate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Geſnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, tenere fugam, curſum, utrovique more Latinis dici, modo pro ſiſtere, modo pro pergere, obtinere, ut monſtro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et ſic ὡς εἶχεν ὁργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μάχης ſignificat. Vid. Steph. Theſ. T. I., p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἔργων, opus ſtrenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non ſemel deinde. Quae oppoſita verbi εἶχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederant vulgatum hic ſtare poſſe, quod tamen omnino ſanum eſſe, Geſn. ſatis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. ſupra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοῖης) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & ſeqq. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Ἥεν) Sic M. In plerisque impreſſ. Ἥια. Sola *Fl.* ἥεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐχε) Conf. ſupra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. Εἶνεκα) Non audiendus W. Εἶνεκα & εἶνεκεν vere Ionica ſunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubiſvis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἶνεκεν ſeq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. obſervatur diſcrimen, quin & εἶνεκα ſequentē vocali, & εἶνεκεν ſequentē conſona edatur contra euphonia, ut in Aph. Hipp. I, 3, τοῦτέων οὖν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἶνεκεν hic reſcriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδεξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προδδείξαντα, non προδδείξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότης) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. ſupra c. 12 Σκύθας pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελέως. GUYET. Quis vero hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐτίς) Scribe αὐτίς. Quod vid. ap. Maitt. p. 1331 ut κατότι apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita αὐτίς recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐτίς editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτίς S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Afin. Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas. Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκέρνται) Sic M. & impr. omnes, (excepta I. quae ἀποκέρνται.) Nisi quod Fl. prave ἀποκέρανται. SOLAN. Iuntinae lectio forsan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγας) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων ὀργυιῶν) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpres ita vertit: etiam hī statura trecentarum ulnarum. Nescio quare: nam ὀργυιά est τετραπλήχως vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ionice) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attraher. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τριήκοντα forsan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione Fl. & W. facile colligitur, ἀγαθὰ συμπάση legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοῦς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σείρῃ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὸ λέγω) Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit; sed infeliciter, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur;

*Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induvis circulum mira pernicitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, *utilem sibi aborique inductis circulum*. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, *vitilem sibi arborique induvis circulum*, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbo-
re ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attollentes, celerissime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo*

fuò scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavifus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, &, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. frequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti Iensius emendare iusserat & ex W. restituisimus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μῖμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμέραν) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus aorunii, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egrege Iensius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπιᾷσι) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσδε κείμενον κατῴσι. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέεται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnable, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρῇ μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρῃ μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγας δὲ. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in T, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutentur, inveniendi constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόνθος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrans, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (porticum templi etiam dixeris) ἡσκηται θύρῃσι χρυσέῃσι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεὸς, s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. 11 ὁπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. Θύρῃσι τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est, instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut *Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη.* *Ibid. cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο.* Rursus *ibid. 33. Imag. 11 post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος.* *Plutarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον.* *Diod. Sic. IV, c. 77. πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημέναις.* REITZ.

ibid. Χρύσεισιν) W. recte. In impress. omnibus χρυσοῖσις. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐνδοθεν) Τὸ ἐνδοθεν hic pro ἐνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἐνδοθι proprie esse *intus*, ut *Hom. II. A, 243, — σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.* Sed & ἐνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut *Z, 247, — ἐνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν* &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. οὐκ ἀπλῶς) Nihil opus est emendatione. Adspiratio-
nem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως,
& οὐκ ὡς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag.
133, & satis patet in compositis ἀπικνέομαι & similibus. Ita
ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης W, 272 B. Licet in Hip-
pocr. adspirata plerumque adscriba, ut ἀφ' ὀκιοῶν I de Morb.
pr. & ἐφ' ὀκία ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλῇ ib. p. 9; ἀφ' ἐαυ-
τοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐαυτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen
rursus ἀφ' ἐαυτοῦ, & ἐφ' ἐαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f.
Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. ὧν) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat
haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce peccat-
tur. Reliqui impr. οὖν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore.
Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρῆ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα) Interpretan-
dus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holste-
nio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἀμφὶ δὲ χρύσοι) Adscripsit la Croze vid.
Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designa-
verat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum
non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φέρουσι) Recte hic habent plerique im-
pressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐπέζεται) Vid. Spanh. ad Callim.
255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine v in omnibus impr. ex-
cepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἶματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lu-
benter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὅμματα.
SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ante,
ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἶματα laevigavit Solan. ex
W. Forfan imprudens, ut interdum in accentibus & spir.
manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Ho-
mer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρῆ — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes
libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτίνάς τε φορέει) Bene monuit
Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is
docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare,
statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne
avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

rem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστων) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περιέεται) Cur iam non etiam *περικέεται* emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κέεται* — *δρόνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀποκέεται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέεται* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναπεπτάται*, *παρῆσται* sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: *οἱ δὲ ὑδατώδες πολλοὶ δὲ οἰνώδες πολλοὶ δὲ πυρρώδες*. Sed nescio, anne illud *οἰνώδες* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *οἰνώδες* etiam in W. esse, sed ante πολλοί, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορεύουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωυμαστων) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallem *ἑσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum, SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἑσορέει*. GESN.

ead. l. 12. Σημήιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — *ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰσὶν ἔστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαυχ' ὁ δ' Ἀπῆλλων, ὥσπερ δερῶπων ἱέρακα*. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: *Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων, ἐν ἀριστερῇ κέεται &c.* REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέῃσι & ποιέοντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum per saepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενεήτεω) De barbato Apolline Macrobi. Sat. I, 17 & 18. Plane πολίδος, *canus*, est apud Paulaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενεήτεω) In nullo nummo barbatus unquam conspicitur, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. ἔν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. ἔν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρω. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ἱμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optio neque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἰδιον &c. Sed scribes pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιερεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan: Supra, εὔτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσφ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. συναγείρουσι) An συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gish.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ὁπότε καὶ ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἱερέων) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἱερέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νεώ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νηδς, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τόινυδς) Sic rescripti, cum invenirem τὴν δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίκνται editum, & ἀφιγμένοι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροῦθες) In omnibus impress. χειροῦθες. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀν τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχεται) Ἀν pro ἀποδεδειγμένοι εἰσί; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδεδέχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχεται aequae ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaeréo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφεται, τετρίφεται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδὴν φορέουσι) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ὃ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Ἀπὸ τοῖς ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιερεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρῃ) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίγνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεσθαι aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέῳ ἀνακείατο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεκέστο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicina, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Nostrum αὐτῆς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisce datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. *Ἐχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστῆος) Legendum arbitror ἐφεστῆος, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρυὸν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὸν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & γαλλῆν Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἠλεκτρα dicta est secundum Scholiaften Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μείναι χόλῳ Κλυτμηνάστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem erymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέται) Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἐορτέων) An ὀρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorserunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratus dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνέεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendam multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πουλοὶ legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auctum. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. ὄργια) In omnibus impressis & Mf. M. legitur ὄρκια. Sed hic necessario murandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. ὄργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. ποιέουσι) Quare non ποιέουσιν, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. ἀποκείται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκείται Mf. Reg. 2954. legit ἀπικνέεται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo veteri grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τὸ. SOLAN.

ead. l. 17. τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. ὕπερτε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 9. φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) Observato septem dierum numero. Mf. ἑννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἑννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινα, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. I. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τοὺτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Act. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἀμαρτίας Plutarchi. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, expectare, ut obeas eum. Long. Past. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata pastorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphro. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 14. αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae Δικαιεῦσι. SOLAN. Δικαιεῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus de-
rat, cum sententia postularet, interui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὑδάσι τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.)
Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὗτος
ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri
iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus qui-
dam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab
Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum
vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel
finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεώμενος) In M. *χρεώμενος*, sed a recentiore
manu est litera χ, unde constat, primo scriptum fuisse *ρεό-
μενος*. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμακοιτέων) Florentinae lectionem veram su-
spicor, & licet in aliis compositis saepe α in ο. migret, &
vicissim, tamen hic diphthongum αι servandum arbitror,
quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαιβάτος*, *χαμαι-
γινής*, *χαμαικλήνης* & pluribus aliis, unde merito dubitat
Steph. num in Hesychio, qui *χαμάκοιτος* cum ω scribit,
non etiam *χαμαίκοιτος* sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Ita recte M. *Fl. & B. 2.* Nam *Fr.* hic cum
reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκος δέκονται) Mirifice inter-
pretes, quorum prior, & quod ex patria cuiusque venit, id de-
nuo apud se recipit; citerior, atque hoc e patria domi recipiunt.
Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis
suis retinent. Tessera illa & coniunctio hospitalis ab patre
propagatur in filium, & ab hoc exercetur conservaturque.
Neque sane mox dicerem *sumtis libamentis ἐπισπείσας*, sed
datis & fufis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gro-
novius, *οἶκος δέκεσθαι* significare in familia sua retinere. Est
sine dubio *οἶκος δέκεσθαι* opus hospitis, qui domum suam
aliquem recipit. Itaque *τὸδε πατρίθεν* significare puto, *quid-
quid est ex illa patria*, quae ipsis assignata est. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridi-
culus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram
sanctam invifunt Christiani, stigmata referunt, hic servato-
ris in cruce pendens, ille sepulcri, alius alterius alicu-
ius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum,
sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non
sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando
videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπός) De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπός etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis*; cum sit, *labore manuum tuarum vescitor*, bene observante Gatakerō, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῆσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴ citat locum huius encomii, ut Lucianeum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῆσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡθέλοισι) Si ridere Ionisimos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τῷτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποις κατοικημένοις εἰσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον, ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maittair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum δὲ μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω invado significat, potest quemcunque invadam etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλιν scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, et si scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. L. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iunioris scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed supposititius est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum *κακοζηλόντος*. Marci. Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani characterē iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Maii & Jun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versionī inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὴς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obiisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lufit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum iridem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλασθῆντί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit*: Hic Therfagoras poëta est. *Debebat*: Therfagora poëta, quonam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὀμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmuriensis interpres accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τοῦτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans*. GRON.

ead. l. 7. ὥστε δήπου τὴν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeucto factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse. Mf. τοῦτον Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandriae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθεϊμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in *ny* terminatur, quam in *n*. Vid. eius Orat. contra Ctesiphontem pag. 420 D. edit. Par. Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. & c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen *ibid.* pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiast. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἀριστοφάνην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλην, ποταμὸν, ἐστὶ Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt *ibidem*. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi Fl. tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοῖμην ἂν σοι) Legendum puto συμβαλοῖμην. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum veruum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἑλληνικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim, καὶ αὐτὸς δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὸς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam suppediravit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένη) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορθώδυντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμὶ) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμὶ; totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, *e re mea narras*, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὲς λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a partibus alicuius. Ita & hic τετάχθαι γινώμην πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθένους) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) Ἄν μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρές) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ καρδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ καρδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. καρδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum Hesychius nos doceat, καρδακισμοὺς esse τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μηρῶν; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἶονδ' ἀριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἶονδ' ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τεθνάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πάρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὸν ἀγα-

τὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἦκε μέγ') Hom. Il. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perlectis Ol. & Phil. aliisque multis, haec
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moe-
nia Carthaginiensium bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos
consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra
castra? SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον
ποτὲ στενάξαγεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθάνοντο, ὅτι νυνὶ ἡ πόλις εἰς ὑπὲρ-
του σχῆμα καὶ τάξιν προσήλυθε. GESN.

ead. l. 8. ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
472 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι δρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ'
μῶν οὐκ εἴξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur:
unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. M;
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
κων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. λέγει οὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν δίκαιαν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀπο-
θανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Ita quae caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi HomERICA — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M, 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patrio, quae minime distant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε ἔσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρταί) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομή, ubi corrupte legitur κυρίαί, & deest vox αὔδης. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρίος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παρρησίαν — ἀναιδέως) Petita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναιδέως ἐπειμένος. Ἀναιμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφραεῖν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τούμῳ) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἔφην σοφὸν δ' ἄμα, οὐκ ἦν αὖ ὑμφίλεκτος ἀνθρώποις ἄρις. Quod mendose in Canteri ed. sine αὖ legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Bas. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, &, quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἴωνικόν) Forte *Ionicum* hoc tempus pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce *περιστενὸν* scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραί) Pindar. Isthm. II, § 4, λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰσα μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ᾗσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiam si diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Neφ. 298, cuius Lyrici loca plusscula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγων sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγωνος. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγωνος ἐπιτηδεύει, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραί Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ira delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuæ. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 δουλεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθίνας. Εὖρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφ' οὗσαν τιμὴν περιάλας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἑρεῖσμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὁ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἑρεῖσμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achilles
 aliique Heroës patriæ vocantur *munimentum*, *turris*, *mu-
 rus*, *columnen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.

REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπὸ; GUYET.

ibid. Ἐρωτας θεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervæ lis nota, quam
 tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebria Atticæ iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μὲν τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δι-
 κας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἡξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλκίρροβίου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἀρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι
 καὶ Ὀρέστῃ οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοικί-
 σεις intelligo præter ipsam Minervæ in arce commoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεάς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. Οὐδ' ἂν εἴς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἴς ταῦτα φή-
 σεις c. 39, οὐδ' ἂν εἴς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba hæc apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quæ de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant affecuti
 immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἃ μοι περιττὴ πάντως τὸ δ' ὀγκώ-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτὴν ἐνομιζέμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienſi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae re-
tulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium
non distrahendum putarem*: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere,
sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium
non existimarem praetermittendum esse*. Sic ex eadem Salmurienſi
paulo ante video editum monſtroſe Στυπτιαν pro Σμύρ-
ναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὅν) Sic interpungendus hic locus,
quod in ſola B. praestitum est. In varia reliquae abierunt,
& absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτῶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτῶν ἐνο-
μιζόμενον) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c.
18 extr. Καί με μὴδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γρα-
φῆς, εἰάν τις τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne
quis me putet a causa & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς ἑλ.) Vide Isocr. ἑλ. ἐγκ. ho-
dieque exstans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦτίγραμμα) Erasmi emendationem in textum
recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπι-
γράμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN.
Τοῦτίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίγραμμα Eraſ-
mi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemſter-
husius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus mone-
ret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent
faccis. GESN.

ead. l. 13. Πατήρ) De quo iam ad Ἐνύπν. c. 7 dictum est.
SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρηπίς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro
tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαεινὰν
κρηπίδα ἐλευθερίας & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f.
& 1, 2, & in Themistocle 210 f. Perit hoc Pindari opuscu-
lum. SOLAN. Χρυσέα κρηπίς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr.
patriam & genus Megaculis tanquam crepidinem aut funda-
mentum laudibus eius subſterni ſcribit. Iam respexerat ad
hunc locum paulo ante, ubi negat eiufmodi ἑδραίων κρηπί-
δα laudum Homeri eſſe. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστратος) Hunc oratorem cum audiisset De-
mosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim
reſicto Platone Callistratum ſectari coeperit, & eloquentiae
studio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13,
meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes motus, demulctus & captus oratione Callistras-
 ti Demagogi, nobilem illam τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην dicentis, ut
 eum inde sectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. GESN.
 ibid. Ὁ κατὰ λόγος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exem-
 pla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμης) Is est, quem Cic. Tusc. I nobilem
 Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur Alcidas. Plu-
 tarchus Alcidasantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553.
 SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Potest verum esse, quod Fl. re-
 fert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius
 occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De
 Dom. cap. 12 f. διολισθαίνουσιν etiam legimus, ubi Schol.
 διολισθαίνουσιν idque crebro permutari, ibi obiter dixi-
 mus. REITZ.

ead. l. 14. Κομᾶν) I. e. τρυφᾶν, luxuriari. GUYET. Immo
 κομᾶν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretri-
 ces. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro
 in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius
 libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tra-
 gicum viderur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀ-
 ποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξεν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνὸς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthe-
 nis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in
 utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I,
 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρὰ) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit.
 Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεοσθένης
 ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἑμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρείχε τὸν λό-
 γον) Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere
 non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protu-
 lit. Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii:
 nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος
 λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶ-
 σθαι αὐτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον
 τὸν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκον, & quae sequuntur. Sicuti
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Mf. ἔμφυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio fic-
 ta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibus acu pictis:

Vivit opus, multaue ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyrat-
 am, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἔμφυχος οὐ σφυρήλατος, viva & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschylō dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acro-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινα ὕδωρ μόνον
 πεπωκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετῆδους πίνειν ἵνα ἐγρηγορίαν μᾶλλον παρ-

έχεται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec eius pater cultellos unquam vendidit: fuit enim καλὸν κἀγαθὸν ἀνδρῶν, (αὐτοτε apud Plutarch. Theopompo) & ut temporibus illis copiosus plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφῆβου oratio: ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρᾶς, ἐκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut atriensis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrum, μαχαιροποιῶν υἱός, vocatus est, cui Satyra adstipulatur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὣν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. Ὑδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότας δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμί τις ἀνθρώπος. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν) Hemsterhusius notarar, videndum Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clespydrum dicendi allegat Scholiastam Aristoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Syneisium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθεία) Vid. Plur. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθενίδης (λόγος) ἔξω παντὸς ὠραϊσμοῦ καὶ παιδείας εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλ-λυχνίων ὕδαθεν, ὥσπερ ὁ Πυθείας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὕδροποισίας καὶ φροτιδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότη καὶ τόνω τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετέλοις) An μετίλοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, & ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetuisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφρείαν* commemorat, cap. 81, εἰ *τινες ἐκ τῶν πολέμιων ἐλυσάμην, εἰ τίσι θυγατέρας συνέξεδωκα* κ. τ. λ. GESN.

cad. l. 15. Πρέσβεις) *Πρεσβείας* correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φίνεται) Scribendum *σὸν*. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σὸν* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον ἁπλῶς) Glossema videtur. GUYET.

cad. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae *ἀνδρείας* forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrium occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμενὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

cad. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοὶ ἢ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐμμενον ἔχοντες, οὐδ' εἶον ἐπαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil fani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadela quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρώμεν, sed ipsum non videmus? quemnam? Periclem? non miram ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρώμεν, ipsam non videmus, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienfis: Unde constat, eius nihil praeter opinionem fuisse. Peius Melanchthon: Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpres videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμονον ἔχουσιν, οὐδ' οἷαν ἐξαρκέσαι: quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες: aequae ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posterum est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν αὖ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθος βλέπειν δοκῆς, καὶ ὑπ' ὀψιν τιθῆς τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἷαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' αὖ σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἢ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἡ ἢ) Lege sin. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, constare scripta Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem existant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictum est, Cic. Or. 9. Vide autem Nryp. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκρόουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχουσαν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non existat. Illud monendum restat, pro οἶαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod responderet suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἶαν) Lege ὅιον. GUYET. Bene divinavit; cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρήνιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Theragoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciph. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἀπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. Suspicio post Wolsium, legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile puerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceretum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

Lucian. Vol. IX.

D d

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Laëtantius III, 25, ubi & pretium addit *οὐκ ὀκτώ σέσertia*. Pro ἢ male *Fl.* & *V.* 2. ἢ. In *I.* autem ἢ, nisi quod mendose ἢ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἢ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτροχίας ἀλεείνειν) Hom. dixit, ἄρματα τροχίας ἀλεείνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσσωνος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, surripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis; ex quibus hic legendum Παύσσωνος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii superfit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita infit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώκει) Forſan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκασαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλώκατα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praeſtat ſervaffe. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρεῖς τὴν ἐπηρετημένην φροντίδα) Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione*: malim, *dimissa, suspen-*

ἐν τῇ cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἄπληρτοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN. *ead. l. 10.* Γραμματεῖον) Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Dissert. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plur. conscripta; sed ab hoc visos &c. non credo. SOLAN. Vid. Misc. Obs. Brit. Mai. & Jun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδὲ) Προ-οἶκοι positum. GUYET. Ita vicissim οἰκοθεν fere pro οἶκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἰκοθεν ἦν αὐτῷ τὰς αὐτὰ χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit, domo, vel de suo non suppetebant opes. Sed pro οἰκαδὲ forsitan hic οἰκαθὲ scribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poëma sibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλυσοδήμου) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripserat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλέλειπται) Huius ergo aetate neque Tragodiae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσήκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρω &c. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δὲ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, Gesnerus vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος δ' Ἀντίπατρος) Conf. supr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὁσίων) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατεμήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τε παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Jun. 1733, p. 370. Aliquid deesse videbat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquor hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ εὖ γε ὑμῖς οὐδὲ μελήσαντες) Addititium videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρεῖα) De Himeræo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiakis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi perisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιτολάσαντας, ἀντίβατα. GUYET.

ead. l. 8. Δίλην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam versperinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δειλινὴν πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀφίλον δημόλακα) Sic vitiose Salmurienfis: peius Amstelodamensis δημόλακα. Scribe δημοκόλακα: sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Ἀπ' Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπρότεραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὥς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. l. 1. Ἦν ἔχρην δ'ήπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne confcios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βούλιν) Vid. Herod. Z. 269, ubi Σπερβίης dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 1341 quamquam Σπερβίης ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in oratt. meminerunt. GUYET. *ibid.* Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδία παραβάλλειν). Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adidenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῇ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὀρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, δεῖ εἶναι, ut est apud Arisidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῆς, καὶ καταδύσεως προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὡς Πύθειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. Dum clavum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo, Demosthen. similemque Cicero-
ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. l. 3. Ἐφ'ἡ) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inferi vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Innoe

trasse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. οὐ βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐ ἐπὶ βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET: οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmurienſi versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sine Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. βοιωτίας) Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι) Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine iniuria & intereptione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δυνάμεις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, redditus s. vestigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἀπείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πρόους, δρέμματα, γῆν δὲ βοιωτίας, δε δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.* Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ βοιωτίας, ὁ δ' ἐνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος) A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de
Coron. cap. 27. Μασχαλήν τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athe-
naeum VIII, 10, Stratonius, quod scilicet uti homo ala,
ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384.
GESN.

ead. l. 11. Χρυσίω. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quāquam ante me
reptus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis
Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime
enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cu-
ius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-
tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo
invenit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis,
suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sex-
to & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet
Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc elecimus,
locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem
hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me re-
pertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice
viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigienfi Prae-
fecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem
proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his
verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci
sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa
feceris, & in alio illo loco inferas, quae nunc mire perturbata in
omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*]
(Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino no-
mine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamen-
ti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & ite-
rum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. li-
nea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniun-
giro, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag.
1090 ante τοιαῦτα &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae
supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.]
Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice
Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba-
tur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu
indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσιμν ἄν) Obiecerim, ut canibus, ut latroni-
bus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de
Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συμμέντα

τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραί-
τεώμενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. τῶν γὰρ μετὰ Διοπεύθους) Pro quo scripta existat oratio Demosthenis de Cherfonneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Cherfonneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε ἀπὸ Θηβαίων ἀδεῖα ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θεριοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Sic quidem etiam Mf. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 8. Πύλας) Ita ed. FL. uti Palmerius emendare iusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διὰ. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δίκανικόν; s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀπ' τοὺς δικάστικους μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐκ tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτακότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lyf. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐτίκισεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellipsi. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῶ quoque pro ἐν ἀγρῶ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παρταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοαίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναῖος ταῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τοῦτο. Quod praeceps Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. Ientius τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum cenfeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δυναμὶν συλλέγει, * ἐπιμήκειε στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται, Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαίρωνείας) Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μᾶλλον ἢ μέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, an enim ideo minus magnum periculum &c. Blankius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probabo unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπόνθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in T mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκῶτων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκῶτων, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἀσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύγανος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθναμένοι, διαφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicio ὁρῶντων corruptum ex ἀκροῶντων. Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsi nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφέρομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρῶντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valeamus, parum feliciter expressit, etiam si cum Iensio διαφέρομεν legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Forsan legendum, τῶν μὴ ὁρῶντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μὴδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροῶντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττεν) Iens. διαφύλαττεν sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae-responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δέξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δέξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκῆναι. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἢν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἢν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπὼν. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὥς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἄλλεῃν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. Ἦν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic absque εἰς usurpat Ἀποκρη. c. ult. Aliter Xen. ed. Basf. 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἢν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschini in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνετε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἢν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγός, id est, praebitor, fuerat Demosthenes Liberalibus, ἢ Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἐδόξε μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρὰ. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis de falsa legatione: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelectt. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνουσ συνδιαλύεσθαι, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere *erani* nomine constata. Verendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contracta. Tantaе molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, ἔρανον fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακῆς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθας. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἔν δοῖν &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλύσασθαι) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουῖ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recenis apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) Ἀν τῆς ζωῆς; ut iungatur ὁ πρὸς τῆς ζωῆς, i. e. etiam *seu aetate mores mutare*, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψυχῆς valeat μεταρμίζειν αὐτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰὰ μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμύσσηται: neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μετίσθαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μετίσθαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ἔταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ἐνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἁρματος, & similibus solet: quod tamen in μεθαρμύζεσθαι nonndum definio. Ideoque ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena matata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπίσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὦν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plur. & Pausan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *Et ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo*. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκτήμενος, οὐκ Ἀριστογ. εὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κἀ-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιϊόντες οὐκ εἰὼν ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις. Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἀστεος πρεσβέουσιν προσμίζας αὐτὸν ἡγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὥπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN. *ibid.* Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN. *ead.* l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Et si cum Fl. δὴ omitti queat, cum iam satis particularum adsit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπὸν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεύσθαι) Cautè Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumro perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) it vel nihil addunt amplius, quod in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wsch.* vel ex calamo scriptorio volunt fuisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιονίων illi fuisse τὸν χρῆμον) quem Plinius XXXIII, 1, s. 6, in anulum digi-
talem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. περὶ) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei ineat, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Καίρειν) Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γὰρ) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὅσαδὸς τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ἑκασδὸς ἡδὴ καὶ συνεδρὸς ἐστὶ θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διδος) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναίμεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Ms. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορύζω utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) Conglobati. KUSTER.

ead. l. 10. Άκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Aristoph. *Δεσμωφ.* 379: "Άκουε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιῶπα, πρόσχε τὸν θοῦν. Add. Kuster. ad Ἑκκλησιῶν. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53: Ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi perfectos Deos esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Noster τὰ τέλη τῶν κυρῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μεταλοιπῇ vid. Flor. Christ. ad Aristoph. *Lyfistr.* 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν) Adde supra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Elsner. ad Act. Apost. IV, 29, ubi similiter: καὶ ὁδὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. l. 9. Νέμονται) Participant, possident. GUYET.

Pag. 181. l. 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiafles ad Odyss. B, 319. Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque vestigium interpretatus sum. Neque enim puto mercatorem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E s

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra *Θηλύμιτρος*, quod vide *Διαν.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave *φατρίαν*. Vide *Έρμ.* c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σεληνόν) Omnes impressi hic prave *Σιληνόν* habebant. Vide supra *Διον.* ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. *Σειληνόν*) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic *Bacch. c. 4*, item *c. 6*, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρὲς γέρον) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura *Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18*, ubi *Lucianum* inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἶα) *Οἶα* ad *κεράσται* simul & *κέρατα* referri, vid. supra *disium Bacch.* sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. *Hygin. 224.* SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) *Τὴν Ἡριγόνην.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης) *Tatian. p. 37.* Et *Apollod. III, 100 A.* SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνθηες ἐκεῖνο καὶ ὕπερ ἠγάπα κυνίδιον) *Th. Mag. v. κυνίδιον.* SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀγτάξις) *Hom. II. Δ, 514.* SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad *Τιμ. c. 4.* SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγισεύειν) In marg. *A. 1 IV.* adscriptum: *Αἰγίων* urbs *Achaiae*, hinc *Αἰγισεύς Steph.* REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) *Th. Mag. v. ψάλλιον*, quod a *ψέλλιον* differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Δάαρχος) De hoc eiusque cum *Baccho* cognatione, vid. *Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas.* SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpretes, &, licet obvium sit emendare, *Iasonem* iis accenset, qui *Dearum* concubitu potiti sunt, & *Medeae* ἀποθέωσιν parat. Lege *Ἰασίωνα*, qui ob *Cereris* amores a *Iove* zelotypo fulminatus est. *Homer. Odyss. E, 125*:

Ὡς δ' ἔκοτ' Ἰασίῳ ἐὺπλόκαμος Δημήτης

ἧ δ' ὅμῳ εἷξασα μέγ' ἐφίλοτ' ἔτι καὶ εὐνή,

Νεῖω ἐνὶ τριπόδῳ, οὐδ' ἔδ' ἦν ἥεν ἄπυστος

Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῷτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) *Ἰασίωνα* legendum videtur. *Iasion*,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίωνα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. Ἰζίωνα. Fl. vero Ἰάσωνα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα) Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poetis. Ἰάσωνος etiam & Ἰάσωνι in prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. Ἰασίονος quoque o brevi; sed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. l. 10. Ὁ Κορύβας) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Sic Fl. ed. optime; ut Φιλοφ. c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκυκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάन्दυν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mi-thrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candymem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. Ὁρῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. Ποικίλος) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλὰ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Om-bitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tr. c. 42. *Feleni* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat factus pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυοῖν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitori suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡροδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotuffaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένης) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῶν δύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐτέρωθι ἐν τῇ Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένης, καὶ νοσήματά τε αὐτῶν ἱόμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnitis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸς τῆς βουλῆς καὶ πρὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανευούσῃ φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 Ald. ubi legitur, Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐὰν τις ἐπρυτάνευε, Κλέογεννης ἐγραμμάτευε, Βονθὸς ἐπεστάτει. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, Si quis Prytanin agebat &c. Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντῆς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυ-
τάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντῆς mihi ita facile in mentem
venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione De-
mosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψι-
φίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυ-
τανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προΐδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puto, quod clamorosus est admodum ille Deus,
& plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribuī.
Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam
Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος
λέγοντες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere popu-
lum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est, ut luculenter osten-
dit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam con-
grue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII,
96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς
τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praefes literarum
&c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. The-
moph. 379: Τιμὸς κλεῖ ἐπιστάται· Δύσιλλ' ἐγράμματαεν· Εἰ-
πε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγραμμάτευσ Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμ-
ματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷτε δή-
μῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firma-
ri posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Proē-
drotum, Epistatarum, Scribarum munere diximus, eo modo
allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui
non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae no-
ctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem
praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοῦς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρκον, τὴν Στυγᾶ) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἥρία) Humilium volunt hac voce designari se-
pulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθη-
νᾶς Τηγεῖας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p.
31, 3 Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseu-
domantis satis testatur: ad quem fallor an-referenda est ta-
bula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιδὸν χρησμοδεῖν) Alexandri Abonoteichitae
oraculum petere hūc videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ δύλην ἐπιστῆσαι) Pro δύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγάλμα, ἀνδριάς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιοσύνην. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Iique adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iunt. Ald. Fl. Fr. H. & B.* 1. ac 2. (non in *P. S. & Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰς τῶν θεῶν, quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inferere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῶ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad *Περ. c. 15.* SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολ-
λάκις καὶ ἀχίτων προήει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis uxor Salmastii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Πολιτία. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαῖαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν. Κεῖνους τοῖσιν ἵχυν μέλεται, δυσδεκέα θηράων. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἐρμῶδιον ἀνυποδησία: πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἔγγυς τὸ ὑποδέσθαι τῷ δεδέσθαι. Nota est & Romani Caionis ἀνυποδησία: iuxta Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. I, — τε καὶ ἀχίτων διατελούς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερχῆ) An γυμνοδερχῆ, a γυμνοδερχοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando securus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vet. Codd. inspicendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque interficio significat. Verte igitur: tu corpus contrariis rebus enecas, i. e. crucias duriter habendo, non verò ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπρὸς) I. e. ἀσπράτον, sine strito. GUYET.

ead. l. 9. Ἄσιν) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) Απ παμπόλλον; GUYET. Ne credas, lector, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχον, adiecerat Gesnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ.
ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. *Ἐνδεές* apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. l. 11. Οὐχὶ σκέπης) *Σκέπη* legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. *χάριν* & *εἵνεκα*, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. l. 2. Εἵνεκα) Non itaque poëticum est *εἵνεκα*. Habuimus id crebro apud Nostrium, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ *εἵνεκα*. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post *μάθοις* mora. Solae B. 2. & P. hoc observant, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum *εἰ χεῖρον* nihili esse; bene etiam senserat Gesnerus, qui pro *οὐδ'* *εἰ* rescripserat *οὐδέ*. At cum L. & Fl. *οὐδὲν* habeant, quod verissimum, quodque mox reperitur, in *οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον*, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. *οὐδὲν* cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum *οὐδ'* *εἰ* hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. l. 10. Οὐδὲ τρέφασθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μόνον, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. KTN. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum *εἶν*, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὐρωστον *εἶν*, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur peius nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur.* IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὐρωστον) Gesnerus etiam adleverat: supple *εἶν*. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, *εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον*, pro *εἶν καὶ ἀσθενέστερον*. REITZ.

Pag. 202. l. 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δέμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) *Benedictus, paucisq̃, ut pu-*

triat, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non paritur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculinae; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐπιφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Καίτοι ῥάδιον θραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag 206. l. 4. Μὴ Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur*: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuissim, *non per Iovem.* GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculis novi sumserint. Pluscula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυσμέμου, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Et si enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πὺρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιίέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragravit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumerrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, οὐ δοκεῖς περιίέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιούτων nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιούτων habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab reffissimō scriptore speret? IENS. Περιίέναι τοιοῦτον) Etsi περιίέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum οὐ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensio obsecundare. REITZ.

cad. l. 6. Τοιούτων) Secutus sum Fl. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ὅλγα γὰρ πάντων τῶν καλῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

cad. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpretes, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter distantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδίστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀνιδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομᾶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῶη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαίοις ὁδμὴν ἔχοντος) Imperite versum : & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debut : Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipsi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῶν δέ) Al. ἡμῶν δέ. GUYET. Sed vulgatum praestat, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum sint, iam nos in vitam vestram traducere aequum censetis, nostramque corrumpere, cum saepe male consultae sint, quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspēcti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte existente, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt Florentini, Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expressit Codicem. Sed nec Florentina scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu eslis perdit, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic Fl. nisi quod L. & Iensii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere iubentium, securus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adscripsit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευόμενον) Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξῃστι & IV, 4, 14, νόμους, οὕς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατ' ἀρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾶστα πρὸς τουναντίον. Lucian. Iov. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐτοῖς τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευόμενοις) Ἀν βουλευόμεναι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur. Mf. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wettst. vel id pro ἀνθρώπων substituentum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat fallis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: οὖν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausum affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur; quippe quae & alii probati auctores, Atticismi non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνήξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπερ-αττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insultus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum merus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficultum condemnet. Expressi autem in illis, quae sribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcumque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *sribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, *τὴν εὐγενὴ παρεκώπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν*, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Hoc est, *modo soloeciffabo*. Quae locutio iam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἤξω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἶπης, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικέμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἤξω μηδέποτε εἶπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρωχημένου, ἄρτι ἤκω,

καὶ ἄρτι ἀφικόμεν. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunnescius, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμεν *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim soloecizare gestio*; quippe qui putarit, *σολοικῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιῆς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι *πεποίηκα* scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἡκεῖς ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογούου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὲ ὃ ἐστὶ ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὲ. Proinde αὐτίκα μάλα *σολοικῶ* dicendum. Sic & modo futuro iunctum invenies. Terent. *Andria: Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuntio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In *Avibus*: οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγὼ καὶ τοῦνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὲ ἐθέμην. Idem in *Pace*: ἴθι νῦν ἀκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad *Iliad.* A, p. 75, male putavit ἥδη δὲ *σολοικῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἥδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὥς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἥδη γὰρ ποτε ἐγὼ καὶ τῷ δ' ἥδη δύο γενεαὶ ἐφθίντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὥς τὸ ἥδη γὰρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶ. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὥς τὸ ἥδη λοιγία ἔργα τάδ' ἐσσεται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὲ λοιγία ἔργα ἐστὶ ἀντὶ τοῦ, οὕτως δὲ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὄρθεν, πού λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον *σολοικισμόν*, τὸν λέγοντα ἥδη *σολοικῶ* qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per tantum quod, & commodum: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde,*

ut is obiit, *M. Agrippae nuptum dedit*. Idem 94: *Vestores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat*. In *Ner. c. 6: Nero natus est Antii &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente sole*. *Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam*. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad *Iliad. A, 260*, ubi docet, ἥδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἥδη, sed de ἄρτι agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παίσεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad *Asin. c. 20. REITZ.*

ead. l. 13. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic *Fl. & B. 2.* ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. "Α μὲν οἶδ' , ἃ δὲ οὐκ οἶδα) Hunc locum exponit Thomas Magister: "Α μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλός· Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμας, ᾧ δὲ μῆν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respiciunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολάς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν· & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρῷα φιλία προσήγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέδον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίων. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκευός, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἐκένσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi. REITZ.

Pag. 218. l. 6. *Οφελον δυνήση) Hic rursus Thomas: *Οφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὕπερ αἰεὶ εὐκτικῶ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὥς τὸ, ὄφελον κατευθυνθεῖσιν αἱ ὁδοὶ μου. Παρεληλυθότι δὲ ὥς τὸ παρὰ Θεολόγῳ ὄφελόν γε μηδὲ ἢν προεδρία. καὶ ἀπαρεμφάτω δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον quo significat, ὄφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἐμελλον accipiatur. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήση soloecismum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκόψονται & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾧ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero ὄφελον, ὄφελος, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam *Soph.* quae in edd. non comparet, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, & editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in *P.* Nam in *I.* ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστῆς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. *Ολους ἀρτιγενεῖους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγεννήτους nuper natos, sive recentes dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέ-

λυσ ἢ τ' ὀλίγη, τὴν δ' ἀρ' ἔτι καὶ παρὰ λίαν Ἑρμείας ἐτόρησεν. Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυνούσως in finis fabricatus. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀπὸ ἐαυτὸν ἀρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἀρτιγενήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους) Adultos, qui nuper barbam emisserunt;
GUYET.

Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δέ σε) Ex B. 2. & A. est illud σε. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν) Hic μέγα ἄθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἄθλον τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis, τρισκαίδεκατον γοῦν ἄθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνες τὸν ἄθλον εἰση ἀναγνοῦς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnaliis, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. Quod autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα, βραβεῖα, ἀριστεία, γέρα, ἐπίχειρα, ἐπαθλα & νικητήρια idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius, ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδ' ἑτέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus & Thucydidis interpres ἀνώνυμος. Ἄθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνῆσα ἂν, εἴπερ δελήσεως) Intellexisses utique, siquidem voluisses. Sic interpretare. Ut συνῆσα dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset συνῆκας ἂν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micyllus tamen συνῆσα putavit esse futuri activi primam personam, & in εἴπερ δελήσεως verbo optandi modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo iunctum omnino usitatius est. GRAEV. Micylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praecedentem, id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permutatis vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid
Lucian. Vol. IX. Ff

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐβελήσεις, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. l. 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθήκα θεῖν λαγῶ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγῶν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῖσιν Ἀπόλλωλα, τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσεται. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὶ λεγόντων ἡμῶν ἐκείνοι φασὶ νεὼν, καὶ λαδὸν λαδόν, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκείνοι λαγὸν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγῶν ἐνικὴ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῃ Σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ.

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγῶν ἢ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπλόιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. θεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὲ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, νεὼς, κάλος, νεὼς, κάλος. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτά ἐστὶ τὸ μὲν ἱακὸν λαγός.

Λαγὸν ταραξὺς πείθει τὸν θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὸς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς.

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί.

Τὸ μὲν τοι ἢ πτώκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγὸν accusandi casu acuto notavit accentu, addita ν littera. Sic pedicis solum fortassis leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit absque ν, accusandi casu λαγόν, veluti ναδόν, λαδόν, quod Athenienses λαγὸν, νεδόν, λεδόν, cum ω. Accusativo singulari λαγὸν respondet

apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγῶν Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγὼν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Euripidem in Assentatoribus: ubi aderant raiae, lepores & feminae inflexis pedibus incendentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in os finiunt, etiam si ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νᾶς, κάλος, νῆς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγῶς. Ut λαγὼν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὼν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγῶς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγῶς per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγῶι. Quod vero dicunt πτώκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ω, sin Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγῶν. Herodotus, λαγῶν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγῶν κύρῳ. Idem in Polyhymnia, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγῶν. Herodotus in Thalia etiam λαγῶς dixit, & in Melpomene λαγὼν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophonem τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ἔταν δὲ περὶ αὐτὸν ὥσι τὸν λαγῶ. Ibidem: ἔστι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγῶ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: αἰετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰετὸς ὡς κατέϊδε τὸν λαγῶ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in Ζεῖν pro Ζέειν ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιρρήτικῳ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum investiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς Ζέειν βωῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆξαι, lege ex Mf. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἄρα παρῆξεν, sane praeteriit. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitiis ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio exspectet simi-

les, quorum falivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Δεῖν* pro *Δέειν*, ὑποσολοικίζειν. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητὴς ὧν (Ὅμηρος) παραδεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν περὶ συμπαράδειν. In Amoris c. 41, καὶ στεφάνῃ μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demosthenes I contra Philipp. συμπαράδειτε ἄνω καὶ κάτω nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαράδειν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) *pone sequi, comitari*: ap. Demosthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur sensus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere*. Ita enim ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; sicubi alibi, una cum eo circumscramini sursum, deorsum*. Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoris c. 53 post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipsum *Δεῖν*, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14 pr. εἴτ' ἔδει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ Δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, Δεῖ φέρων in Bis Accusato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα Δεῖ. Sed & Aristophanes ita in Vespis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiasten in Ἑκκλῆσ. v. 109, Ὁπου ἀργύριον ἦ, πάντα Δεῖ καλάνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi *Δέειν*, eiusque composita per contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de Assyriorum rege I Κυροπαίδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὴ βοη-

δοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπι-
τῆς εἰους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, δεῖν addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγὼ, non ut vulgo vertitur, *leporum sibi*, aut *permisi*, quod sane optime δεῖν admit-
tit; sed *leporum e manibus elabi sibi*, quod additamentum δεῖν
retrahit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna co-
pia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Constan-
tinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem
poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν.
Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ) Hic λαγοὶ dixisset So-
phocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγὼ δὲ καὶ ἑλα-
φοὶ, & οἱ λαγὼ εἰσι λευκοὶ & Xenophon etiam λαγὼ di-
xit in primo institutionis Κυτῖ, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν
αἰροῦνται οἱ λαγὼ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσδράτα ἐνσπετάν-
νυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἀκνὸν ἐμπίπτων ἐνέδῃ.
Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic cas-
ses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum
incidens convinceret.* Sed quis haec intelligit? Verte: *Quaeque
ad loca lepores fugere insliterint, in eis latentia retia intende-
bas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret.* Dicimus enim φεύγειν
αἰρούμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας). Cor-
ruptus es, vel periisti, passive; cum tamen hoc verbum proprie
perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθορος
ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διαφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κό-
ραις· διέφθορος τὸν ὕρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν
λόρην διέφθορος. Ὀμηρος· φρένας ἢ διέφθορας, (id est, δια-
φθάρης τὰς σσαντοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διέφθορος αἷμα· εἴπεις· ἀτ-
χῶς σολοικισίς. Phrynichus· διέφθορος αἷμα τῶν ἀμαθῶν τι-
νες ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διαφθαρμένον αἷ-
μα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem
omnia. Non fatis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Po-
liticis· Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διέφθορος αἵματος. Idem in prae-
ceptis valetudinis· Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διέφθορος
φλέγμα καὶ χολὴν τιναῖ. Idem in libello· εἰ πρεσβυτέρω πο-
λιτευτῶν· διέφθορος τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio-
ne· Ἡ Κάτωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη· βίαις διέφθορος·
Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διέφθορος ἥδη, corruptum
lac. Synesius· Ἦν μὴ κρίνωσι οἱ διέφθοροτες τὴν διαίταν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἑρακλείους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὸς τὸ σῶμα. Ἄπαρ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθαιρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρῃ· τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶν διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένος, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur Philostratus. In Critia· Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνῃ ὀμιλίας διεφθορόναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano· ἐκέλευσε τοὺς τοῦτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῶ τὸν νοῦν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone· φοράδην δὲ ἐσεφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτῶ τῶν ἀφρών. Et in eodem· ὄνομα δὲ τῷ μεταρρακίῳ Οὐάρῳ, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ῥημάτων quod active & passive potest accipi, audiens corruptas cantilenas, aut corruptentes. GRAEV.

Pag. 221. l. 1. Οὐ γὰρ πρόσκειται αὐτῷ τὸ τινὰ) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius: διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορα δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορα cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit sribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 4. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίτθας θηλάζοντων) Hoc est, nutrices lactentium, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἢ ἔτερε, καὶ θηλάξουσιν τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, lactas mulier quos perperit, & lactent pueri absolute. Attice igitur Aelianus XIII, 1. Ἡθεῖσα τῷ βρέφει ἀθηλάσεν αὐτὸ, delactata infante ubera ei praebeuit. Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλειος θηλάζειν τε αὐτὸν ἢ ἑτε-

κα. Et *Lyfias*, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantiū & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στείραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud *Luciani* praeceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ αὖς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίθης, auctoritatem secutus *Luciani* in *Antiocho*. Το δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν παλικὸν τρόπον, de *Hippocentaur*o agens, pullorum instar fugente. Male *Plutarchus* in *Romulo* matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλαζόντες ἄφθισαν τὴν θήρην. *Galenus* ὑγιεινῶν primo: Ἀφροdisίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι καλεῖται τὰς θηλαζούσας παιδιάς γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἐγὼ γε συμβουλεύομαι ἂν εἰ κησείην ἢ θηλάζουσα τὸ παιδίον. *Suidas* de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. *Λυσίας* δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναῖκας παρεχούσας γάλα. Attice igitur *Lyfias* in supra posito exemplo. *Interpres* hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιάς σολεμισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos *Lucianus*, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Platonem*, *Demosthenem*, *Iso*cratem, *Xenophontem*, *Thucydidem*, *Philostratum*, *Lucianum*, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. *Plato* in *Timaeo*: Σπέρμας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Το δὲ λοιπὸν ἡμεῖς ἀθανάτων θεῶν προσφαινόντες ἀπεργάζεσθαι ζωὰ καὶ γενᾶς, τροφήν τε δίδόντες αὐξάνετε, καὶ φθιόντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attextite mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos flau recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est *status*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graecotatis constat, ubi σπέρμας legitur, quod Cicero *status* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptum, generatos editoque memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, attendite. Tusc. quae lib. II: Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, & praeparat animos ad satus accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' οἶκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς προῖρους μήπορ' αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatus, αὐξείν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσι' ἀνευ δ' αἰκῆς. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὐξάνε τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φιλαλάκας passively dixit: ὅτι τρήχες κἀν τοῖς ζώσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τσένεώτων αὐξουσὶ, id est, cresunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἀν αὐξήσειεν ἡμῶν ἐν τῇ πόλει τὸν πῶν ἐξολεστάτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας αὐξείν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρεν ἀνάγκη τὸ ἀμεινόμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragiiniis, Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, πόδι' αὖξει βίβτου πολύπονον, id est, Herculem quic & augere industria, interpretes Graeci ita interpretatur, αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖξεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitionis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλὸς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς αὐξάνει, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subiiciemus, exemplis, passively capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloss. II, 19. II. Thess. I, 3. Petrus II. Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλὰ μᾶλλον αὖξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentire a Luciano, quem operae pretium est audire. Id αὖξαν, inquit, ἐπὶ ἐνεργείῳ, οἷον αὖξει δ' ἡλίαν καὶ ἡ ἀγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου τὰς εὐδοχίας τῆς πατρὶδος ἀρεπένειν, ταύτας αὖξουσιν μετὰ ταύταις αἶται. καὶ αὖξει αἶ-

τὶ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰ-
 πότεως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ
 αὖξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξησιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ
 τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λό-
 γῳ· Οὐκουν ἐπείγῃ καὶ ἡ πατρίς ἠύξανετο. Hic docet, αὖξειν
 esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen ac-
 cipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat:
 αὖξάνειν vero accipi passively pro crescere, quamvis etiam
 in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem Thomae
 sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dic-
 cas αὖξω, & αὖξάνω, passively vero αὖξῃμαι & αὖξάνομαι;
 tamen si elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιο-
 λογίας passively dixerit, καὶ αὖξοντες τοῦ πάθους. Et eodem
 capite active: τὴν οἰκίαν αὖξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in octa-
 νο ἀλώσεως rursus passively: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε. Nec
 nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma
 adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσδῆναι) Lege προσδεῖναι. Et con-
 fer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave ob-
 servata erant. REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Scho-
 lium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lu-
 cianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ παλαιὰ κλέα τῆς ἐρωτι-
 κῆς περάνεις, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus
 familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates,
 quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Gram-
 maticus laudatur in Etymologico M. An a Mopso patriam
 signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiusce nominis memi-
 nit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum
 hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum
 ex Aegypto. Quaere apud Iosium L. I de Histor. Phil.
 cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur,
 quod πνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum At-
 ticis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πνίκα ἐστὶν
 ὥρα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag.
 610) τῆς ἡμέρας; ἀπὸ τοῦ, ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρα
 γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός;
 το δὲ ἀνταποδοτικόν, ὁ πνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Τὸ δὲ Πνίκα ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ Ἀρχαϊκόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινα σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρμόζει τῷ ὀπνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποῖα ἔστιν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαιρως. Apud Suidam vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πνίκα ἔστιν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποῖα ὥρα ἔστι τῆς ἡμέρας;—(h. e. quota est hora diei?) Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero nobilis hora egressus est? Quod vero huic respondet, est ὀπνίκα, (id est, illa hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πνίκα ἄττα ἀπώλετο, (quando periit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινα significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνῳ· ἔστι γὰρ ὥρα δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πνίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὐρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὁσαύτως καὶ τὸ τνικαῦτα καὶ τὸ τνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτῳ· Τί τνικάδε ἀφίξαι, ὃ Κρίταν; ἢ οὐ πρὸ ἧτι ἔστι; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σακρ. Πνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὁρθρὸς βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδρῳ· Μὴ αὐριον τνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεῖς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὐριον κεῖσθαι τνικάδε; id est, cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρα δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πνίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίας ὀρθῶς ἐρεῖς. Male Ioannes Nunnescius ὥρας exponit hic horas anni; & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: ἤρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πνίκα εἰν ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλάνθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Et Aristophanes in Avibus, Πνίκα ἔστιν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. *Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem.* Pro τότε dixit Lucianus in *Electro πηνίκα*. Ἄλλ' οἷός γε κύκνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἔδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξῃσι; sit qua hora exibi? & sic recte Nostrium dixisse in Gallo, πηνίκα ἥδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter *quando, τότε*. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrium c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ Δαμιάσιε, πηνίκα παύσεται οὗτος ἀμαλῶς παρορώμενα; *Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligantur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires?* Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δειπνον] πηνίκα exponerem *qua diei hora?* licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, *audiunt quidem illae; sed quando?* iam quasi ipse sibi respondet, *vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam.* Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰξὺ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πηνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρίω) Hoc est, *acquiesco patriae legibus & consuetudinibus*; cum proprie & Attice haec verba significant, *habeo satis amplum patrimonium*. Πατρίω, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρίω φίλοι. Πάτριά δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilus contra foeneratores: Ὅσπερον καὶ τῶν πατρίων ἐκστήσῃ, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio*. Laërtius in Solone: Ὅ τὰ πατρίω κατεδουλόκως. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρίω παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Meretric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρίων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοὶ φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρίω, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristo-

phanis in Avibus, *Ὁν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρῶν, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρώοις φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρώους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basilus contra foeneratores, καὶ που καὶ πατρώας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopolus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρῶος κληρὸς. Opera pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρῶα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατρῶα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικά, καὶ προγονικά. Suidas vero Thoma & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατρώων ἔθων, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet foloeisimū. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ δίδωται τὴν Μινδικὴν μετεδίδησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρώων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινος, ἐκστῆναι, ac ipse vivens, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulari se abdicavit. Ubi male πατρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία ιβ. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c. De moribus urbis Constantinopolis, Thessalonicae &c. Eumolpidarum πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατρῶος & πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατρώων nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος usurpavit πατρῶος. In Scythia cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρώων ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἕκαστῳ νομιζέσθαι πατρῶον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, *Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) etsi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρώους θεούς hic esse πατέριους, five πατρικούς. Iterum Noster in Eunucho c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι.* Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρώιον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατῶν βασιλεία, ubi West. N°. 81, πατρικὸς φίλος praefert. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατέριους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre suo latas, Aelian. VI, 10 f. non *patrias*, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria potestas*, quae ad solum parentem spectat. Verum πατῶν φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατῶν φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατῶν αὐτῷ εὐνρίαν ἐπέδεικνυντο ubi paternus affectus non adeo qualis *patris defuncti*, sed qualis *patris* esse solet, generaliter significatur. REITZ.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι) Pro civis meus est, cum dicendum sit *πολίτης ἐστὶ μου*, vel *μοι*. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hefychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μὴ μὴ μὴ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶν δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hefychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικὸν ἐστίν. ὥς γὰρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Ζηλικοῦ ἡ πατριώτης στολὴ ἢ κατὰ τὰ πατρια γινομένη. Sic Lucianus in Scythia: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὔσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυκέτης, ἀνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbaras sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *concivis* esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρυστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὃ συμπολίται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ τῶν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολίται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνηλικες. Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, recte Polluce. Sicut apud Isocratem in Panathenaeico συμφυλέται. Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἀγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolae ad Thessalonienfes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κιθαίρων οὐκ ἴση τὰν αὐρίον πανσέληνόν με οὐ σάγε καὶ πατριώταν Οἰδῖπου καὶ τροφόν, καὶ μητέρ' αὖξεν καὶ χορεύεσθαι, dies *crastinus* haud

abit, quā te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aequè vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης: quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municipis*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphael. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. 'Ο δ' εἰνὰ ἐστὶ μεθύσης) Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσις vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Τραῦν μεθύσην, τῆς κόρδακος ἑνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτες φίλοινοις μεθύση. Μέθυσις δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Δηλυκοῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνή μοι μέθυσις. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ· Ἐώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνόητως ἐρῶντα. Ἐπὶ δὲ Δηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσις. Idem tamen XIX, πῶς γὰρ μέθυσις καὶ πορνικόπος πτωχεύσει. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσις dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἢ μέθυσις ἢ ἄρπαξ. Et VI, οὔτε μέθυσις οὔτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσις καὶ πάροις dixit; quamquam & Phrynichus scribat, Μέθυσις ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναικὰ δὲ ἐρεῖς μέθυσις ἢ μεθύση. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἶρκεν τὴν μεθύσην Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus notavit, male nonneminem emendare μέθυσις. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro πότερον μεθυστής εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελοχός. Vide, quae ſupra notavi de λειλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam lectionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicate* referatur ad primam litteram praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πότους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem συνεγενόμην, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικὰ) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίω) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης vituperatur, ſed συμ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὡς περ) Hic videtur deeſſe vox πατριώτης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ) Lucrum adest illi, cum λῆμα πάρεστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμα & λῆμμα auſtore Ammonio διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ δι' ἐνός μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τῶν ψυχῆς, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μὲν hoc eſt, λῆμα animi praefentiam ſignificat, λῆμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Episcopi Codex emendatus eſt, λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω δὲ λῆμματι. Iosephus VII ἀλώσεως. Καὶ πολλοῦ λῆμματος πλήρης γενόμενος pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάτιςχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος δεοστυγές, compeſce ferociam & vim. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Τὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὡσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέβρεψε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναῖα μὲν τὸ λῆμα, συνετὰ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαος παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθνηγμένων. Idem in Iphigenia: Ὁ λῆμ' ἀριστον ὡς ἀπ' εὐγενούς ρίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, iacrisissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουσιν τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δ' ἄλλην σάματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δειν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἄτολμον. Idem in Ranis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὁ λῆμα ἀριστον. Idem in Alceste: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἠκίστα τοῦμόν λῆμ' ἐφυττορηνικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δαί σε πάντα δὴ κάλων ἐξιάναι καὶ λῆμα δούριον φορεῖν. Ubi perperam E. I. mus legit λῆμμα, & interpretatur & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὁ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾶς εὐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥάμῃ οὐκ ἔσσοντες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μῆμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μῆμ lucrum, captivam, quaeustumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumptionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctororumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Δημιά-
Lucian. Vol. IX.

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, *contemptus magnorum & multorum emolumentorum*. Iosephus in I' Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσεις. Idem in XIV 'Ἀρχαιολογίας' ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, *ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognosceretur*. Ubi exemplaria τομῆματα habent; & male Gelenius vertit, *ne tamen fraus deprehenderetur*. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λημματος πωλῶντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας

Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ οὐμὸς φίλος) Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μεῖρακίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonaetis: Ἦκεν οὖν τις μεῖρακίσκος ὠραίος, αὐτὸς ἀπολαύκεναι λέγων, *venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma*. Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μεῖρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μεῖραξ, inquit, καὶ μεῖρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μεῖρακιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μεῖρακίσκη μένος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὴν τὴν μεῖρακα. Καὶ πάλιν Ὁ μεῖρακίσκη πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς. Σὺ δὲ μεῖράκιον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεῖρακος. Idem in Νεκρικοῖς. Δύο ἥδη ὁ μεῖρακίσκος κύλικας εἰσόμενος ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις. Ἀγείν σε καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μεῖρακας. Idem in Pluto: Ἄλλ' ὃ νεανίσκος οὐκ ἐγὼ τὴν μεῖρακα μισοῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεῖρακίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μεῖρακίσκος, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μεῖρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀντίπτης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μεῖράκιον καὶ μεῖρακίσκος διαφέρει. Μεῖράκιον γὰρ καὶ μεῖρακίσκος ὁ ἄρσεν· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μεῖρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μεῖρακες καὶ μεῖραξ. ἢ μὲν κομψοῖα παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μεῖρακες

ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: Μεираκες καὶ μεираξ *adolescentuli & adolescentulus*; cum sit *puellae & puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Erymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in Asino: Τῇ μεираκι συνευαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μεираξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μεираκες. Et in X: Τὸν μεираκα παραλλάττων, *excedens ex ephebis*, vel *ἀρτίμην τὸν ἐφηβον παραλλάξας*, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in Ἑκκλησιαζούσαις de masculo dixit μεираξ, sed impudico: Ἦν μεираκ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλεῦραι, id est, *συνευσιάσαι*, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μεираκα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τὸν κινεῖδων sci- licet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μεираξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μεираξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μεираκίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni majori non inferuit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenterit Lucianus. Sed & est ὁ μεираκίσκος apud Alciph. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἀνδρα. καὶ φεύγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δαίνα ἥγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβεῖμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β Ἰλιάδ. Δαίμονι' οὐ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι. Aristoph. Scholiast. ad Plurimum notat, δαίμονα poni pro *metuo*, δεδίττω autem esse.

ιεπεο. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δέδιττω δὲ ἕτερον
 πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus
 de Lucret. Κύων τῷ χάσματι δέδιττόμενος, canis rictu sive oris
 hiatus terrens. Idem in Philop. καὶ δέδιττεσθαι καμὲ ἐλπί-
 ζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δέδιττον-
 ται, terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in
 pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκαῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δέδιττεσθαι. Iu-
 stinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δε-
 διττόμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δέδιότα, metuentem, le-
 gitur. GRAEV.

ead. l. 7. (Φίλων ὁ κορυφαϊότατος) *Amicorum summiffimus*,
 ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce
 Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταῖοτατον δὲ ἀδόκιμον,
 ὡς καὶ κορυφαϊότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαϊότατον δεῖ λέ-
 γειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβόσει καὶ ἑτέραν ὑπερβόσει δεῖ ἐπά-
 γειν· εἰ καὶ ὁ Δουκλιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem
 innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦ-
 τα κορυφαϊότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, super-
 lativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus ta-
 men a comparativo formavit alterum comparativum in ter-
 tia Canonica: Μειζοτέρα τούτων οὐκ ἔχω χάραν. Phrynich-
 us summopere improbat hanc vocem. Κορυφαϊότατον, in-
 quit, ἐνεκαλυψάμεν εὐρὸν παρὰ Φαβωρίῳ. λέγε οὖν κορυ-
 φαῖον. *Suppridui me, cum κορυφαϊότατον gerei apud Phavori-
 num. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἐσχατοτάτων a
 Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod
 in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur At-
 tice Plutarchus πρὸς Κολωτῆν: Περιπατητικῶν ὁ κορυφαϊότα-
 τος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὡν Περιπέννας ὁ κορυφαϊό-
 τατος. Idem ibidem: Κορυφαϊότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνα-
 σταῖς καὶ τιθνοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib.
 VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαϊοτάτου τῶν προστη-
 κόντων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph.
 συνελέγησαν δὲ αἱ κορυφαϊότατοι. Idem in VIII Ἀλώσ. συνελ-
 δόντων ἔξ τῶν κορυφαϊοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut
 & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παρ-
 αινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ
 κορυφαϊότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος
 πεπραγμένων Σοφῶν ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Pae-
 dagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαϊότατον, quod est su-
 premum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum
 a ludente Luciano aut alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) 'Εξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus, 'Ορμῶ ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγώ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: 'Εξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὄρες ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶντος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήθρων ἐξορμαῖ ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσσις τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: Καὶ μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὃ δὲ τὰς μὲν κβρας ἐφασκεν ἐξωρμηκέσθαι. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προσξορμήσας, ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τελαματάδει καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεισι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἀνείσιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀνῶθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεισι αὐτὸ τὸ ἐλλύχριον, id est, superne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, cum multo lychno. Locus exstat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον θαντῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθίσταν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα παραπετόμεναι φαῖνται τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐναντιῶν οὐκ ἐπιπολῆς φαῖνεται τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὐρισκον ἔξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰομένοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἑξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἑξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἔξ ἐπιπολῆς εἶπεν ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ Ἐπειδὴ σοι διὰ βραχείων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἕκτη, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἔξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iussu mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro *κελεύειν*, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἰσίδος οὐπὲρ συντέτακτό μοι πρὸς τὸν ξενὸν ὄρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κόμην οὐ τῷ Θεαγέναι συντέτακτο ἔσπευδεν. Diodor. saepe συνέτασσε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλὰς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes.* Lucianus alio sensu in Asino dixit, συντάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi;* & Plutarchus, συντάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur.* Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus sum;* illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τὸ νόμα, *paratum subiicere nomen.* Demosthenes, οὐ συντέταγμαι, *non sum paratus, meditatus, instructus.* GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. l. 1. Περίστην αὐτὸν) *Circumstiti ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἶπες περιίσταμαι τὸν δαίνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινα περιίσταται; ἀλλὰ περιίστάμεθα. Διόβανιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ περιίστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιίσταμένου αὐτὸν ποτε Κράτιτος. Περιίσταμαι etiam fugio, vito,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, πορ secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὀμίλῃ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περιστάται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραξῶσι τὸ πᾶθος, id est, *vertebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς δορυβους περίστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περιστάσθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadversf. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur, vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διακρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio *experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διακρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζεται χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ηἰνούτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φαρμὴν ἐν τῇ συνθειᾷ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τὸνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὐρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διακρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεβράθυμμένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκεῖνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουں ταῖς Ἡρώναϊς παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρᾶν. Ibid. Αἰγυρίῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκέες τε καὶ ὀρδιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

mus in Parasit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι. & Philo: Ὃς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, nobilitate cum nemine mortalium comparandus. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμα τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μεγάλου. Καὶ Δαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὃ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸν συγκρίνειν τὸνδε τῷ δὲ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit concretionem. Theophanes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα: Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶιν, nobis, dicendum fuit; quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θάυμαστός τῶνδε ἀκούσαι νῶιν πάντας ξυνοκεῖ. Idem in Sympof. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνεται νῶιν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἐφη, καὶ νῶιν ἐρεῖς, ὥς ἁμαρτάνομεν) Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶιν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, εὖχ ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clio: Δεῖ δὲ πάσαν γυναῖκα ἐπιχωρὶν ἰζομένην ἐς ἰσθὺν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrysof. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὑπὲρ ὅ τῆς στοῦς προεστὼς φιλόσοφος ἀνομοδέττει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Lupam: Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ σὺνῃ. Quin & Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

cad. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aequae frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112: Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ δηλείαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odysf. A, 72, Φόρυκος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοῖνῃσι Δίδος μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

cad. l. 9. Καρῆναι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κατὰ κριθέντων. Το δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τετιμῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἦν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ περῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι autem de hominibus. Et Moschopol. Ἐκάρην, δ' αἰεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, caputibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Terrullian. de spectaculis: Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum obiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolus maxillam verberandam patienter offerre. Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

cad. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος) Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὅς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος ἐζυγομάχων· ἀλλ' ἡμφισβήτητον, ἥρι-

ζον, ἐφιλονεύουσιν. Το γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεσθαι, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικοζόμεν. Ὅσον ἐδικοζόμεν τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. 1. 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζουν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eosdem & Thom. redarguit inscitiae. Το βασανίζειν; inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν ἀάληθες διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δῆσας, κρεμάσας ὑστερηχίδι μαστιγῶν, δέρον, στρεβλῶν, ἕτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὅζος ἐγχείων, πλίνθους ἐπιτίθεις. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocration, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tenſi verberantur, si non satis notum, vid. I. Elſner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiaſt. hic utrumque agnosceat; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere sollocismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquories, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν) Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προύκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνέμιζον ἄχρι παιδείας ἰλαρὰν τὴν ἐπὶ ἡμῶν προκόψαι. Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιρουσι μεγάλα φρονοῦντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσδίκη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur. ut Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap. 24 δινηχρὸν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθέσεως, ut pulchre docuit Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, *sacco colabat*, aut *praecidebat*. Apud Eustath. ad Iliad. V, Καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενομένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδ' ἐν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce passiva: Οὐδ' ἐν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδ' ἐν προσκόπτειτο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id est, nobis augentibus illorum imperium. Προοδοιοποιούντων, εὐτρεπίζόντων, ἡγῶν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοούντων. Haec Thucydidis interpretes. Eodem sensu Lucianus in Salutar. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλα, inquit, ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· non olim initio facta tantū incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰσδοίτο ἑαυτοῦ προκοπόντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim a nomine προκοπῇ. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἦταν καὶ ἐνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἢ προκοπῇ, ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προύκοπτε τὸ τεῖχος ὥς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi posuisset, si murus processisset, ut coeperat. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προύκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μέζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργῳν διετέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI: Sed mehercule literae πετινομένως scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitteλὴ προστιθείσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Ne-facto δᾶτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, δᾶτερον pro τὸν ἕτερον, & ἄτερον pro δᾶτερον quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας δατέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro δᾶτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παραθέσεις dicit, pro δᾶτερον. Vide & Thom. Magistrum. GRAEV. Προ-

κατὰ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aequè ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Eln. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃ δὲ δεῖνα) Virium est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabis*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tamen si futurum medium usitarius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀπροσάμνητος, καὶ ἐθαυμάσῃ καὶ ἐθαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δειπνῷ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδευτός. Et in Demonact. Ῥήτορι δὲ τινὶ κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινήσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινήσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δὲ τις καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: praestares vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχαλὼν τεθνήξει, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει: Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ καὶ Λιβάνιος. Εἰ μὴ τις αὐτοῦ μεταδοίῃ, τεθνήξει. Ὑπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτῳ in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἡκεῖν ἐπήγγαλε. Aristid.

καὶ ἦκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικὰ καὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliød. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lyfistrate : ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζαντος) Id. vinium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucyd. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἰσθι γὺν γε habeat, quod forsitan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in *ei* terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φέδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparare esse & misereri; quod an hic locum habeat, nec scio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχάζόμενος, id est, parcens, vel misertus, vel consulens, ut vertit interpret illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾶν δέ τις εἰπόντες) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliød. ἀνίστασθαι καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι αὐτὸ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνίστασθαι ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρη μεθίστασθαι legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro 18. Τοῖς μὲν πολλοῖς ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὡς διίστανουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίσταται τὴν συνακολουθήσαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idem idem ita utitur Apollolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, καὶ χωρὶς εἰ τὸδε,

εἰ καὶ Φρύγιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή·
 Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ
 ἐκτός εἰ τόδε, καὶ ἐκτός εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε,
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ
 σκαπανάγε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μὲν
 τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem
 suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis
 & Maufoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φησ, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθο-
 φορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκιστων τις; μοχ-
 que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist.
 Ἐκτός εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτός εἰ μὴ εὐξα-
 σθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτός εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀ-
 θηνᾶν ὑπέληφας. Et paulo post: Ἐκτός εἰ μὴ τινα νομίζεις
 ἀκροάσεως εὐθύνῃν εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτός εἰ μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτεν εἶναι τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις
 ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ· πλὴν εἰ μὴ
 τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ πε-
 ρὶ τῆς τύχης βοηθεῖα γεγονυῖα. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν
 εἰ μὴ τις θαυμαστοποιία ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Corio-
 lano, πλὴν εἰ μὴ τις θάλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειό-
 τερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτός εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς
 τὸν ὑπὲρ Ἀλολήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπειχεν. Apo-
 stolus I ad Timoth. V, ἐκτός εἰ μὴ διερμηνεύ. Et cap. XV,
 ἐκτός εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum in-
 venio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam
 τεθνήξῃ oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perin-
 de esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλη aliaque secun-
 dam person. in ei formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνή-
 ξει Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾷ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gra-
 tificaris, vel largiris. Miccyllus gratificatur vertit, cum tamen
 χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis edi-
 tor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τις ἐπὶ πόντος) Cum quidam dixisset χρᾶ-
 σθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. Philostr. in He-
 roicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντεῖσις Ἀχαιοὺς.
 Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ
 οὕτω αὐτοὺς τε ἔειπεν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυ-
 δὴν οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: Τὸς πορθμέας
 αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶ-
 το ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

schop. Οὐ χρῶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρῆσόμενος Θηβαίου Τειρεσίαι, *consulturus*. Liban. in Antirrhético: Τῷ Θεῷ χρῆσόμενος, *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. Cum *adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcessierat, consulisset*. Id. III de Offic. Gratidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribunis plebis *adhibuisset*, id est, in *consilium vocassent*. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, Gemini erant, *uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos*, id est, *Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι Θεοῖς*. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. vetr. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πᾶν. Vulgo male, *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemus*, hoc est, *consulimur*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac sollertissimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exstinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amoris sunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μὲν ἕνα τρόπον εἶπες, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκταλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιού, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασιάζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰποντὸ τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν pro quo Lucianus in Demonact. καὶ τοαπεκείνου ἀρχάμενος τιμῶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πησείδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρουσιν. Pollux in primo, προπέρουσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. Lucianus omissa praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρουσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρουσι πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρουσι. Plato in Euthydemo: πέρουσι δὲ ἡ προπέρουσι οὐδέπω ἥστην σοφῶ male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρουσι quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρουσιν. Invenies tamen προπέρουσιν etiam in epistola quadam Liban. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὅπως ἤλγεις προπέρουσιν. Ἐκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἑκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilus & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἑκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακὼς ἑκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων ἑκπαλαι δὲ ἡγανάκτου. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθησαυρισμένων ἐκ παλαιού. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιού ἄρα εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΤΡΓΟΣ. ἐκ παλαιού, ξένε. Herodot. Ἐπείγε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μανθίων ἐκ παλαιού ἰδρύμενον. Idem in Urania: Ἦπερ ἡμετέρῃ τέ ἐστι ἐκ παλαιού. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι καθήμαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γὰρ καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus facris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstineret? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἡμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύψεως. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθυσαν. Arrian. Ἰαναβάς. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδίται ἐβαρβάριζον. Ioseph. Ἐκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcunque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἐκ τότε) Ἐκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, sive I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τότε ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέραις ita componit Thucyd. II, c. 66, καίται ἀντιπέραις Ἡλιδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε) Cum quidam ἰδοῦ pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδοῦ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοῦ Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδε. Εὐριπίδης Ἐκάβη Ἰδοῦ με κἀνθάρος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι ἄστυμο, pro συνίημι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Ἀλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλάβεσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se sensisse, audisse, intellexisse. Suidas dictione κογχύλη, κύνας τῶν ὁσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὁξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas δηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodisie locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον· παιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις· βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. ἐκείνου δὲ μάρτυς Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγεν· βράδιον τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δογματισταὶ βραδύτερον. Thucydidd.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησεν βραδύτερον αὐτοὺς ἔλθειν. Plato in Timaeo: Θᾶττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιίοντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἑλικά διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς οὗσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινε. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, moiui unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helicis inflexione vertebat, quia bisariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerissimo. Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλευσεν οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Norandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίσιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θᾶττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου τάχιον ἀποδείχθαι. Thomas, θᾶττον, inquit, Ἀττικῶι, τάχιον Ἑλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ὥστε εἰς τὸν νοσεῦντα ἀνέβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. Θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & μοχ, καὶ θᾶττον ἐνδύσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἔλθειν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχεται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῇ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τις ἐτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλίσκομένων τε τῶν ἐπιτιθείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἔλθουσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνιστὰι ταχίους ἢ φρονιμότε-

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ἡμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελουμένων, id est, *expressatione celerius*. Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ καλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα· quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὐτανδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρεῖν δέ τις εἰπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστέιδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· Οἱ δὲ ἦκον οἶνα βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νύκταρος (οἶνός γὰρ οὕτω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὗρεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαρῦμαι, ἢ βαρύνμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἑξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὐθις· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυτομένην τὴν σύγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtionē: ἐπότε δοκὸν φέροντας βαροῖτο. GRAEV.

ead. l. 10. Λέλογχα δὲ τὸ εἶληχα λέγοντος) Cum quidam pro εἶληχα dixisset λέλογχα. Ἐξεἶληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαριλλῆς ἐκλόγχει. Tamen si idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι συγκληρον εἶληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecismum Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων) Cum multi dicerent ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto.

Ἐὼ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνηῶν, καὶ τὸ ἀνην-
μία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέ-
ταμαι οὐδὲις τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic
pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπτα-
μαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexipha-
ne. Loculus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι
Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τη,
Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος
ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὐτὸς
ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλέγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραι-
τητέον, εἰ καὶ ἅπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δις πέτεσθαι δὲ λέγε.
Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ
πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἡδὴ πρόσγειος
πετόμενος. Et in Mulsae Encom. ἀλλὰ μετ' ὧδ' ἵπτεσθαι.
Idem in libello de ratione Conscr. Hist. καὶ τοῦ Περσέως ἐτι-
αὺν τῇ Μεδούσῃ τὰν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem ta-
men in Amor. dixit, ἐλάττονι βοίξῳ διῖπτάμεθα. Et in Deor.
Iudic. ἐξ ἀφανούς καβιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἦδη ἐν τῷ
αὐτῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μοιροῦ
διῖπταμένην τὴν ὀλκάδα παρημέιβοντο. Gregorius Theolo-
gus Basilio: Τούς τε ὠδικοὺς ὄρνιθας ἄδοντας μὲν ἄλλα τὴν
λῆδον, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV.
Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Basf. 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammati-
cus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intel-
ligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu ver-
bi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Ety-
mologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum di-
xi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte
orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέ-
σεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστέρην δέ τις εἰπόντος) Adversatur Lucia-
no recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς
περιστέρην καλοῦσιν. Ἀλεξίς Συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδί-
της εἰμὶ γὰρ περιστέρης. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φασὶν, ἀπὸ
πεμφορ ἀγγέλλοντα τὴν περιστέρην. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lysf. p. m. 182,
τοιαύτη τύχη χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι.
vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios pro-
misce. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φακὸν δέ τις εἰπόντος ἐδιδρακέαι) Cum
quidam dixisset, se edisse φακόν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, λίψη τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθίνειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὥμοι οὐχ ἐνικῶς φακῆ δὲ ἡ ἡψυμένη. τετῆρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρην ἐντετηνῶτα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακείς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακῆ est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνέφωγέ σοι) Ἀνέφωγε male dicitur pro ἀνέφικται. Phrynich. Ἀνέφωγε ἡ δύρα, σολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέφικται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέφωγε passively posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ δύρας ἀνεφωγίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεφωγῶσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἦν πως ἀνεφωγίαν ἔτι τὴν πάλαιστρον καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi; Τῶς Πύρρῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεφωγμέναι πρὸς θάνατον

νον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνέωγσαν. Ioseph. in III Originum: Εἰκοσι μὲν πῆχεις ἀνέωγσαν κατὰ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16, θύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέφκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ αὐτὶ τοῦ ἡνοιγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Ἰσρά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἔκλεπτεν ἢ ὑπανάεωγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν αὐτὶ τοῦ ἡνεώχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τη, Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τινες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικυλλος ἢ Ἀλεκτρυὸν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς δις. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homer. II. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et Herodot. in Clío: Εἰ μὴ ἀπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπεὶ autem legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. l. 6. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in eius apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Ilocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanum, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in eas, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἰπ-

πείς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *εις*, modo *τας* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethron certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἰππείς* accusativo semper *ἰππέας* habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἰππείς. Pro quo Plethron: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἰππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζούς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππείς δὲ ᾤ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζούς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἰππείς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἰππείς notasti, vel animadvertisti?* Pro quo interpretes, *tu vero equites cogitasti.* Aristoph. in Equitibus: Μᾶτ' ἐν χῆ μῆτ' ἐν Σαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὡς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ αὐτὸς ἔχων ἤκεν ἰππέας καὶ πεζούς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἰππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐψηφίσαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἰππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἰππέας ἠκόοντας ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἰππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἰππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἰππέας προύδσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur *ἰππείς καὶ ἰππέας* in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: *ἰππέας*, inquit, *εις τοὺς ἰππείς*. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant *νομέας, βασιλέας, φορέας, σφαγέας, τριφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαρέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας*. Sic gentilia Ἑριτρέας, Ἀχαρνέας, Φακέας, Μαντινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper *βασιλέας*

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππέας, τροφείς, φονείς legitur pro ἱππέας, τροφείας, φονείας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐχήμεν πῖθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλείας, praesertim in ad Nicoclem παραίνεσι, siue hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, siue alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονείας. Τέμνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὐτῶ συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δαί γονείας τοὺς ξυμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομείας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, *costas* navium significans, non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his *costis* vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in *Votis*: Ὡς περ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλείας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλείας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλείας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλείας ἀθροῖσαι. GRAEV. *Ἀναβ.* c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Bañ. 85, 1: ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεί, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας infistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλωμεν) Luculentus soloeisismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικούσι σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρεδόσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργοῦς ὑπὲρ εἶγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐταῖς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαρτυρεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαρτυρεῖσθαι dici proprie de

confulentibus. Aeschines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείας ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρία τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μαντήια εἰς τὰ ἔπειλε μαντεύσόμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρέφω ἐτόλμησε τούτο μαντεύεσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopol. hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέσσει βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμένην δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probō, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiarare est η, idemtidem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρνάν, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὃς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνω. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σοι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: ἴσως δὲ ἐξυτονήθη πρὸς διαττολήν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστὶ μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαύτ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonaxte: Καὶ μάντιν δὲ ποταῖδων δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντεύομενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου μαντεύομενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollō dicit: Πλὴν ἄλλα ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνεῖλεν. Liban. in Antirrhetico: Ὁ δὲ ἀνείλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἱασίν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλεία εἶναι. Chrysost. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμένην ἀπαιτῶν καὶ ἀξιώων ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit, daemonem ab oraculis reposcens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντεύεται) Aristophan. Av. 594 & 597, de confulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιϊόν) *Nam singuli soloecismi tibi latent circumvenientes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Senfus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, Micyllus hic putavit καθῖς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: Ὁ δὲ καθ' εἰς ἁλλήλων μέλη. Maccab. libro III: Ὁ καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibere singuli. Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθῖς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας, singulos heroas. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, publice & privatum. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἕστος μὲν καθ' ἓνα, singulas minas. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἓνα συλλεγέντες ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἓνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γὰρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basilii Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως ἐπικρίπτειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δύγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γὰρ ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἁν' ἑνα. Ioannes Theologus Apocalypf. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἐνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἁν' ἑνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἑνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecismum coniunxisse cum plurali ἐοικασί, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Ei ἄρα καθ' εἰς) Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθ' εἰς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρὶ. Moschopulus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύσθαι vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, δέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν ἢ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxori nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μεράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν δίδωμι μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo post: Μνηστεύσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανίας. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύσθαι τινὰς τὰς κύρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

tutissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῶν*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidensi Achilles dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δαυὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας. Isocrat. βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεύσαι κέρην. Diodor. XX, ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiat, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. GRAEV.

Pag. 230. l. i. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Et hunc solocismum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ἔρχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Δισβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λέλου Ἐκβάλλει τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divor- tit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit*. Eleganter igitur Iosephus, ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Eldra: λογίζομενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν. Ibidem in Bis Accusato, τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plurarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταίρῃ δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδοὺς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista, ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γὰρ νῦν ψοφοῖν τὴν θύραν εἰσὶν, ἢ ἐξὶν λόπτοι) Haec verba bene vertit interpretes per *conceperunt ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, idem est apud Graecos inter *κόπτειν & ψοφεῖν*. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi,

atque abfistere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dar, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis *φορεῖν* cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pulsari*, Graecis *κόπτεσθαι*, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset *κόπτοι τὴν θύραν εἰσὶν ἢ φορεῖν ἐξίω*. Lucianus in Philop. *Ἐπέστι κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη*. Idem in Fugitiv. *Ὡστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν*. Aristophan. in Ranis: *Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω*. Moxque: *Οὐ μὴ διατρίψης, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας*. Et in Nubibus: *Γεῦσαι τῆς θύρας*. Lyfias in Apologia de Eratoſthe-nis adulteri caede: *Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ φοφοῖεν*. Heliodorus in I: *Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐφόφησεν*. Phrynich. addit, male quoque *κρούσαι τὴν θύραν* pro *κόπτειν* poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: *Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὶς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι*. Et Evangelista: *Μὴ ἀρξῆσθε ἕξαι ἐστῆναι καὶ κρούειν τὴν θύραν*. GRAEV.

ibid. *Φοφοῖν τὴν θύραν*) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad *κρούσαι θύραν*, de quo Phryn. vid. Elſn. ad Apocalypf. III, 20. REITZ.

ibid. *Θύραν*) De forium aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. *Νῦν δὴ γενήσομαι*) Soloecismus est hic, quod *νῦν δὴ* cum futuro coniungatur, cum debeat cum praesenti iungi. Attice enim dicendum erat *νῦν δὴ γένομαι*. Pollux: *Ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὅ ἐστι ταυτὸν*. Suidas: *Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἄρτίως*. Πλάτων νόμων ἡ· *Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιτελέσμεθα*. Καὶ αὐδὶς ἐν πρώτῳ νόμῳ, Πλάτων διαλελυμένως εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ· *Νῦν δὴ μὲν ὄρος βάσ', ἐπὶ θήρας πτόθον ἐστέλλου*. *Νῦν δ' αὖ φαμάβοις ἐπ' ἀκυμάντοισι· καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὅρῳ σὺ νῦν δὴ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην*. Homer. *Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί*. Idem: *Νῦν δὴ ἐξαπλόωλε δόμων κειμήλια καλά*. Eustath. *Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἄρτίως ἐν ἐνὶ τόνῳ, ὃ καὶ φασὶ μόνῳ παρῶχημένῳ συντάσσεσθαι*. Euripid. Phoenissis: *ἀκουσ*

δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ἰδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικὴν & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismus commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι σολοικῶ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον οὐκ, ἵτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακρὰν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε Λῶβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismus esse. Εἰ παράτασιν, inquit, διλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. Δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἔτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὐρηται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἶον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινα, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται ἀεὶ ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἔτερ' ἄττα, καὶ πρὸς ἄττα, προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδονι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὑβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινος ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὥς ἀναφέρεισθαι τὸν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μῆτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὀμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro me ipso, non in meos. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac-Notum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων, ubi quidem possit ad eos; qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐπαλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὰν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐπαλλάξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάττειν soloικίζειν καλοῦσιν, hoc est,

enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγὴν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil cernius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσομαι) Si superiores de ἀρτί & νῦν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mf. Graev. Forſan legendum ἴσως σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas *permutant*, & *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit affecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἐστὶ) Λέγειν interpretes legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit P. aliaque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινά) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. l. 2. Ἐκάστον) Ἀν ἑκάστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν) Sic legendum videtur: καθίσειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθισο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθισο διαφέρειν φημί) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici adstantem, quem iubemus sessum capere, κάθισο vero ad eum, qui iam fedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθισο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς τινὰ ἰστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθισο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ

Lucian. Vol. IX.

II

μη ἐξαναστή. ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἦσο ξεῖν ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆομεν ἔδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθῃτι ἡκουόν σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, *audivī te dicentem, imperatīvum καθέσθῃτι, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram*, Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθεσθεῖς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitus assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνῆρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέσθῃν, inquit Thomas, καθεσθεῖς, καθεσθήσονται, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθίζομαι, ἐκαθεζομένην, καθεδούμαι, καθεδόμενος, καθίσθαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθῃ, καθεσθεῖς, καθεσθήσονται καὶ πληθυντικὰ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθεσθεῖς δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et Basilus in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθῃμεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὁπταμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθεῖς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεσθεῖς ἐπὶ τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθεσθεῖσα δ' ἡ Βεθσαβή & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magister: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀρταίῳ, εἰς ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου καθιεῖν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthenem & Galenum. Moschopul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀπὲρ μετάβατον &c. Τὸ καθεσθῆσθαι, καὶ ἐκαθέσθῃν βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτὸν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἑμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἶν διαφέρειν) V. Th. Mag. v. κάθισον. SOLAN:

ead. l. 13. Ἦσο ξεῖν) Hóm. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἦσ', ὦ ξεῖν. Notavit Barnesius, forte ipsius huius loci auctoritate, Ἦσο. Ceterum apud Ho-

merum manifesto ἥσο significat, *sedē*, hoc est, *sedem*, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπὶ τῇ πατρὶς ὑποίξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sedē* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγειν huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γραφοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφεὺς ἐκάλουν. Θουκυδίδης καὶ εἰσήμεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. τὸ καταδουλοῦν) τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἐτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώ ἑμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς βασιλῆως μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripserat, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciano instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκ οὐν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλόμεθα· τῶν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum patet, illud *νυν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον*, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, *μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον*. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae *φὺ, φὺ, &c.* Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, *Γαλιλαῖος ἀναφελαντίας, ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκάλισεν*, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum servatoris 171 pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non videntis perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCHE. Spurium Spanhemius aliique multi, genuinum videntur existimare CAVUS 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAM. De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino . . . plebs illum impostorem vocat *ἡ φιλόσοφος, ἡ φιλόπατριν*. Metellus est Consul *Φιλόπατρις* Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Luciano multum inferiore. Affectata autem est Lucianae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excoepit; auctorem vero aetate posterioriorem esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Dissert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum existat scripta a Iuliano epistola. Ita vero studiose hunc Dialogum pertractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Nothus. An Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τριέφων non placet. GUYET. At Τριεφών integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας.) Lege συνένευκας. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ, 273: βυσσοδομεύων; κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, βυσσοδομεύει τὴν ἑγὼν. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. κερδαλέφρον, παρούργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῇ τὴν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἐστὶ, κερδαίνει φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. κερδαλέφρον, παρούργε, καὶ φιλοκερδέστατε ἦγουν, ἀπατηλὸν, δολερὸν, ἀλωπεκώδες. κερδαλεὴ γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὀφελίμου, ἢ παρούργου παρὰ τὴν κερδῶ, ἦγουν τὴν ἀλωπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte. Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὀχρος τέ σου) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Illiād. P, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἑκάτην) Hecates, cum ex inferiorum regione in

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit ad-
spectus, & ad mentem sano etiam excutiendam compara-
tus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24
seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίμι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito
aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vo-
cant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, to-
tumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nul-
la sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22.
Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed.
Oxon. Dechair. ex Homer. Il. 7, 191, Χαλεποί δὲ θεοί, in-
quit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in
Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58.
Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Mi-
serissima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, consulto vertit,
quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Laps.
cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡ καλὸ κρίτια) Προσφώνησιν hanc, utut Lati-
nis paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam,
scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco
vertendum esset, *προπινω τῷ καλῷ Κριτίᾳ*, dixit Tufcul. I,
c. 40, *propino hoc pulchro Critiae*. Quamquam nec illud igno-
ro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine ce-
lebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis siue Navi
c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφεται. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) Ἀν' ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Δισειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica.
Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioscoride,
nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium,
vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad
palos arboreisque sese applicant. Erit igitur *δισειλημμένος*
λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμ-
πάζῃ τὸν ἄνθρωπον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege ταῦτά. GUYET.

ibid. Ἀπολύξω) Gloss. Graecol. ἀπολύχω, dirigeo. GUYET.
Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδιήσας) Lucianus in Philopseud. c. 24, ὥς
μὴ σκοτοδιήσας ἐμπέσαιμι ἐπὶ κεφαλὴν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἶπας, ἦλπε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιάτης.

Ἦλατ' ἀφ' ὑψίστου τέχνης εἰς ἄλαδε,

Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐκ περὶ τῆς ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητοι) Ἐμβρόντητους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I. Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθάτον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιίδει οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδ' ἂν γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι δέμεις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὸς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδ' ἂν γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΤΕΙΝ οἶμαι δέμεις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusij emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προοιμιαζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιίδωμαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, επειδὴ σφι οὕτω δοκῶσι περιίδειν αὐτόν. Julian. Or. V, quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

cad. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυλλῶν. GESN.

cad. l. 9. Μὴ τι κακὸν παθεῖς) Hemistichion veteris poetæ videtur. An Homeri? GUYET.

cad. l. 12. Καὶ τὸν καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, καὶ σὺ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῇ σεαυτοῦ ὀνείρατι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed Gesner. videtur ambiguum studio servasse. REITZ.

cad. l. 15. Σοφιστῶν) Christianos notari τῶν σοφιστῶν νοce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Peristephan. X, 40, Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxis novus?* GESN.

ibid. Ἐξώγκως) Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paulo modestius ille hyperbola utitur, in Philop. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἤκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλευκουσι πίνοντες, ἀμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δρόμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, Job. XXII, 18 seq. GESN.

Pag. 240. l. 3. Φῦ, φῦ, φῦ) Τὸ φῦ hic pro φεῦ admirantis viderur. GUYET. Φῦ — ἰοῦ — αἰ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne Graecum quidem illud φῦ. Forfan legendum φεῦ. SOLAN.

cad. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φουσημάτων) Horum verborum omissa est interpretatio a Micyllo ex editione Paris. 1615, f. & Basil. 1619, 8; quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem rusticus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam οἰχεσθαι πόντον (frequenti praepositionis *eis* ellipsi) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, § 26. GESN.

cad. l. 7. Λάβρεν) Homericæ vox, Iliad. B, 148. Odyss. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a statu alterius Boreas Propontida perferat? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo vorum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide enim *Nep. c. 6*; unde conicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλλος) Α κάλος σχοιόν, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τον Εὐξείνου) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E. 773, Τροίην ἴξον*. Plura ex eod. *L. Bos de Ellipsi. p. m. 268*. Adde Nostrium supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἰάναι*, & *Theogn. v. 3172, — ἄλυσες ἀθανάτους*. Quare nihil infero eis opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πέσος κορκορύμης) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in *Neb. v. 38 seq. εἴτ' ἀπαράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διακορκορύμσεν*. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρέψος τις καὶ εἰλιξ· διακορκορύμσεν autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχου — ἢ ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητὴς, ut interpretor) τῶν ἀντέρων τὸν ἤχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam sinxere. *Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigiles oculi subter, — tot subrigit aures*. GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad *Schol. de Calumn. cap. 5*. REITZ.

ead. l. 14. Τερατώδες) Τὴν τερατιάδην παροιμίαν, τὸ τερατώδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. *Id. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν*, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perinde ut *Argus oculis*, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum *h. l.* est ille apud *Lucian. in Dear. Iudic. c. 8*, ubi optat *Paris ὥσπερ Ἄργος ἄλφ βλέπειν τῷ σώματι*. Item *Catullian. illud 13 ult. Quod (unguentum) tu cum olfactes, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum*. Denique illud apud *Aristaeneturum Epist. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη· ἐκδύσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται*. Sed sunt hoc genus infinita. Similimum illud

Plauti Stichus V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis*. GESN.

Pag. 241. l. 1. Κνήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκνήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, confla-grantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κνήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσάν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἄλλ' ἐπεὶ σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύοντα μηχανὰ τῷ δ' ἐν χάρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philop. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triephontem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύρωμα Hefychio & Suidae. An ianuæ munimentum? *la barre de lhuis*. GUYET. Hefychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρετρα, id est, θύρας, & θύρετρα, hoc est θυρώματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς δ' 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μύχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάσται — κατὰβελξίς) Ultimam hanc vocem pro κατὰπληξίς substitui. Rationem emendationis, ul-

hmis verbis Triphontis & cap. 9 Φιλοφ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀλόουματος καταπληκτικῶν ut ap. Lucet. IV, 1157, Magna atque immanis (amafia) κατάπληξις plenaque honoris, a faucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἐξεφύβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Tripho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed de ira DEI Laetantius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεὸς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipitatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίῳ βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid sit βηλός, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνία) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi haec voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα

Λήδης, Εὐρώπης, Ἀκτιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκείνος) Ego malletm ἐκείνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verū, quasi legeretur ἐκείνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπαμύσατο) Ab ἐπαμύω, vel ἐπαμύζω, interpretes. Scribo ἐπαμύσατο ab ἐπαμύω. GUYET. Ἐπαμύσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπαμύσατο ab ἐπαμύζω, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiam. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nulum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπαμύσατο habent. SOLAN. Ἐπαμύσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. GESN. Ἐπαμύσατο) Ersi ter quater ἐπαμύσμεθα & ἐπαμύσσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & ο brevī; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπαμύς est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. Ἡροστρά) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβόν, ὅπως ἂν ταύρος ᾦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις καταργήσεται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διός, ἢ Ὀρμος, ἢ ἑλλέβιον ἢ μὴν γένη. GESN.

Pag. 243. l. 1. Κατεκυντέννυτο). Forte κατεκυντέννυτο α κατεκυντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοψι) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus xii dierum convivium cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas xii dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἀμείνονα rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videatur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἡλίου) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radii sive solis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πρῶτος ἐστὶ ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεραῖς φημαῖς, idem XI, 40. Πίσταις ἐνέρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαῖ, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Τῶνους vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἑλπίδων, quod & Latinis usitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. Baf. & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Αἶθ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Τροβεβεργμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ένυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκέουσιν εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἡέλου τι αὐτὸν προστάξει, ὁμνὺς μὴ ἀτυχῆσειν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημι γὰρ οὖν κατανεύσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἀνάλισμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακλινούδον quidem & σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Τροβεβεργμένον Lucianum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *puissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, Ego te reddam madidum *probe*. GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πόγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obiiicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius astragalus cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἰδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὖγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestaram. GESN.

ead. l. 9. Προφήτης) Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, ἰατρὸς

ὦν καὶ μάντις, ὡς φασὶν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat rat Comicus, unde est ἀμφιλοξός, quod hic apud Nostrium statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitii subiungit pag. 716, caveatur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰητρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδομαντιν) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλέκοντα) Adscripserat la Croze: Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. sel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminis autem, ὃ θεῖα Σαλαμίς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaο Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo peritisse dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον . .) Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & H, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. II. E, 860: ὃ δ' ἔβραχε χαλκῆος Ἄρης Ὅσον τ' ἔννεάχιλοι ἐπὶ ἄχον ἢ δακάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? II. E, 786:

Ὅς τῶσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσί-
γαιος, & ἐννοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem ap-
pellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus;
aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accide-
re putarent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non est Homerica vox, sed vere ta-
men. Homero passim ἐννοσίχθων & ἐννοσίγαιois. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Neptuni &
Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Dema-
gogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant,
sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui
malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Ro-
mana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui popula-
res videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex
Budaeco observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, la-
tius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio,
seu allicio, sive emereor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud
Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am.
II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr.
pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in
disputatione iam indicarum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἐκλυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε;
quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emenda-
tionis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod
terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusio-
nem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam du-
bitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω,
511, — κλαίειν ἐν πατέρ' — αὐτὲ Πάτροκλον. Et Aeljan. V.
H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo Gesner. quod ver-
sionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἥφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppi-
ter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi
πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μὴ μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere
Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μ'
ἄναξ κ. τ. λ. ubi Scholiaſta: τὸ πληρες, μὴ, μὴ μοι. Ari-
stoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκευδίστης. Sed
respexisse proprie videtur auctor Aristoph. Nes. 83 seq. ΦEL.
Νὴ τὸν Ποσειδῶ τούτονι τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μὴ μοι γε τοῦτο
μηδ' αὖ μὲν τὸν Ἴππιον. GESN.

ibid. Κακόδουλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiiae & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομεν.) Specimen eius ἀσελγομενίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προδιαβάλλω affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεῶν dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET: Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscripsit frater: *usitatus* Γοργούς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil diffucatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς, ἐκείνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλλέα) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλλῆς ἢ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνὰ πάλιν οἱ ἄλλοι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλλὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλλέα, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλλὴν καὶ δύναμιν περιπερῶσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μυρία) Μυρία imprimis seu μυριάδα δοτὰ Diis grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum false παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη λόρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδειρτομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, assatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2. ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diss. § 25. Περιφθεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταίριζεν δὲ honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαιδίαῖς) An ἑταιρίαῖς; GUYET. Ἐπαιδία Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἑταιρία Hesychio φαρμακία, γοντεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

. Pag. 247. l. 3. Νῦν τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας ...) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob verum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniae Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficere huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νῆσῳ ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quicumque alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspicebatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gorhi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούντων, εἰ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non ausim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. § 26) sed cum omnino

fit coniecturis agendum; satis quoque probabiles afferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretensium & Gazaeorum cognatione Bochart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observat. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretensium Gazaeos & ceteros, qui *Cretici* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στηλιτευτικῇ* prima pag. 87, ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὗτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀλάστοους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἄρρένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίτωσιν, εἴτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίους ὁδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐπὶ τοῖς σπλάγχκοις συνάδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συῶν τοὺς θερμότερους ἐπαφιέναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodoritus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discepti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostentandae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δὲ μιν) Κρήτην δὲ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare Noſtro, quam ex Luciano, quem ſemper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Λόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιοι πλάγιοι ſeu obliquum ſignificare, Lexicographi dicunt, quorum equidem in verſione reſpexi; valles, quas interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim eſſe, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut eſt facilis harum literarum confuſio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes ſignificaret, quorum ſequens λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodiſſimam & amoeniſſimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Diſtaeo, in quo natus eſt, diſtinguendum) a Gnoſſo ad-euntibus viam laudat. GESN. An λόχμια; Guyet. Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. l. 1. Τὰ ὄργια) Adſcribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia ſit, quae hic requiritur, orgiorum ſignificatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abuſive ſacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte. In qua quidem etymy ratione alleganda, ſi modo ipſe illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante poſuerat: utraque enim ratio ad Bacchica ſacra reſpicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ ὄργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curioſorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretenſium virginum capitibus non poſſe Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid ſibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξις) Reſpicitne ad Il. E, 197 ſeq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, Iovem ceſſo Veneris illeſtum, flagrantius, quam in adulteras ſoleat, cum Iunone uxore concumbere. Et σύγχρονος Noſtro Gregor. Nazianz. Orat. στήλιτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαναμασία μίξις τοῦ νεφεληγρέτου, καὶ τῆς ſεμνῆς Ἥρας, ἥνικα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναγκάσθαι μεσοῦσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad inceſſas cum fratre ſororis nuptias refert. Sed fere eſt, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἡραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στήματος ἀνάγκου ἀβήρητοποιεῖν. Et III, 6, Χρῦσιππος δὲ πῶς οὐχ εὐρίσκεται σημαίνειν, τὴν Ἡραν στήματι μιᾶς ὁμολογεῖσθαι τῷ Διί; Haec profecto ἀσελγεστέρα μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrylippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένῃν) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένῃν; i. e. manibus pedibusque fuge, τῷ χεῖρε παρασεῖσαι. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἡρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Terigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομόσμαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ἠμῶσιν tantum & ἠμοῦμαι agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemnī, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ. ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Εξ ἐνδε. πρία.) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα.) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Ἀριθμεῖται με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικημαχος) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmetici, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτύον) De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geras. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere tetractys, ogdoas & triacas. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De *tetracty* Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscribere Guyet. & Menag. REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. τρ. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ὑλλῶν ἵχυν) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Νεφ. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille *Galilaeus in tertium coelum raptus*? Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hie descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cyp. XII. Quae Paulo obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. marty. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφαλαντίας) *Reburrus, recalyaster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ῥῖνος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρρινος, nasutus. GESN.

ibid. Ἐξ τρίτον οὐρανὸν) Manifeste ridet Pauli ἔκστασιν, quam phrasi Aristophan. ex Νεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. Ἰχθια) Forte anteq. oculos habuit auctor illud, quod inter *aurea*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἰχθία θήσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισάδεις) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρείσακτοι, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χόρων) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de *Luftu* c. 8, & *Ver. Hist.* cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ρήσι* usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid ἀλήθεια apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum *θεολογήσαντι*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *te vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f: vel *ἐπ' ἀληθεία* apud Aristoph. *Plut.* 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in *Or. v. 757*. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀρνίθας ποιημάτων) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod ὀρνίθες seu Aves vocatur, haud immerito tamen τῶν ποιημάτων nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκυράραται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in *Καταπλ.* seu *Tyranno* c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. *Av.* p. 573 ed. *B.* quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad *L. I* de *ver. Rel. Christ.* c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis existare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad *Lactant.* p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Moſem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moſes *Exod. IV, 10, kabar leschon* sese ipse vocat, quod οἱ ὁ transulere *βραδύγλωσσος*, & ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξεν) *Pf. XXIV, 2.* Deinde ex *Ies. XLIV, 24, ἐξέπεινα τὸν οὐρανὸν μένος, καὶ ἐσπερέωσα τὴν γῆν.* Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam fiderum in hexaëmero creatorum mentionem a Moſe fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere avertere-

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 15. Δρῶμεν) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec sumta ex Apoc. XX, 12, 2, Theff. I, 6, Act. XVII, 31, quibus videt. GESN.

ead. l. 3. Ἦν ἡμέραν) Subaudi καθ' ἣν ἡμε. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commentum. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγγράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemptae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero effertur: ἐκπέμψουσιν, ἐπιστραγγύσουσι, κατὰξουσιν, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μυθητιῶν) Aristoph. verbum Νεφ. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic rescripsimus ex ed. S. pro vulgato περὶ. Vid. nott. ad Afin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex I. & S. itidem repositum παρὰ σοῦ εἰδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. Il. 7, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8; p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. Il. Σ, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. Ἦρις) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

ead. l. 5. Ἐνθα δ') Hom. Il. 7, 128, & Od. H, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γινόμενον*, quod noster habet, est *γαινόμενον*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poeta effert Il. T, 127: "Υστερον αὐτὸ τὰ πείσεται ἄσ-
σά οἱ ἄσφα γαινόμενον ἐπένησε λίην, ὅτε μιν τέκε μητὴρ. GESN.

ead. l. 6. Κατακλώθεις) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσαι καὶ καταμοιρού-
σαι ἐκάστω τὸ εἰμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flami-*
nium vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo ad-
ducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἥδ' ὥς Αἰόλον) Ex Od. Ψ, 314, sed immutata. SOLAN. Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos No-
ster adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq. Ἥδ' ὥς Αἰόλον ἴκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τὸν υἱὸν) Τὸν Σαρπηδόνα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi
versus suppletur vocula δὲ post αἵματούσας inserta. GESN.

Pag. 253. l. 3. Δὲ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi,
ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dice-
re possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκυρῆσαι) Epenthesis Aeolica in hoc verbo fre-
quens. Dicitur enim ita pro συγκύρει. Infra tamen cap. 23
συγκυρῆσαι eodem sensu a συγκυρέω formarum reperio. Co-
gitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo post pro ἐπιβαλλομένων,
ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed pot-
est intelligi μοῖραν, vel εἰμαρμένον εἶναι, vel potest pendere
ab ἐπιλέγει. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an πρά-
ξαντι & ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντα,
ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη.
Sed c. seq. ἐπιβαλλομένων aliud est. REITA.

ead. l. 10. Διγχεθρίας) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. Ἰκῶμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πα-
τρίδα γαῖαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc versu Homericō inter-
cedere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. IENS.

Pag. 254. l. 1. Ὅς ῥ' εὔ) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολυίδος) Τὴν Πολυίδου μαντικὴν inter ea, quæ saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυίδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγίσθ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλόμενῳ) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso ἐρηκεν & καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Necyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrium de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τὸν πλησίον ed. princeps, πλησίον recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Aët. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσαι hoc loco δίκην, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecisse observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, l. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὄκα δέμις) Locum Homeri qui inspererit, facile illud δέμις expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur investum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄκα δέμιστι τέλος θανάτῳ κιχείη, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum δέμις posse ad verbi vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλῶς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλῶ & ἀνακυκλῶ, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἰτ' αὐθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλουντες, ad institutum rursus sermonem reversi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Mosis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce disputatum in dissert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rosal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de χρηστῷ neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triphon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentes, quis neget? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentium, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non aulos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστῆμει) Ex Aristoph. Νεφ. 831 seq. ubi legitur εὐστῆμει, καὶ μηδὲν εἰπὴς φλαῦρον ἀνδρας δεξιούς. Unde suspiceris, & hic legendum δεδν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omisam dicamus. Ceterum nomen δεξίος, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum docetur; & in Ζ. τρ. quod opusculum certe Lucianum est, de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. SO-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. (Ὡς δέ ῥ' ἔστιν) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Pf. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Es. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ ὁ Pf. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὥς ὅτι δέ ῥ' ἔστιν. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comiciis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθον) Ut ἀνακόλουθον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα: adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θεῖν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγαμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκόπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. Γ, 277: Ἥλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ἄμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Ta-

ceo, quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, alique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, *τάχιστον νοῦς, διὰ παντός γὰρ τρέχει*. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) Ἀπὸ τῶ μάνει ἀνθρωπίσκῃ similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cave sis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri erepent*. Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemptui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis fatis dura verbi *ἐποίησας*, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: *σὲ δὲ πύτων καλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν (ποιήσει.)* Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum *καλύσει* subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Iensus in Lect. Lucian. pag. 132, qui *ὥς* post *ἔργα* putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur *ζημιῶσθαι*. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ. *ibid.* Ἀνθρώπος ἀναπέφνη) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, *καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἀνδρῶν*. GESN.

ead. l. 8. Ὡστε τοῦτον τὸν θεόν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parsisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriolem profert, quibus ita transactis, reddit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. *Neph.* pag. 45. SOLAN. Aristoph. *Neph.* 86: 'Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. *Evang.* Ioan. VIII, 37; *Rom.* VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἐτερεῖον τι) Γρ. ἑτεροῖον τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servant, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπωμῶσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. *Il.* I, 313: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δ' ἐβάζει. Lucian. *Apol.* pro *Merc. Cond.* cap. 6: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσης μὲν) Μὲν κεύσης ed. Gesneri, fors. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσης μὲν ad versum. In *Ampst.* μὲν κεύση, quod ad versum etiam bonum. In *Hom.* I. d. est: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro *Merced. cond.* c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύση collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχρίασω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὄχρος τέ σευ εἶλε παρείας. Sed quae haec est insania? prius caveri iureiurando sibi iubet, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ἕλον σεαυτὸν ἡλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδῆσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδῶν qua diximus ratione usus est de *Merc. Cond.* c. 39, πρὸς τὴν θέρμειαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηνότα. de *Luctu* sub fin. f. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπνυδηνότας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in *Cataplo* f. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ. de *Gymna-*

fiis c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἄλλ' ὅς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. Ἐκπληξιν) Ut supra c. 6, κατὰπληξίς, pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad Aθ. I, 8, ἀήθεός τε δύναμις ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elsner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti ausculante. Lucianus etiam unitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῦντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφῦς ἂν ἀπέτραγε τὴν ῥίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morfu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοπούντων. τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκρυπτότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) Politicum vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτής aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecnō ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imposerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπάνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτήν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπόπτης simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφῆς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinseus classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 12, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspectoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. *ἐξισῶται*, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde *ἐπανόρθωσιν* illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, *εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν*, amicum suum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν. χαρῶ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione *ἐξισωτὴν* eum non vocat, sed *γραφέα*. In notis monetur, alios *ἀπογραφέα* legere, *φέρων γραφέα* alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos *ἀπὸ τῆς γραφῆς* liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, *κοινωνόν* sibi esse Gregorium *τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν σχέμματος*, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore *ἐξισῶται*, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusin dat, Censitor alibi dictus*. GESN.

Pag. 258. L. 1. *Παραγκωνισάμενος*) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inseruit. REITZ.

ead. l. 3. *Χαρίκεος*) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐπισευρμένον*) *Traffim & languide*. GUYET, Navigio f. Vois p. 492, de Aegyptio puero: *ἐπὶ θάλασσῃ ἐπισευρμένον τι*. Interpres: *dissolutum & incompotum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de sciente sermo est: non absurde igitur a me verum esse arbitrari. In Gallo c. 10, *ὑπέβητε, καὶ ἐντρέπτετο μύχιν τι*. GESN.

ead. l. 6. *Ἐπιθέγγεσθαι*) Forſan *ὑποθέγγεσθαι*. GUYET.

ead. l. 7. *Οὗτος ὡς προείπον*) Obscurissimus hic locus, & ut Nostri verbo utar, *διενειλημμένος*. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinant, cuius eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. καταλείπει ἐλαπαισμούς) Forſan καταλέγει. Et ἐλαπαισμούς ab ἐλλείπῳ, quod est ab ἐλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλεηπασμός dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμός, reliquiae. Alii ἐλλειπασμός, saginatio, a λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrium ἐλλειπασμούς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fuse docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu & Praest. Num. diff. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμός, puto, est coniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπασμόν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulgisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id eum ad usque imperii finem & vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additurum &c. Inprimis autem Clericis du-
Lucian. Vol. IX.

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodos. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo habèrent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλείπει. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad *abolitionem reliquorum* pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. Καταλύσει legit Heumann. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. τὰ χρέα τοῖς δανισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδόσει) Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. καὶ τὰ τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνοίκια) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Cronosol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Λεξ. cap. 4. κατόπιν τῶν Καρμμάτων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἰσομονάχους Heumannus, ingeniose, ut so-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aevo sit illud nomen recentius. Εἰρωνεύτας Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. Ονειρομάν-
ταις huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos syllaba truncavit? Εἰρωνάρχαι aliquamdiu mihi placebant, nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum εἰρωναρχία, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A. 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias. Sed post annos XXV redeunti ad prima nostra cogitata, visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solius φιλαυτίας vitio, inde con-
iicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt εἰρωνάρχαι. Reponantur itaque φροντίδες πρώται, iam τρίται, atque adeo δευτέρον forte σοφώτεραι. Compositum nempe arbitror no-
men ex εἶρα & μάγγανον, vel μαγγανεύειν. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. Εἶρα vel ἴρα autem concionem significat, locum, ubi conciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531, ἰράων προπάρουθε κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur εἰραμάγγυς concionum integrarum deceptor, praestigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. L. c. pag. 1218, 15 Basf. non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντείαν etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait significare, ut adeo εἰραμάγγυς dicatur, qui vaticinia crepat, iisque tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime con-
venit, qui divinationes & mala omina Christianorum de re-
publica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN. Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. L. V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsin praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Πενταλὴς εὐνόμεν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξιῶται. Nazianzenus Epistola 197 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eosdem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Dio-
genis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

ἑαυρί, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τριβῶνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exspectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illusorium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus ascetae, quem etiam describi putato verbis, quae sequuntur: κακοσίμων, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὥς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. Aristander Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. Ἀναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. Ἀρτεμιδώρου) Artemidorum quando scripsisse putemus, in disert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ κομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρῆα πληθυνθήσεται) Ita non somniorum tantum coniectores, Artemidorus II. CC, & Astrampsychus p. 144 Mantiſſae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτὸς ὧν δέλεϊς ἔσῃ. sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτῃς ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Πισκατορες ita claudit: μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δὲ τοι, ὅσ' ἐν ὀνείροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὥσῃ ἔλεγε περιουσίαν ἀφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωντικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὀμηρος,

Οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GESN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀπεδόσεως) Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ λόγον, cum praesertim notae, quibus ον & ως exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἥδ' ἐπ' ἑλίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείραν. Eustath. p. 821, 4 Basf. ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἄδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεί σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἐτι διαλευκαίνειν δυόμενον. Aristarchus γενικίαν universam, i. e. τὴν αἰ βαλφδίαν Odyss. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ-

δὲ ἔοικεν εἰς ἄδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic respondet Scholiaſta minor ſub initium βελωδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτραν. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλλογορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευταίων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκάς· πέτρα forte eſt Manalis lapis; de quo Feſtus, Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animas inferorum ad ſuperos manarent, qui diſcupitur Manes. Hanc λευκάδα πέτραν Albion Inſulam ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen; Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illud iuvare poteſt, quod δῆμον ὄνειρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de Albio nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. δῆμον ὄνειρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρήκτους αἶδαο πύλας καὶ δῆμον ὄνειρων coniungit. Euſtath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὄνειρων ὡς ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ſωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῖθον ἐπιφοιτῶντων. Schol. min. τῆς νύκτα ἐν ἣ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphyg. de antro nympha- rum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ὄνειρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαί, ὡς ſυνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quo- cum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἐμπλεῶν, καὶ τοὺς δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὄνειρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἶδω- λα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. Λ, 212, 601, Od. Υ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, & qui lo- cus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchīſae patris complecti vult Aeneas, ſed Ter fruſtra com- prehenſa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno. Quod expreſſum eſt ex Od. Α, 306: Τῆς δὲ μετ' ἐκ χειρὸν σκιῇ ἔχelon ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἐπτατο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' οὐτ' ΟΝΕΙΡΩΣ ἀποπταμένη πεπνύται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dicere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO natorum mille suorum*. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scytha p. 596 extr. *ἐν ἀκαρεῖ* de temporis brevissimo & quasi insectabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. *Ἐν πν.* c. 17 de longo somnio, *χειμαρινὸς ὄνειρος*, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγίνωσκον) Lucianus Philop. c. 8, *ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγινώσκτες μοι πολλὰν τὴν ἀνοιαν*. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ *ἐπιστῆδον τῆς διατάξας αὐτῶν κατεγινώσκω*. GESN.

ead. l. 12. Ἐξερίνισα) H. Stephanus in Thesauro: *ἀκρινίζω* ex Luciano affertur, *pro naso suspendo, subsanno, μυκτηρίζω* & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent. Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora cuminum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est *ἐξερίνισα*, quod *ἐξίχνευσα*, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀριστάνδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισσία) Lege *Τελμισσία*. Vid. Plut. IV, 6, 74, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' ὅς) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut, *ἡ δ' ὅς ὁ Κλαύδιος κ. τ. λ.* GESN.

ibid. Ἐχμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi *Μεσορί* legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. *μεσορί*, per α, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegypto nomine hac in re Nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopattrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praeiagierunt; (praeiagisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii extinctus est Iulianus, ut adeo mense Μεσορι pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμὺ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Asin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. ῥήτρην ποιήσασθαι) ῥήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ἀνόμασαν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκούργος, ὥστε μακτείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram, Neque multum illa, qua utitur Aelian. V, H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποίησαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantium apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάγυτος — ἐλέξεν, ἐκ τὰς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, φαῖλα σibi a Senatu dicendi potestatem. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, sumtis dicendi potestatem. Id. Toxari c. 35, σὺ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos xxv annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicenus, illud *σασσιμμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic fermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρακτείναντες) Παρακτείναντες forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. II. Γ, 211, ἄμφω δ' ἐξομένω γεραρότερος ἦεν Ὀδυσσεύς, ambobus sedentibus &c. praecefferat: στάντων μὲν Μανέλαος ὑπαίρεχεν εὐρέας ὤμους. Adde Aristoph. *Lystrata* versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι, cum praedictum sit. Plato *Cratylus* p. 236 E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὴ πονυ γηγόνασιν ἡρασθέντες ἢ θεῶς θνητοῦ ἢ θνητὸς θεῶς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφρις, ἡράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία: ubi plura de dit. eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in Pseudologista, quem ἀποφράδα inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scommata ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδηρίας) Versus scazon s. choriambus ex II. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδηραῖαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. quem laudat etiam Lucianus *Amor.* c. 32. De re ipsa vid. § 27 diff. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. *Od.* Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus; quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Caue* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμηρος) *Od.* Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de *Domo* cap. 3, & in *Scytha* c. 9, τοῦ νησιώτου μετράχιου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex Ithaca insula, ex Homero apparet. Scholiastes, qui Proteusilaum nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim fermo est. V. Hom. I. c. In Exc. G. *Τρογεςίλαος*. SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homeric formula ex II. Ω, 321, & *Od.* O, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἰ τινα) Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Ποινοποιὸι) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θεάτρα) Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam He-

fioid. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείραν Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἀνθρώπος εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poet. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πότεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diss. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσι γὰρ) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 differtationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀχανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Posterius magis placet, imprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Iuliano metuisse dicamus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astrologica vanitas, Minuc. Fel. XII, 7: Desinite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoesch. ἢ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε) Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati feminae, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII, 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan, GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἕδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aequae descendendi significatus huic verbo inesset, quam in καταβρίπτω, deiicio; etsi κατάγειν longe plurimum pro deducere, perducere quem ad locum, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιεῖν δοχεῖον) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἡχεῖα, ὃν ὁ κτύπος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neph. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ αἰνῇ μηχανῇ τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφόρου μαστοῦ ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκὸν λέβητα. Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἡχείων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 differt. GESN.

ead. l. 16. Πρίνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, οὐ δ' οὐδὲς ὥσπερ πρίνος ἐμπρησθεῖς βοᾷς ad quem locum Biferus: ὅτι ἡ πρίνος καιαμένη ψόφον ποιεῖ. GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτορον) Lucian. Gallo ini. de galli cantu, διάτορον τι ἀναβοῶσας. GESN.

ead. l. 2. Θῆγοντες ὀδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων) Parodia Homer. Od. A, 266. ΣΟΛΑΝ.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege τρυφαλείας. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiat alibi, nihil mutem. Et licet τρυφ— ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, τρυφαλείας exponit — τρεῖς φάλους ἐχούσης adeoque τριφαλείας ad originem propius accedens equinus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege οἷ. GUYET.

ibid. Κατατρύχου) Proprie τεχασε est, acceperat. Sed ipse deinde explicat per ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, Μαθησὴν, & qui eam profiterentur, Μαθηματικούς appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem tractare non negat Christianos, sed κατὰρθεύοντες, recte tractasse, edidicisse. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, varibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Terrullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per possitum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραϊδίον) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater esset solet. GESN.

ead. l. 13. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, detonsus mente sive sententia. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat τοὺς ἐγκεφαλούς καὶ τὰς καρδίας προεξηρμένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subiicit, οὐδὲν εὐκρίτας fuisse illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατώντες. Nostri Germani non modo tondere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere*. Ita οἱ δ', quod in Cant. IV, 2, est *keder hakkezuboth*, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur Elīsa pueris calvitie sibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere deductum* putavit a *mimis calvis*, qui omnibus essent frustratui, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii stupidorum* (de mimis loquitur) *rasis capibus*. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapid. c. 18 a doctissimo viro Almeloventio. Add. Iuven. V, 171, Casaub. ad Pers. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

ταμεν diffimulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας, περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodoritus, qui H. E. 4, 8, Τιμώδης, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπισκοπῆς — ἀντὶ τοῦ Θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα καχειροτόνηκε κυνικόν, εὐθύς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς coronatos appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen coronam fuisse iam circa haec tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmass. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἄσῑτοι) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinencia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque apras reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προηστεύουσι τῇ Ἑστί. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶν ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, inprimis si in censum veniant, quae in Vinis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, ait vir ἔνθεος, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραΐδιοις συγκαθεζόμενοι καὶ συμφάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστείαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεις παραληροῦντες. GESN.

Pag. 264. l. 6. Σεσηρός) De iratorum canum ritibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, ἡγριομένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά· ὅταν γὰρ ἐργίζωνται, σπέρμασιν ἀλλήλοις. Possit forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκεῖν enim & σαρκασμός ἀπὸ τοῦ σάειν, unde & σέσηρα. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praeiuga somnia. GESN.

Pag. 265. l. 1. Ἐπισημαίειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diffundere rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐρα θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἐκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἐκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum *terves*. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet coniicere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticeret. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἦ καὶ νῦν τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλευκοῦ πίνοντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος, ἡδέως δ' ἂν πίνειν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθευδὸν τι φάρμακον, ὃν ἦκουσα, ὡς μή τι κα-

κὼν ἐργάσονται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐποικουρῶσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποσκυρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξεν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, Luciano fuisse dominicae orationis formulam, *declariant ista Triphonius ad Crisiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυνώνυμον ᾠδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum &c.* Observationum Sacrarum c. 38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia antiquaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud est, quam doxologia &c.* Ita πολυνώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inprimis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπὶ τῆς πολυνώνυμου meminit Lucian. Philopsf. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἄλλᾳ) Fingitur interventu Cleolai sermo interrupti, GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμῃς) Vid. § 21 dissert. Studii hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus inepto poëtae concederem. GESN.

ibid. Μὴδὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνωρίς) V. diss. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτολεν ὄφρυς) Iterum Iambi, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 dissert. Non puto autem opus esse, ut ὄφρυς peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diss. § 24. Ὀφρυς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σούσα) Quia sub Traiano a Cassio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστυ) Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propert. *Aur* si qua Arabiae lucet bombyce puella. GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλουῖτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήλει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείλει. IENS. Ἐκλείλει) Ple-rique libri ἐκλήλει quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Ἀγγυπτον δουλουμενήν) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi prober, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) Il. Z, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶς & ante 455, ἐλεύθερον ἡμᾶς ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse ignotum *Athenis Deum*, cum iam supra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittet- bat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v. χάριν οἶδά σοι quod aliquatenus verum est; exstat tamen in Arriani ad Epist. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B.C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183, p. 893, τῷ παρ- bντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Con- ductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. P. In quibus- dam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre iubet. Sed vide notam nostram ad simi- le Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN. Reiciantur haec etiam ab ed. B. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίοις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5; & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφύγειν αὐτοὺς εὐχαίς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7, aliquid de Διασίοις dixit, ubi & Hemsterh. consulas. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχύνων) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianaeum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τὰλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita cepte interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri*, *adesse*, *ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διόσκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκοροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανάτιας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suasis, sive effecit. REITZ.

Lucian. Vol. IX.

M m

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. Il. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

“Ὡς φάτο· τοὺς δ’ ἤδη κατέχει φυσίζους αἶα·

Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses

Κάστορα δ’ ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,

τοὺς ἄμφω ζώους κατέχει φυσίζους αἶα·

Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες

Ἄλλοθι μὲν ζώουσ’ ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ’ αὖ τε

Τειθαῖσιν, τιμὴν δὲ λελογχασ’ ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemefi f. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλο.) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Nepruno amarus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, five c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davif. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas reperiisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θῆρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide D. κρ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ. Pag. 275. l. 4. Ἐκείσε.) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ’ ἐν εἶδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δέ, reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum, modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exemplum videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῶ) Hom. Il. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) Il. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἶον τὸν ὀρώντα προσαναγέσθαι) Interp. & quia maxime putat intuentem allici posse. Parum accurate; non enim οἶου est quia putat, sed quae potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram. SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παρεσχῆσαι) I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam, praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκώλενος ἢ Ἥρα) Hom. Il. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλωνα) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observares. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habear, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὐν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥστ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 282. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὡστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὐσαν ἐντὸς) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὐσαν ἐντὸς. Οὐκέτι, *nondum*. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντὸς intra aetatem, hic loci negationis est fatis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui triginta

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμέρῳ εἴκοσιν, aliique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attingit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iensf. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non reculare ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖνοι καὶ συμπαθεῖς σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἀξίον ἐπαινεῖσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam *laudare*: nam gradatio est, quando ait, Ἀξίον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passivè velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequè ac ἔραμαι ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passivè formeretur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεῖς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾔστο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιοθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἐάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) An τοῦτον; GUYET. Frustra rursus; ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) An πάντα; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἰπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκοῦσαν) I. e. ὑπηρενεγκοῦσαν. Aristid. Panathen. ὃ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pellexerit. IENS.

Pag. 287. l. 2. Ἦν αἷς) Τὸ ἦν εὐκρινδὸν videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας). Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθοῦσιν forsan. GUYET. Et ego
sic mallem. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας,
(licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, & Wessell.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomaο interfectorum: sexde-
cim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM, Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἢ δὴ νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davif. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neptunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos
caruisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε). Hic pro πολλαχῇ five πολλαχοῦ po-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ἔρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obicit.
Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἢν τοῖς ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia : sed mox sensi, es ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωσσε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχόσσε pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolute intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum tenebricosum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verisimilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece sciunt, sentient : certe sine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c. 15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi passivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττομεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη. GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πραττόμενα σχοίη legendum esse, facile, credo, quisque videt, & viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαΐης) Nireus. Hom. Il. B, 672 : Νιρέυς Ἀγλαΐης δ' υἱὸς χαρόποιό τ' ἀνακτος Νιρέυς δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζηνὸς ποῦ) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) I. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλιτοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρείας) Mendose in omnibus legitur ἀνδρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc infimulat Solanus? An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρείας potius invenias, teste Stephano, qui tamen promiscue inveniri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, tradente Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C. Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare ausim. Ἀνδρείας hoc Dial. saepius, item supra Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodomanii opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελαῦ Epiet. Sent. 78, pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique aequales & posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κοινοῦν καὶ κόνις) Ἰδέα, species, est forma,

qualitas, notio: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κοινωνῶσιν, qui sub notione & nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut formam nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. l. 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *Iunt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim sine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstiti Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* ed. non existat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναίρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exsilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter victos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἐφασκεν ἐν τετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῳ τῷ, καὶ κελευσασμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχουσαι τῆς σμύνης, καὶ ἔρρωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύναντα δὲ λυπῶ σε ἄν, ὦ Διμήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ καθαροῦ δυντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαυες; Pro illo ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, mallem retinuisset Olearius vulgatum ante ἀνευφημῆσαι, detestari. Ceterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, consulto omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μουσώνιε) Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfoffione disserere, a Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam filii indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exilium missus, non interfectus est; vid. supra Περ. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H. III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πάνυ habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV, 24; & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἀκείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττη) Corrige ex Aldina κἀκείναις· πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventus, si floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἀκείνας ἀποχρῶν) An κἀκείναις ἀποχρῶ; Basf. edit. κἀκείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλομένοις) Gesnerus videtur legisse βουλόμενος, qui dedit lubens, pro vobis sic volentibus. Sed vulgatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζόμεν) Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδρῶν οὕτω φροντιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa Homerica fossa Il. H, Nestoris suafacta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omisiss, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscore dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκίως di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens MARCIL.

ibid. Τὸ δι' ὁλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δι' ὁλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιαῖσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῷ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο, δόξειεν. *Permiscere, ἐπιμίξαι*, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκούσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἥμα) An καὶ ἅ. οὐ μ. Μελικέρτη τε καὶ Λ. Placer. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, ὁρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent* &c. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγροκότος τὴν τομήν) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quidam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρονος — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θαλῆς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ῥέυτατος ὧς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ῥέυτατος, (int. ἀνῆρ) ὅς τῶν ἐκείσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βινδαξ, sed Βινδιξ, Vindex. De ῥέυτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ῥεύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκότων ὄσι. Haec itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἐξύπατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedeatur; sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεί νῦν. Vett. Codd. inspicendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπὸ. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui.* GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim uritur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλέοντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. *μὴ* pro *μὲν* erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. *Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει*) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. *βραχὺ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων*. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguas vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud f. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviozem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad *μὴ* aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) *Ἀν ἐγκεχρισμένης*; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere *κατεσκευασμένος*. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur *βομβεῖ πως — ἐπιλαίνουσι*. Horum verborum interpretationem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: *ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους καῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τόπῳ χρυσάμενοι, τὴν δακτύσαν εἶναι βομβησίην, εἰς λειότητά μετέβαλον κ. τ. λ. Βομβησίς* est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, *βόμβος* est sonus asperior, qui dicitur iunctura *λαίναςθαι*. Hoc ad nostram rem satis est. Nam *βόμβον* esse *obscurum* & *raucum murmur*, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter *φωνήν* & *φθόγγον* distinctio, quam docet Arrian. Epiict. III, 6: *Κοινὴ τις ἀκοὴ λέγεται ἂν ἢ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἢ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι καινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ*. GESN.

ibid. Ἐπιλαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ) Melius *ἐπιλα τοῦτο*, *ἐπεὶ μὴ* *δ*. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, & quidem *λαμματοσιολόγηρα*, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

liacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim filo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὁδοποιίαν exscripsi. MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege μόνον τοῦ. GUYET. Non displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττους) Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. GESN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit ὑποπαλαίειν doceat Plurarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 58 F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν. Et — κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποπατακλινόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κεῖμ.) Musicos agonas ex Isthmiis ante exfulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciat, Philostratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi iuber & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epistolam; quorum locorum primus & tertius Casauboni sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympos. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητῆρας Ἰσθμια νεκικηκυίας. GESN.

ibid. Μῆτε τραγωδίαν) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege ἐπ' αὐτῇ. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: Adolescentulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent &c. Hi quidem plausuum ὑποκριταὶ fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum censeo. SOLAN;
ibid. τραγωδίας) Lege τραγωδίας. GUYET. Idem nota-
rat la Crcze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad
excusandum vulgatum possit afferri, quasi esset plur. pro
sing. & ellips. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19,
ἀγοραῖσιν ἔβαλε, bene habet; vel ut supra ἐν omittitur A-
fin. c. 24, quod tamen & ibi suspectum dixi; vel ut ib. c.
52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura similis eli-
psews alibi allegata repetam, quibus effici posse videatur,
ut τραγωδίας sit, in tragoediarum quadam; uti, Isthmiis, quin-
quatribus; Ludis, munere, Circensibus, & similibus spectacu-
lis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil
hic ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate se-
se commendat genitivus τραγωδίας: nec displicebit medio-
criter peritis, sed ignoscent postremae huic & parcius an-
tea usurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, ne-
que in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Versiculum proscriptum
refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτό-
νοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis con-
tra oraculum describit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag.
721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυ-
πηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεῖς) τὴν τε
χωρὰν τὴν Κιρραΐαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ
τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ
ἱερὸν πνεῦμα ἀνέει, σφάζας. Ultima verba ita intelligo, in-
terfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abie-
ctos in ostium. Eadem occasione videtur illas quingentas
hominum Deorumve statuas aeneas fustulisse, de qua re
Pausan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίωνα) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Re-
spicit istud Apollinis secundum quosdam: Νέρων, Ὀρέστης,
Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philostr. pag. 481, & Suet.
Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem.
ad illud Aristophan. Plut. 765: Κάγωγ' ἀναδῦσαι βούλομαι
εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαν-
τα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES

DEPARTMENT OF CHEMISTRY

CHICAGO, ILL.

RECEIVED

APRIL 10, 1954

FROM

DR. J. H. DILLON
1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL.

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

*De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Barateria dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dodwello 15. Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An χριστοὶ sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22 - 26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrocius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἐξιστοῖται, & voces quaedam illius aevi
 Lucian. Vol. IX.*

propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Iuliani satis magnae 33. Et auctae in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani infensi Iuliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male opinatos Iuliano ostenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere 41. Qui in Luciani nomen perveneris? 42. 43.

I. **Q**uo tempore, quoque scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensis credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foerui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum; quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia infectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in feria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS ¹, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS ², quem laudat FABRICIUS, *Anno Murei quarto*, inquit, *Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphoniis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademisse Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nichil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS ³, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat*

¹ Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

³ Defens. Fidei Nig. 2, 4, 2,

² De Episcopis & Presbyteris p. 227.

p. 73 seq. ed. Grabii.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aeramnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruisent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythiis, verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quavis facile lolio non victuans perviderit. Plane quidem, quicquam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Miccyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores indicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam & solum vocat) pericula & clades praesagiebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

1 Quin urbis *κατ' ἐξοχήν* mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. *Et enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micylli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: 'Ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ.* His verisimile Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Triephton: iam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus **XI** annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitem senem Triephtonem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephtonis magister laudatur Γαλιλαῖος, ἀναφаланτίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid verat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid verat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos insectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? **DAVID BLONDELLUS**, quem paulo ante laudavimus, contra eos, quibus Galilaei, recalvastrum, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum professus Triepho, Paullum innuere videtur, ira disputat: *His argumentis, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Pauli auditorem superfuisse largior lubens; nec Paullum Tarfi natum Galilaeum dici debuisse, constat: utrumque ad maius Christianarum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est quod negemus. Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO¹ refellere ARTEMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscri-*

¹ Vid. vixi magni diss. de raptu Christi in coelum §. IX seqq.

bi raptum in coelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS¹: quin neque post cladem ignominiamque, Paeni negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui confutur, spreta conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS² auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paena ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: *πέπτωκεν ἑφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Paeto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodo & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Cessiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est *κρησφύγετον*. SPE FALSUS inani, inquit, *Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus*. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum adest, ut ea rem, quam vult, con-

¹ Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. L. 14, 29 seq. L. 15 init.

² Annal. 15, 18, 1. Ita in Persi 5, 4, ad Corbulonis victoriam

respici ait Casaubonus, quas assentatorie in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiat. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χὲν Ἀραβίας, sub potestatem Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρον καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, εὖ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ὡσεὶ κριτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξήχευσα τοῖς ὄνειρασιν; De ipsa re, si quis forte requirat, ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΙ huius, ut & ΑΣΤΡΑΜΨΥΧΗ, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΕΦΗΣΙΟΥ, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx minimum anni intercefferunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit. liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

1 L. I., cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad iu-
64, pag. 55. Quae loca allegan-
scriptionem,

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIIUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS ³ Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque prorulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetulae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuisset. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Ael. Spartianus*
Hadriano cap. 27, & Commentt.
ad h. l.

² Lib. de anima c. 36.

³ Bibl. Gr. 4, 13, p. 402.

⁴ In Anti-Artemonio, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, dispiciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio c13 ιcxxxii fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis reperita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphii tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, caro illi Samosatenis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio, etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriā de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, aliique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum *αὐτοκράτορος* deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agentii delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suorumque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut, si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem *πρόσπι-*

¹ In Marco Antonino cap. 8.

² In L. Vero cap. 8.

στασι nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbè adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infauis praedictionibus, obscenisque omnibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, *πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες*, inquit, *καὶ ἔτι γε χαρήσονται*. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: *δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις*, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, *δευδερεκέστατα νοεῖν* illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: *Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν·* & paulo post: *τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς πρῶσιν, αἱ ἡμέραι τοῦ αυτοκράτορος, πλοῦτες γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει*. Haec

3 In vita Marci cap. 8,

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscriptit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatridē scripto quasi praeluisse Lucianum, praevias persecutioni novissimas memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem: *Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Novissimas illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic coniecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Grotii diff. de Coenae administratione, ubi Pastores non

edita Lond. 1685.

sunt, & aliis huius argumenti

2 In Geographis Hudsonian. T. II,

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classē, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declararet, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam *Ἀμαλθείας κέρας*, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est *ἡθικώτατος*, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim insitandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque *ἀξιωμακόνευστα* consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostendendae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: *εἰ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικούρειος, ἢ καὶ κατὰ σκοπὸς τῶν ἔργων, φανέτω*. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 *τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον κ. τ. λ.* annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Luciano καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περὶ γρηγορίου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam*

1 In Pseudom. cap. 38.

3 Cap. 11.

2 De morte Peregr. c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: *τίτα ΔΗ καὶ συλλαφθεῖς κ. τ. λ.* Sensus igitur abruptus non magis, quam *γούν* particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum exstant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultimi sunt Christiani huius dialogi contumeliam, primum omitendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adleris in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod *ιερείας & γραμματίας* vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus *των γραμματέων* voce non semel usum ¹. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum *διασάρχην* vocat, & *τελετήν* Christianorum disciplinam. *Καιρὸν Σωκράτην* Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem *ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρός* ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secundum *τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμου* vivere Christianos, paulo post Lucianus dicit ². Ad verba ³, *εἶτα παρανομήσας τι εἰς θείνους, ἥφθη γάρ τι, ὥς οἶμαι, ἐστῖον τῶν ἀπορήτων αὐτοῖς*, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

¹ E. g. de *Sacrif.* p. 369, T. I, *Fabr.* B. G. L. IV, c. 16, p. 500, ed. *Graev.* it. in *Philop.* c. 34.

² Iohannem Evang. intelligit

³ Pag. 570.

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatri de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spreto omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deprecant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in convenciis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis 1. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intueretur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in terram se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus repletos hymnos recitant

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognosceret profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisset.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3; 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen praefert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & ejectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, cum alterius esse auctoris. Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλὰ μοι τόδε εἶπε· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγγράπτουσι; Respondet Tripho: πάντα, εἰ τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἐθνεσι. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit. Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triphontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Tripho: ὥστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-*

Etis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in coelestibus illis *BONORUM* libris. Tum Critias, εὐ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὁ Τριεφών, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μοι τὸδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an *Scytharum* etiam curam gerat *Deus*, & in librum illos *BONORUM* inscribat? Quidni inscribat, respondet Triepho, si modo *BONI* sint? Cui non apparet, χρῆστον hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρῆστος γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse apparet utique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρῆστον dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter *Scythas* aliquem &c. Nec Christi igitur, nec Christianorum, nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce XXV annos: versabatur enim in animo illud LONGINI f. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγένημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortaesse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, & quantum eius potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Ista vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infelicitate sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium *ψυχρότητα* incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poëtarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero imprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσο' ὁμώμοχ' ἡ δὲ φῆν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; 'Ἡ φῆν, inquit, σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festi-
ve illud Homeri 2,

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοις,
ad philosophorum certamen traducit 3: ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

Ὡς πῆρη πῆρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατράγωδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem movit: φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen aëtoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Tripho enim, apud quem haec eruëtarat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 Αναβι. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellestem longissime superare: his enim singulis Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse borean dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inferuit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque confarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homericam pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, 'Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κίχων τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπώμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὃ φίλ', ἐπεὶ σε δύοντα κίχων τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κίχων, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* 1 affert, constare satis superque possit. Incipit Ἡ οἷν πῶτ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, συνευχέισθαι Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὕψιν ἐξοφαιμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρκῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Ali-
bi c. 16, βιάσῃ καλῶς, inquit,

Οὐδὲ σ' ὅκα θέμις τέλος θανάτοιο κηχέην.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέ-
μις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus con-
cinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit me-
lius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς,
semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν
post κεύσῃς colloques. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας,
truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxi-
me antecedit,

Θύγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων,
semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tri-
bus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae sylla-
bae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῆς γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum;
sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ul-
timi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavi-
tatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poë-
ticiis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam
ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lu-
ctione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam
eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus,
si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & va-
rie unam rem, si saepius recurat, effert. Hic noster au-
tem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium
statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi ef-
fusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur,
ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum
dedecore opus habeat. Ita illud ἀγὼ καὶ κάτω περιπολεῖν,

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνεύσαν τοῦ Δεινοῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὥς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: Διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἑάσωμεν τοὺτους ὥστε ἑάσον καὶ ταύτην ὥστε ἑάσον ἅπαντα ὥστε ἑάσατο τὰς φαντασίας τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἑάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videretur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimifque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeſo impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equeſtris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὴν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνας, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, &, quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeſo infania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαβε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πᾶν εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρέφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omisſum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianicum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae haecenus a nobis allata sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possum enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *in finis adeo spatii*, ait, *subsistere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit*, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292.) *signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate*. Denique (pag. 362,) *plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum dolore, qui sine dubio a Samosatensi sint*. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10. *Sermonem*, inquit, *huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum*. Et p. 381, *Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone priscae illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit*. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, *Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c.* Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347.) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρείττους, operam dedisse, appareret.

¹ The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726,

8, pag. 388.

² In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed iunioris auctoris, & Samosatensem imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorum Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspensus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum¹: ac postea declaravit, edita iam hac disputatione, in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM². Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13 ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem*, *Arabiam & Susam brevi vincendam*, *supercilium Persarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione iuniorum Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo *αὐτοκράτορος* fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcumque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herclium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox

¹ Insertum id est Miscellaneis
Academiae Berolin. T. I, p. 4,
pag. 27 seq.

² Qui illas publici iuris fecit
in Poecilę I, 3, 7, pag. 438.

purpuræ 1; ut alia argumenta 2 taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumerat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varîe a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controverfiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret; quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτων, ut ille ait 3, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναρυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαυβίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κακίηνκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχέσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item testâ commemorat, qualia ante Con-

1 Lactant, de Mort. Perf. c. 18, qui etiam passim senem & senioremem circa haec tempora appellat.

2 V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aure-

lianus adipiscebatur imperium, i. e. A. CCLXX, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium &c.

3 Dionys. Perieg. v. 355.

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robor olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatri, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquiseculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Pauli Apostoli in templo visam ¹: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatri. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS ² templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκίους αὐτοὺς, ἀναβάντας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσορροπον οἶκον ἀνέλθομεν κ τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS ³ olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS ⁴ certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. CCCIII destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissi-

¹ Quod visum est *Theophilo Raynando* Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

² Ad A. C. 57, § 101.

³ De Episcopis & Presbytt. 1. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo exstrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad *Plinium* & *Tertull.* 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa *tecta* ironice, pro miseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab *Ablancurtio* factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

⁴ De mortibus persecut. c. 12.

num etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manucente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *αὐδρας* aliquot ἐπικεκυφῶτας καὶ κατωχρωμένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex Persarum nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCCC annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit ¹, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiat. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO ² Nicomedienfi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμνοντο, βαβαρησάσαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατινόμενοι· πάλιν κἀνταῦθα δεσμῶ δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀχίμιον τοῖς δεσμοῖσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

¹ Diff. de Isidoro Characeno lian. Or. I, pag. 123, 149.
² De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisse. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐξισωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiore dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχολος μαθηματικὴ vocatur, insolito honis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore deflecentem irrepere coepit. *Εὐνορίς* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὡς καλὴ *εὐνορίς* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *ζηλωτὴν εὐνορίας* de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic *κράτος* pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere.¹ Arbitror autem, cum multa concurrunt *τεκμήρια*, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

¹ Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoenix. 1092, *εὐνορίδα τέτιον*. Et tamen puto, usum nostri auctoris suo, id est, quarto seculi seculo deberi.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certo more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriaeque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector; velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ira vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores ¹, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret ²; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus ³, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionē ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

¹ Vid. L. 6 Cod. de paganis & sacrificiis.

² Vid. tit. Cod. de paganis.

³ L. 5 Col. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO ¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus*, inquit, *ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Berlabora urbe capta dixerat, Ἐντεῦ-

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olear.

δεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolicῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν θεανικὰ ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονοῦντων περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: ποῦ Βαβυλῶν ἡ ἐνδοξὸς θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; καὶ τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3, ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse. Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτακεν ὁφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumptas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapse Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione στλλτ. 11, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edit. Billii.

² De hac voce vid. Io. Andr.

Bosius in exerc. Philol. ad 1 Tim. II, 22, p. 13.

³ Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quas tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ira factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissem dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus affolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praecceptis Lucianus memorat cap. 31: Ἡδὲ δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφήκτος ἤκουσα, καὶ τὴν ληΐν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe persecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS 1 indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχούντων, ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem 2 ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλεῦσθαι τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχαντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ὁρμέθα τὴν Περσῶν ἁπασαν μέρος Ῥωμαίων ἐσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, 4 ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut sit, hominum ortos, praecessisse tamae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae est Panegyry. in Iulian. p. 250, T. II.

2 Tom. II, Xmam, p. 260.

3 Pag. 325 D.

4 De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδοικαμένην* filiis reli-
gionum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
& res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens
tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praeberit 2.
Aetate Iuliani, imprimis Alexandriae aliquoties ingentes
turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam
concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
bile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compe-
scenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave
adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditio-
nes, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
mus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Ae-
gypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
riae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum illis attribu-*

1 Ita sub seculi tertii finem
Achilleo duce tota fere Aegyptus
rebellavit, ab Imperatore Diocle-
tiano ea causa pervastata, ut te-
statur in Chronico Eusebius cir-
ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Ae-
gyptiorum ingenio Iac. Gothofredus
ad Cod. Theod. L. 1, de defen-
Lucian. Vol. IX.

foribus civit. L. 3, de his, qui su-
per relig. L. unica de his, qui ple-
bem audent, denique L. 31, de
his, quorum appellationes, magna
industria & doctrina incomparabi-
li congesti, quae huc transcribe-
re nihil attinet.

3 Apol. pro Merced. Cond. c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrīn, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrīn, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrociniis infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περινοούμενν ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrīn scriptum censemus, videre, quod oporat Triephton, τὰς ἐνδομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatrīde celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO ³, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triephtonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triephton ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

¹ Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

² Ibid. p. 51 seq.

³ Annal. Eccles. ad A. C. 213,

n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, aiunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήγονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudo gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies expectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κομωδία Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim ¹ & HIERONYMUS ², qui illum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contrulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

¹ Hist. Eccles. 6, 7.

² De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem ¹ prae-
buit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Ne-
rone ² Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Lu-
liani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat.
Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res ex-
tulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Epi-
scopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum au-
thoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquita-
tis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Lu-
xuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi,
ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad
gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecis-
set Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam
vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam
homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane
ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christia-
ni. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce,
quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam
cruciatu atque supplicia? Quorum multa sunt in GRE-
GORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adversus Impera-
torem Iulianum*, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem
nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse li-
ceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos li-
centiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita
LIBANIUS ³ sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἰσποῖς ὑποχω-
ρῆσαι τοῖς τὰς αἰῶνες quorum ea procul dubio sententia est,
sperasse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in
eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum
potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est
auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam
pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pul-
sus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse
ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura* 4. Item

¹ Veriorem persecutionis oc-
casione ex Tertulliano affert
Christianus Kortholtus de perse-
cutionibus c. 6, § 7, p. 260.

² Vivum nimirum asseruari ali-
cubi credebant, ut Anti-Christum
aut ipse ageret sub finem mundi,
aut eius saltem praecursor esset;
quorum videndus Lactantius de

mortibus Persecutorum c. 2, &
Augustinus de civit. Dei 20, 16.

³ Orat. 11, in necem Iul. T. 2
opp. p. 326. Add. quae ad eiusd.
Libanii librum de ulcisc. morte
Iuliani § 5, pag. 149, ab Oleario
notata sunt.

⁴ Vid. *Russ. H. E.* 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Iuliano parare, respondisse traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) obtrectatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & distabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos obtrectatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem esset deditus ², videtur haud absurdum vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terculamenta obici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insinuat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quaesivissetque, quid cau-*

¹ Theodoret. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonenfis Episcopus quam contumeliose Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De

tota multitudine Antiochiensium Christianorum Io. Malela Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

³ Or. X, p. 307.

fae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est 1, primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat 2, (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλευσιτέλει ζῶν, (οὔτοι δὲ ᾔσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκεῖνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν. 3 Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosos scilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspicier, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe & in mundo? respondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretenesium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorreere coniicimus,

1 Pag. 323 seq.

2 Pag. 324.

3 In libro f. oratione de vindicanda Iulianinece, quam in Fabric. Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat. Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat Io. Malala Chron. P. 2, pag. 21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, *μαθηται*, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, *Μη καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus *προτοστάτης τῆς τῶν Ναζαρενίων αἵρεσως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: *Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετανομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί*: qui id videtur sumxisse ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem iniecisset: *πρώην γὰρ*, addit, *Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί*. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce *Ναζηραῖος*.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. § 2, a Celfo etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii Bibl. Gr.* vol. 7, pag. 283, *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὁμοζώντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ.* Utrum sit ipse Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSUS ¹, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοτομῶν*, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus ² ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo discernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen factis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM ³, BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaicum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infelicitur eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum sit, iam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fateatur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

¹ Orat. 111, quae est investiva 1 in Iulianum, p. 81.

² In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

³ Hist. Eccles. sec. 1, diff. xx, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM ¹ Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM ² ita habent: ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα δεισπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt ³. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS ⁴, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omitit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὅς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuis-

¹ L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

² In historia chronica p. 356. Quae de νοθεία huius epistolae vel γνησιότητι disputantur apud Βασnageium Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum plura-

lium de uno Traiano.

³ Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protoctasia.

⁴ V. Τραϊανός.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem incidere ²: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad posteriores transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανία* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab infania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *ἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ θεοῦ οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnant: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducī &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatri. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum iridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastrum acerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avira numina traducerent, in Triphontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, fosciculos eius hac parte consecratus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodiernum errorem ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante Fabricio Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 seq. & ante illum H. Dodwello diff. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant Fabric. l. c. & Dodwello l. c. § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas ¹. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει ², ut adeo ab ira eius ob laesam ficulneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet animum fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censi coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam ³. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιώ τῶν ἰσῶν, εἰ δὲ ἀδίκῳ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδίκηθῆναι θέομαι τῶν ὁμοίων παιδῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

¹ E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἐσχίπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπίμφοινοτος τὸ πλάσμα θεωρεθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματι vocat, quae de συνδισσασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

² In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (II. E, 897) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine huius Commentarii τρυφὴν & ἀσωτίαν Deas comminiscitur &c.

³ Epist. xxxii, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samofatenſi volumen compegiſſe? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus ſcripſit, comparaverit, Lucianeum eſſe illum, id eſt, Luciani imitatione ſcriptum, & e verbis fere Luciani ſenioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profeſſo vix ſuſtinebit. Atque hoc eſt, de quo, antequam finiamus, aliqua ſunt dicenda.

XLIII. Nimirum, ſi quis noſtras annotationes inſpicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere eſſe exſtantiorem ſententiam, ne phraſin quidem aut verſum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuiſſe iam ſupra dictum eſt. Exempla huc adſcribere ſuperſedeo: non eſt enim longus dialogus, & ſingulis fere paginis ſpecimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco oſtendam, oeconomiam quam vocant, & diſpoſitionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino eſt a Luciano adhibita, ex aſſe convenire. In utroque dialogo illa eſt quaſi primaria hypotheſis, ut narret amico amicus ſermones a ſe auditos *ἐρεπ-
γνῆτικωτάτους*, in quos forte fortuna & quaſi tranſeundo inciderit: in Nigrino quidem philoſophi Platonici, Sophiſtarum quorundam in Philopatride. Hi ſermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem eſt, inſignis animi, corporiſque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti ſcilicet ratione, lenior. Iam occaſio dialogi utriusque eſt occurſus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter ſubitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput cauſae, in Nigrino moras neſtente ipſo, qui narrat, prooemiisſque alterum ingentibus fatigante: in noſtro arrepta iuriſiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praeſtandi, Triepho praecipuos gentilium Deos falſe perſtringit. Poſt narrationem ſequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morſu ſimilitudine explicatur. In Philopatridis ſine demum quaſi cataſtrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, ſed quae cauſa ſcribendi auctori exſtitit procul dubio. Poterant haec amplius ſingula dilatari, ſed metuo,

ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγράμματι inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legere, quod a sententia mea demoveret, cuius tuenda nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wetsteniano, quod integer, non penitus indignum.

I Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequum est, modesti. Hic in libro, quo *Non- Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contentam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.

Pag. 226. l. 4. ιδού, leg. ιδού.